

பொருளியல் நோக்கு

செப்டம்பர் 1994

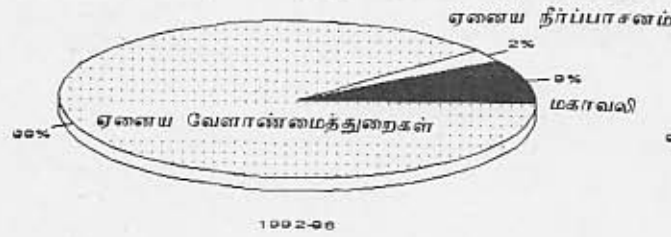
நீர் ப்பாசன முகாமை
அதிகாரிகளி்டமிருந்து
மக்களுக்கு

மக்கள் வங்கி வெளியீடு

நீர்ப்பாசன முகாமையும் அபிவிருத்தியும்

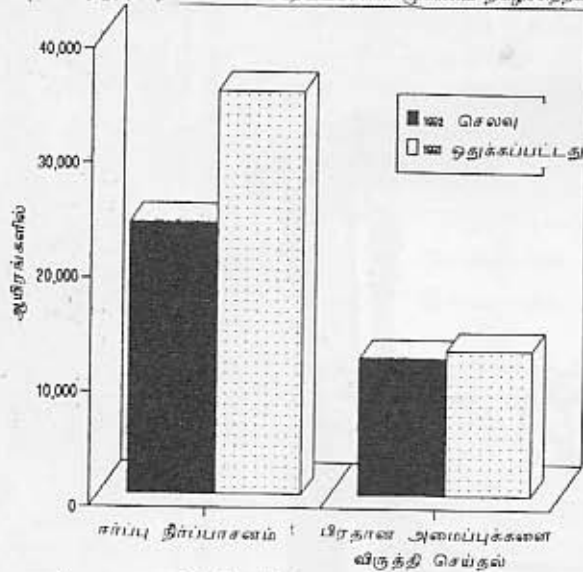
அரசாங்க மூலதனச் செலவு ஒதுக்கம்

ஆதாரம் : பொது முகாண்டு, தேசிய திட்டமிடல் நினைக்களம்

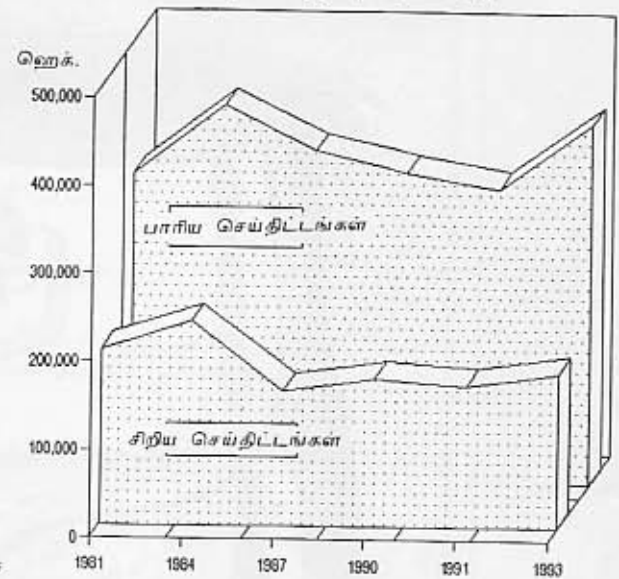
வ.செ.திட்ட ஒதுக்கும் செலவும்

(பாரிய, நடுத்தர நீர்ப்பாசனச் செய்திட்டங்கள் முகாமை நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள்)

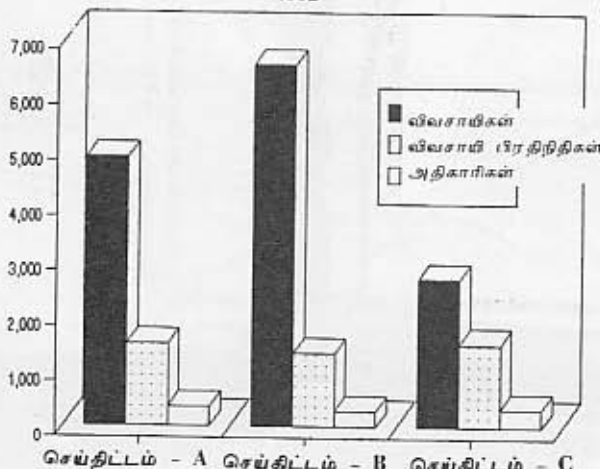
ஆதாரம் : வனவியல், நீர்ப்பாசன, மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சு வருடாந்த திட்டம், 1994

நெல் சாகுபடி பரப்பளவு

தொகைமதிப்பு, புள்ளிவிவர நினைக்களம்

செய்திட்ட மட்ட பயிற்சி 1992

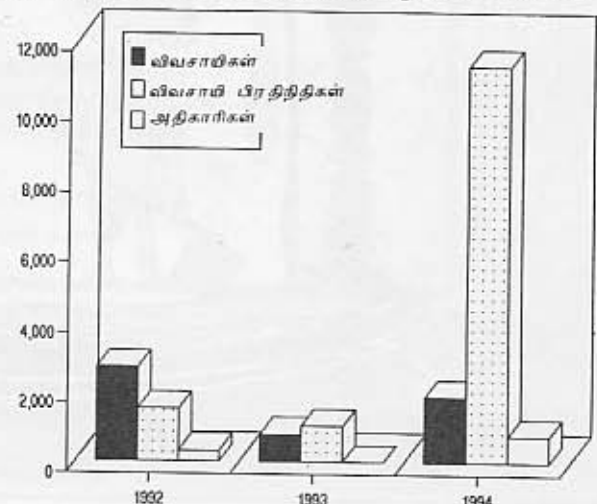

செய்திட்டம் - A - நீர்ப்பாசன அமைப்புகள் முகாமைச் செய்திட்டம்
செய்திட்டம் - B - MIRP நிதிப்படுத்தும் பயிற்சி
செய்திட்டம் - C - INMAS செய்திட்டங்கள்

மூலம் வருடாந்த திட்டம் 1992 - காணி, நீர்ப்பாசன, மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சு

செய்திட்ட மட்ட பயிற்சி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள்

(INMAS - பாரிய விவசாய குடியேற்றங்களின் ஒருங்கிணைந்த முகாமை)

மூலம் : வருடாந்த திட்டம் 1992 - காணி, நீர்ப்பாசன, மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சு

வெளியீடு: ஆராய்ச்சிப் பகுதி
மக்கள் வங்கி, தலைமையலுவலகம்,
சேர் சிறீரம்பலம் ஏ. காடினர் மாவத்தை
கொழும்பு 2.
இலங்கை:

பொருளியல் நோக்கு கருத்துக்களையும்
அறிக்கைகளையும் புள்ளிவிவரத்தரவு-
களையும் உரையாடல்களையும் பல்வேறு
கோணங்களிலிருந்து அளிப்பதன் மூலம்
பொருளாதாரத்திலும் பொருளாதார
அபிவிருத்தியிலும் ஆர்வத்தினைத் தூண்டி
அறிவினை வளர்ப்பதைக் குறிக்கோளாகக்
கொண்ட இதழாகும்.

பொருளியல் நோக்கு வெளியீடு மக்கள்
வங்கியின் முழு ஒரு சமூகப்பணித்திட்டம் ஆகும்.
எனினும், அதன் பொருளடக்கம் பல்வேறு
ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைக்
கொண்டதாயிருக்கும். அவை வங்கியின்
கொள்கையையோ உத்தியோகபூர்வமான
கருத்துக்களையோ பிரதிபலிப்பவையல்ல.
எழுத்தாளரின் பெயருடன் பிரசுரிக்கப்படும்
சிறப்புக் கட்டுரைகள் அவ்வாசிரியர்களின்
சொந்தக் கருத்துக்களாகும். அவை அவர்கள்
சார்ந்துள்ள நிறுவனங்களைப் பிரதி-
பலிப்பவையாகா. இக்கருத்து கட்டுரைகளும்
குறிப்புக்களும் வரவேற்கப்படுகின்றன.

பொருளியல் நோக்கு மாதந்தோறும்
வெளியிடப்படும். அதனை சந்தா
செலுத்தியோ அல்லது விற்பனை நிலையங்-
களிலிருந்தோ பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

கட்டுரைகள்

பி. சுபசிங்க	24	பாரிய கொழும்பு பிரதேசத்தில் வாகன நெரிசல்
ஜே.பி. கலேசம	30	சார்க் அமைப்பின் முன்னுரிமை வர்த்தக ஏற்பாடு

விசேஷ அறிக்கை

நீர்ப்பாசன முகாமை - அதிகாரிகளிலிருந்து மக்களுக்கு

ஜெப்ரி புருவர்	4	பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமைக் கொள்கை
டக்ளஸ் வேர்மில்லியன்	11	நீர்ப்பாசனத்தை மக்கள் பொறுப்பில் விடுதல் சர்வதேச அனுபவங்கள்
ஏ. கமாதிகே	17	பாரிய விவசாயக் குடியேற்றங்களின் ஒருங்கிணைந்த முகாமை
ஆர்.டி.எஸ்.ஆரியபந்து	20	பாரிய நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களில் பங்கேற்பு முகாமை
கே. ஜினபால்	22	கூட்டு முகாமை கமிட்டிகள்

அடுத்த இதழில்

இலங்கையின் பங்குச் சந்தை - ஒரு விரிவான பகுப்பாய்வு

இந்த இதழை நயாரிப்பதில் எமக்கு பல வழிகளில் உதவிய கலாநிதி ஜே. டி. புருவர், ஏ. கமாதிகே ஆசிரியருக்கு எமது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

அட்டைப்படம் : சாந்த கே. ஹேரத்

பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமை-முக்கிய நிகழ்வுகள்

1994

பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு மேலும் அதிகளவிலான அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையும் வழங்கும் பொருட்டு நீர்ப்பாசனக் கட்டளைச் சட்டம் திருத்தப்பட்டது. முக்கிய செய்திட்டப் பகுதிகளில் நீர் விநியோக வாய்க்கால் பகுதிகளின் முகாமையும், இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்பு கட்டண வசூலிப்பும் இந்த கழகங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

1992

தேசிய நீர்ப்பாசன புனருத்தாரண செய்திட்டத்தின் கீழ், புனருத்தாரணத்தின் பின்னர் நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமையை விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு கையளிப்பதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது.

1991

விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு சட்டப்பூர்வ அங்கீகாரத்தினை வழங்கும் நோக்கில் கமத்தொழில் சேவைகள் சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

1990

காளி, காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு, விவசாய அமைச்சு மற்றும் நீர்ப்பாசன முகாமைக்கான சர்வதேச நிறுவனம் என்பவற்றுடன் இணைந்து நீர்ப்பாசன முகாமை கொள்கை ஆதரவு நடவடிக்கையை (IMPSA) துவக்கி வைத்தது. இந்த நடவடிக்கை, அரசாங்கத்தினால் 1988 இல் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டிருந்த பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமை கொள்கையை செயற்படுத்தவதற்காக வழிகாட்டு நெறிகளையும், உத்திகளையும் தயாரிக்க வேண்டியிருந்தது.

1988

பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமை குறித்த கொள்கைக்கு இலங்கை அரசாங்கம் முறையாக ஒப்புதல் அளித்தது. இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்புப் பொறுப்புக்களை விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு கையளிப்பதும், நீர்ப்பாசன கால்வாய்கள் மற்றும் கட்டமைப்புகள் என்பவற்றை அந்த கழகங்களின் பொறுப்பில் விடுவதும் இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய குறிக்கோள்களாகும்.

1987

சுமார் 175 நடுத்தர செய்திட்டப் பகுதிகளில் விவசாயிகள் கழகங்களையும் செய்திட்ட முகாமைக் குழுக்களையும் ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காக நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமைச் செய்திட்டம் (MANIS) என்றழைக்கப்படும் ஒரு செய்திட்டத்தை நீர்ப்பாசன திணைக்களம் அமுல் செய்தது. தொழிற்புட்ப உதவியாளர்கள் செய்திட்ட முகாமையாளர்களாக நியமனம் செய்யப்பட்டனர்.

1986

பராக்கிரம சமுத்திரம், மின்னேரியா, கிரித்தலே மற்றும் கவுடுள்ள போன்ற நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை புனருத்தாரணம் செய்வதற்காக நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமை செய்திட்டம் (ISMP) செயற்படுத்தப்பட்டது. நீர் விநியோக கால்வாய் மட்டத்தில் விவசாயிகள் கழகங்களை நிறுவவதும், கூட்டு முகாமைக் குழுக்களை உருவாக்குவதும் இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் ஒரு முக்கிய கூறாக இருந்தது. இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கென பணத்தை சேமித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு பராமரிப்பு ஒப்பந்த வேலைகள் வழங்கப்பட்டன.

1984

நாட்டின் 25 பிரதான நீர்ப்பாசன முறைமைகளில் பாரிய நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் ஒருங்கிணைந்த முகாமையை (INMAS) செயற்படுத்துவதற்கென நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவு உருவாக்கப்பட்டது. விவசாயிகள் கழகங்களையும், செய்திட்ட முகாமை குழுக்களையும் ஸ்தாபிப்பதற்காக பயிற்றுப்பட்டு செய்திட்ட முகாமைாளர்கள் ஒவ்வொரு நீர்ப்பாசன முறைமையிலும் கடமையில் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர்.

1979-82 கல்லோயா இடதுகரைப் புனருத்தாரண செய்திட்டம், புனருத்தாரண வேலைகளில் விவசாயிகளின் பங்களிப்பின் முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரித்தது. விவசாயிகள் கழகங்கள் குறித்த மாதிரி ஒன்றினை கோர்னல் பல்கலைக்கழகமும் கமநல ஆய்வு பயிற்சி நிறுவனமும் இணைந்து உருவாக்கின. வயல் வாய்க்கால் குழுக்கள், நீர் விநியோக அமைப்புக்கள் மற்றும் செய்திட்ட முகாமைக் குழுக்கள் என்பவற்றை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு விவசாயிகளுக்கு உதவுவதற்கென நிறுவன ரீதியான அமைப்பாளர்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர்.

1979

1979 ஆம் ஆண்டின் கமத்தொழில் சேவைகள் சட்டம் கமத்தொழில் சேவைகள் குழுக்களை உருவாக்கியது; இச்சட்டத்தின் கீழ், கிராம மட்டத்தில் சாகுபடி விவகாரங்களுக்கு பயிர்ச் செய்கை உத்தியோகத்தர் பொறுப்பாக இருந்தார். இந்தக் குழுக்களில் விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகளும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் அடங்கியிருந்தனர். உள்ளூர் மட்டத்தில் செயற்பட்டு வந்த வட்டவிதானமார், நீர் முகாமை தொடர்பான பணிகளை நிறைவேற்றுவதில் பயிர்ச் செய்கை உத்தியோகத்தர்களுக்கு உதவி வந்தனர்.

1972

1972 ஆம் ஆண்டின் விவசாய விளைதிறன் சட்டம் பயிர்ச் செய்கை குழுக்களை ஒழித்ததுடன், விவசாய விளைதிறன் குழுக்களை உருவாக்கியது.

1958

1958 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க நெற் காணிகள் சட்டம், பாரம்பரிய வட்டவிதான முறைக்குப் பதிலாக பயிர்ச் செய்கை குழுக்களை ஸ்தாபித்தது. இந்தக் குழுக்களில் தெரிவு செய்யப்பட்ட விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகள் அங்கம் வகித்ததுடன், காணித் தகராறுகளை தீர்த்து வைத்தல், நெற்பயிர்ச் செய்கை நடவடிக்கைகளை தொடர்புபடுத்துதல் மற்றும் நீர் விநியோகம் என்பவற்றுக்கு இவை பொறுப்பாக இருந்தன. ஒவ்வொரு கிராமக் குழு அமைப்பிலும் விவசாயிகளால் வட்டவிதானை ஒருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்; பொதுவாக, வட்டவிதானமார் நிலச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தனர். வட்டவிதானை ஒருவரை தெரிவு செய்வதற்கான கூட்டத்தை, கிராமத் தலைமைக்காரர் விவசாயிகள் மத்தியில் ஏற்பாடு செய்தார். நீர் விநியோகம், பராமரிப்பு மற்றும் சச்சரவுகளை தீர்த்து வைத்தல் என்பவற்றுக்கு வட்டவிதானை பொறுப்பாக இருந்தார். பண்டைக்காலம் தொட்டு செயற்பட்டு வந்த வட்டவிதானை முறை 1958 இல் ஒழிக்கப்பட்டது. எனினும், 1958 இன் பின்னர் அண்மைக்காலம் வரையில் நீர் முகாமை தொடர்பாக விவசாயிகள் இந்த அந்தஸ்தினை உத்தியோகபூர்வமற்ற முறையில் அங்கீகரித்து வந்தனர்.

நீர்ப்பாசன முகாமை - அதிகாரிகளிலிருந்து மக்களுக்கு

நீர்ப்பாசனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேளாண்மைத் துறையின் பொருளியல் குறித்து சில காலமாக பெருமளவுக்கு அக்கறை காட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. குறிப்பாக, கடந்த ஓரிரு தசாப்த காலங்களின் போது, நீர்ப்பாசன நீரின் முகாமை மற்றும் பகிர்ந்தளித்தல் என்பவற்றின் பொறுப்பினை அரசு முகவரர்களின் கைகளிலிருந்து எடுத்து, நீர்ப்பாவனையாளர்களுக்கு - அதாவது, விவசாயிகளுக்கு - கையளிப்பதற்கென பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த ஏற்பாடு, செலவுகளை அறவிடுதல், நீர்ப்பாசன அமைப்பு முகாமை, சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு மற்றும் நீரின் உச்சமட்டப் பயன்பாடு என்பவற்றுடன்

சம்பந்தப்பட்டுள்ள பல பிரச்சினைகளை பெருமளவுக்குத் தீர்த்து வைக்குமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பண்டைக்காலங்களில், விவசாயிகள் தமது சொந்த நிறுவன அமைப்புகளுக்குக் கூடாக, தமக்கே உரித்தான விதிமுறைகள் மற்றும் மரபுகள் என்பவற்றுக்கு இணங்கிய விதத்தில் நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை முகாமை செய்து வந்தனர். எனினும் காலப் போக்கில் இடம்பெற்றுவந்த அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றங்களையடுத்து, இப்பொறுப்பினை அரசு நிறுவனங்கள் கையேற்றுக் கொண்டன. இதனையடுத்து, முன்னர் அனைத்து விவசாயிகளினதும் கூட்டுப் பொறுப்பாக

இருந்து வந்த ஒரு விடயம், ஒவ்வொரு வரும் தத்தமது பயிர்ச்செய்கை நிலத்தில் மட்டும் அக்கறை காட்டும் ஒரு விடயமாக மாற்றமடைந்தது. இந்த நிலைமை பல பிரச்சினைகள் காரணமாக உருவாகி மிகுந்தது. பயிர்ச்செய்கைக்கான நீர் விநியோகத்தில் நிலவி வந்த குளறுபடிகளுக்கு விவசாயிகளும் அரச அதிகாரிகளும் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை இயக்கி, பராமரித்து வருவதற்கு அரசாங்கம் பாரிய அளவிலான செலவுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றது; இச் செலவுகளின் பரிமாணம் ஆண்டுதோறும் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றது. அமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களுக்கூடாகவும், தொழிநுட்ப மாற்றங்களுக்கூடாகவும் இச் செலவுகளை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது சாத்தியப்படவில்லை. இந்த நிலையில், 1970களிலும் 1980 களிலும் பங்கேற்பு முகாமை கருதுகோளின் அடிப்படையில் மாற்று நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளை எடுத்து வருவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

நீர்ப்பாசன முகாமைக் கைமாற்றம் என்ற முறையின் கீழ் குறிப்பிட்ட சில வேலைகளின் செயற்பாடு முழு அளவில் விவசாயிகளிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. ஒருங்கிணைந்த முகாமை முறையில், குழுக்களினால் தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. இத்தீர்மானங்களை செயற்படுத்துவதில் விவசாயிகளுடன் சேர்ந்து முகவரர்களும் ஈடுபடுகின்றன. இந்த விடங்களில், விவசாயிகள் சமூகத்தின் அதிகார வரம்பும் அரசு நிறுவனங்களின் பங்கும் மிகவும் தெளிவான முறையில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

எமது முன்னைய பல இதழ்களில் நீர்ப்பாசன நீர் முகாமை, கிராமிய நீர்ப்பாசன முறையின் நிறுவன ரீதியான அமைப்பு மற்றும் 2000 ஆவது ஆண்டில் நீர்ப்பாசன விவசாயம் போன்ற பல விடயங்களை நாங்கள் கலந்துரையாடியுள்ளோம். இந்த இதழில், நீர்ப்பாசன முகாமையை விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகளிடம் கையளிப்பது தொடர்பான விடயங்களை பல்வேறு கோணங்களிலும் வாசகர் முன் சமர்ப்பிப்பதற்கு முயன்றுள்ளோம்.

இலங்கையில் பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன அமைப்பு முகாமை கொள்கை

கலாநிதி ஜெப்ரி புருவார்
(சர்வதேச நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவனம்,
இலங்கை வெளிக்கள செயற்பாடுகள்)

அறிமுகம்

நீர்ப்பாசனம் என்பது, இலங்கையின் பாரம்பரிய பிதிரார்த்தித்தின் ஒரு பாகமாக இருந்து வருகின்றது. இலங்கையின் பண்டைய நீர்ப்பாசன அமைப்புகள் குறித்து விரிவான முறையில் பல ஆக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன (புரோஹியர் 1934, செனவிரதன 1989). பண்டைய நீர்ப்பாசன அமைப்புகள் இலங்கையின் ஈடிணையற்ற சாதனைகளாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றன. கிராமக் குளம் என்பது, இலங்கையின் கிராமியப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு குறியீடாக நீண்ட நெடுங்காலமாக கருதப்பட்டு வந்துள்ளது (ஸ்பென்சர் 1990).

மிக முக்கியமாக, நீர்ப்பாசனம் இலங்கையின் வேளாண்மைத் துறையின் ஒரு நிர்ணய காரணியாக இருந்து வருகின்றது. இலங்கையின் அரிசி உற்பத்தியில், அநேகமாக ஆகக்கூடிய பகுதி நீர்ப்பாசனத்தின் கீழேயே உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வருகின்றது. நாட்டில் மழை வீழ்ச்சி குறிப்பிட்ட சில குறுகிய காலப் பகுதியிலேயே செறிவான முறையில் இடம் பெற்று வருகின்றது. மேலும், மழை வீழ்ச்சி பரம்பலில் பாரிய அளவிலான வேறுபாடுகளும் நிலவி வருகின்றன. எனவே, இந்தப் பின்னணியில், அரிசி உற்பத்தியின் நிர்ணயத்தின்மையில் நீர்ப்பாசன நிர்ணயத்தை மிகுந்த முக்கியத்துவத்தை பெற்றுக் கொள்கின்றது. மகா பருவத்தில் நெல் உற்பத்திக்கும், உலர் வயயத்தில் யால

போகத்தின் போது அனைத்துவிதமான பயிர்களின் உற்பத்திக்கும் நீர்ப்பாசனம் இன்றியமையாததாக இருந்து வருகின்றது.

இலங்கையில் சுமார் 5 இலட்சம் ஹெக்டேயார் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலப்பரப்பில் சுமார் 150,000 ஹெக்டேயார் நிலம் 12,000 சிறிய நீர்ப்பாசன திட்டப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ளதுடன், இந்த ஒவ்வொரு சிறிய நீர்ப்பாசன முறையும் 80 ஹெக்டேயார் வரையிலான நிலப்பரப்புக்கு நீரினை வழங்கி வருகின்றது. இந்த சிறிய நீர்ப்பாசன அமைப்புகள் அனைத்தும், அவற்றி் விருந்து நீரைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நிலச் சொந்தக்காரர்களான விவசாயிகளால் முகாமை செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

நீர்ப்பாசனம் பெறும் நிலப்பரப்பில் மிகுதி 350,000 ஹெக்டேயார் நிலப்பரப்பு 266 பாரிய மற்றும் நடுத்தர அளவு நீர்ப்பாசன திட்டப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ளது. இந்தத் திட்டங்களின் முகாமை அரசாங்கத்தின் நேரடிப் பொறுப்பில் இருந்து வருகின்றது. இந்த நீர்ப்பாசன முறைமைகள் 80 ஹெக்டேயார்கள் தொடக்கம் 40,000 ஹெக்டேயார் வரையிலான நிலப்பரப்புகளின் வீச்சுகளைக் கொண்டுள்ளன. பெரும்பாலான பாரிய மற்றும் நடுத்தர நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் முகாமை நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் பொறுப்பில் இருந்து வருகின்றது. நாட்டின் மிகப் பெரிய செய்திட்டங்களை உள்ளடக்கிய 6

நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமை மகாவலி பொருளாதார முகவரகத்தின் பொறுப்பில் விடப்பட்டுள்ளது.

பாரிய மற்றும் நடுத்தர நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமையில் 1978 தொடக்கம் படிப்படியாக ஒரு மாற்றம் இடம் பெற்று வந்துள்ளது. இந்த மாற்றம் நீண்ட காலத் தாக்கங்களை எடுத்து வரக் கூடிய இயல்பினைக் கொண்டதாகும். அரசாங்க முகாமையி் விருந்து பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமையை நோக்கி இம்மாற்றம் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. இந்த மாற்றம் எவ்வாறு, ஏன் ஏற்பட்டு வருகின்றது என்பதனை இக்கட்டுரை விளக்குவதுடன், அதன் சில தாக்கங்களையும் மதிப்பீடு செய்கின்றது. நீர்ப்பாசன முறைமை ஒன்றின் பாகங்கள் தொடர்பான சில தொழில்நுட்பப் பதங்களை முதலில் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக, ஒரு வயல் வாய்க்கால் என்பது, விவசாயி் ஒருவரின் வயலுக்கு நீரை எடுத்துச் செல்லும் வாய்க்காலாகும். ஒரு விநியோக வாய்க்கால், வயல் வாய்க்கால்களுக்கு நீரை வழங்கி வருகின்றது. முறைமையின் ஏனைய பகுதி பிரதான பாகமாக இருந்து வருகின்றது.

பங்கேற்பு முகாமைக்கு முன்னர் நீர்ப்பாசன முகாமை

அண்மைக் காலம் வரையில், நீர்ப்பாசனத்துக்கான பொறுப்பினை உருவாக்கும் அடிப்படைச் சட்டம் 1968ஆம்

ஆண்டின் நீர்ப்பாசன கட்டளைச் சட்டமாக இருந்து வந்தது. இந்தச் சட்டதின் கீழ், நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம், பாரிய மற்றும் நடுத்தர நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமை தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களுக்கும் நேரடியாக பொறுப்பாக இருந்து வந்துள்ளது. இரு விடயங்கள் மட்டுமே விதிவிலக்காக இருந்தன:

- வயல் வாய்க்கால்களை துப்பரவு செய்தல் மற்றும் தூர் வாருதல் என்பவற்றுக்கு விவசாயிகள் பொறுப்பாக இருந்தனர்.
- பயிர்ச் செய்கை பருவங்கள் தொடர்பான திட்டமிடல் தீர்மானங்களை (பயிர்ச்செய்கை போக) கூட்டங்களில் விவசாயிகளும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் கூட்டாக மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்தக் கூட்டங்கள் மாவட்ட அரசாங்க அதிபரின் தலைமையில் நடைபெற்று வந்தன.

இயக்குதல், திட்டமிடல், நீர் விநியோகம், விநியோகக் கால்வாய்கள் மற்றும் பிரதான முறைமைகளின் பராமரிப்பு என்பன நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் பொறுப்புக்களாக இருந்து வந்தன. நீர்ப்பாசன சேவைகளுக்காக விவசாயிகள் எத்தகைய கட்டணங்களையும் செலுத்துவேண்டியிருக்க வில்லை.

பங்கேற்பு முகாமைக் கொள்கையின் வளர்ச்சி

இலங்கையின் பாரிய நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்கள் மிக மோசமான விதத்தில் சீரழிந்து வருவதனையும், அவற்றை திருத்தி அமைப்பதற்காக பெருமளவில் நிதிவளங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பதனையும் பிந்திய 1970 களில் நீர்ப்பாசன திணைக்கள ஆளணியினரும் ஏனையவர்களும் உணரத் தொடங்கியிருந்தனர். இப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக கொடையாளிகளின் நிதிப்படுத்தலுடன் கூடிய சில புனருத்தாரண நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன. இது தொடர்பாக இரு முயற்சிகள் பங்கேற்பு முகாமைக்கான அடிப்படை மாதிரிகளாக உருவாகின.

- மினிப்பே நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் திருத்த வேலைகளை

மேற்கொள்வதற்கு, கண்டிப் பிராந்தியத்தின் பிரதி நீர்ப்பாசன பணிப்பாளராக இருந்த கொட்பிரே சில்வா 1978இல் விவசாயிகளை இப் பணியில் ஊக்குவித்து, ஈடுபடுத்துவதற்கென பல்வேறு நபர்களினதும் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டார். இந்த முயற்சி கணிசமான அளவில் வெற்றியடைந்தது. இந்த முயற்சிகளை ஒருங்கிணைப்பதற்காக கூட்டு செய்திட்ட கமிட்டி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டமை மிக முக்கியமான ஒரு விடயமாக இருந்தது. இந்த கமிட்டியில் நீர்ப்பாசன திணைக்கள அதிகாரிகளும் விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகளும் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்.

- கல்லோயா இடதுகரை திட்டத்தை புனருத்தாரணம் செய்வதற்கான கொடையாளி அமைப்புக்களினால் நிதிப்படுத்தப்பட்ட திட்டமொன்றின் ஒரு பாகமாக, கமநல ஆய்வு பயிற்சி நிறுவனம், 1981இல், விவசாயிகள் இந்த வேலைகளுக்கு தமது உடல் உழைப்பினை வழங்கும் பொருட்டு அவர்களை ஒழுங்கு செய்தது. இந்த அனுபவம் விவசாயிகளை ஒன்று திரட்டும் ஒரு நடைமுறையை எடுத்து வந்தது. ஒழுங்கு முறையில் திரட்டப்பட்ட விவசாயிகள், நீர் விநியோகம் தொடர்பான பல பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைக்க முடியும் என்பதனை இந்த மாதிரி எடுத்துக்காட்டியது.

நீர்ப்பாசன அமைப்புக்களை புனருத்தாரணம் செய்வதற்கும் புதிய செய்திட்டங்களை நிர்மாணிப்பதற்கும் - குறிப்பாக, உலக வங்கி போன்ற - சர்வதேச கொடுகடன் முகவரகங்கள் கடன்களை வழங்கி வந்தன. இதன் விளைவாக, அவை, நீர்ப்பாசன திட்டங்களை தம்மைத் தாமே போஷித்துக் கொள்ளும் திறன் கொண்ட திட்டங்களாக உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற வகையில் அரசாங்கத்தின் மீது நீர்ப்பாசனங்களை மேற்கொண்டு வந்தன. அதாவது, இந்த செய்திட்டங்களில் இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்பு செலவுகளில் ஒரு பாகத்தையேனும் விவசாயிகள் செலுத்த வேண்டுமென அவை கூறின.

இதனையடுத்து (அப்போதைய) காணி, காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு "நீர் முகாமை செய்திட்டம்" என்ற முன்னணிச் செய்திட்டமொன்றை உருவாக்கியது. இந்த செய்திட்டத்தின் முக்கிய கருதுகோள்கள் மினிப்பே மற்றும் கல்லோயா திட்டங்களில் பரிட்சித்துப் பார்ப்பதற்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. இதில் கிடைத்த ஓரளவிடான வெற்றி, இம் முயற்சியை 1984 இல் பாரிய நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களின் ஒருங்கிணைந்த முகாமை (INMAS) நிகழ்ச்சித்திட்டத்துக்கு விஸ்தரிப்பதற்கு வழிகோலியது. இந்த 'INMAS' திட்டம் ஆரம்பத்தில் 48 பாரிய செய்திட்டங்களை உள்ளடக்கியிருந்த போதிலும், பின்னர் இந்த எண்ணிக்கை தற்போதைய மட்டமான 35க்கு குறைக்கப்பட்டது.

மேலும், அரசாங்கம், 1984இல் பாரிய நீர்ப்பாசன முறைமைகளில் ஒரு நீர்ப்பாசன கட்டணத்தை விதித்தது. முதலில், விவசாயிகள் இயக்க மற்றும் பராமரிப்பு செலவில் அரைவாசிப் பகுதியை இறுக்க வேண்டுமென கருதப்பட்டிருந்தது. பின்னர் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 300 ரூபா செலுத்த வேண்டுமென மதிப்பிடப்பட்டது. இந்தக் கூடணம், இறுதியில், முழுச் செலவு வரையில் அதிகரிக்கப்படும் என திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. இந்த கட்டணத்தை செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, விவசாயிகளுக்கு மிகச் சிறந்த நீர்ப்பாசன சேவை வழங்கப்படும் என்றும், அவர்கள் செலுத்தும் கட்டணங்கள் அவர்களுடைய சொந்த நீர்ப்பாசன திட்டப் பகுதிகளிலேயே செலவிடப்படும் என்றும் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டிருந்தது.

'INMAS' நிகழ்ச்சித்திட்டத்தை செயற்படுத்துவதற்கும், நீர்ப்பாசன கட்டணத்தை திரட்டி பகிர்நதளிப்பதற்கும் நீர்ப்பாசன திணைக்களத்திலிருந்து புறம்பான ஒரு முகவரகத்தை நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவு (நீமுபி) என்ற பெயரில் அமைச்சு உருவாக்கியது. நீமுபி வெளிக்களத்தில் அதிகாரிகளை பணியில் அமர்த்தியது. ஒவ்வொரு செய்திட்ட பகுதிகளிலும் விவசாயிகளுடனும் ஏனைய முகவரக ஆளணியினருடனும் இணைந்து செயலாற்றுவதற்கு என ஒரு செய்திட்ட முகாமையாளர் இருந்து வந்தார்.

'INMAS' நிகழ்ச்சித்திட்டம், கல்லோயா மற்றும் மினிப்பே

அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விவசாயிகள் கழகங்களுக்கான ஒரு மாதிரியினை உருவாக்கியிருந்தது. நீர் விநியோக கால்வாய் விவசாயிகள் கழகங்கள் மற்றும் கூட்டு முகாமை குழுக்கள் என்பன இந்த மாதிரியின் முக்கிய கூறுகளாக இருந்தன. இந்தக் கூட்டு முகாமைக் குழுக்களில் அரசாங்க அதிகாரிகளும் நீர் விநியோக கால்வாய் கழகங்களின் பிரதிநிதிகளும் அங்கத்தவம் வகித்தனர். பெரும்பாலான செய்திட்டங்கள் இத்தகைய ஒரு குழுவினை மட்டுமே - அதாவது செய்திட்ட முகாமைக் குழுவினை மட்டுமே - கொண்டிருந்தன. ஆனால், ஒரு சில பாரிய செய்திட்டங்கள் குறித்துரைக்கப்பட்ட சில பணிகளை மேற்கொள்ளும் உப செய்திட்டக் குழுக்களையும் கொண்டிருந்தன.

நீழுமி 1984க்கும் 1988 க்கும் இடையில் - குறிப்பாக, புனருத்தாரண செய்திட்டங்களிலிருந்து மேலதிக மூலவளங்கள் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்த பொலனருவை போன்ற பிரதேசங்களில் - விவசாயிகளை ஒன்று திரட்டுவதில் கணிசமான அளவில் வெற்றிகளை பெற்றுக் கொண்டது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் நீழுமி முயற்சிகளின் விளைவாக, நீர்ப்பாசன சேவைகளில் சிறிய, ஆனால் மிக முக்கியமான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

நீர்ப்பாசன கட்டண முறை அவ்வளவாக வெற்றியளிக்கவில்லை. 1984இல் சுமார் 85% கட்டணங்கள் அறவிடப்பட்டிருந்தன; கட்டண அறவிட்டு விகிதங்களில் அடுத்து வந்த வருடங்களில் படிப்படியாக வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு வந்தது; ஈற்றில் 1988இல் 10 சதவீதமான கட்டணங்களை மட்டுமே அறவிடக் கூடியதாக இருந்தது. இதற்கு பல காரணங்கள் பொறுப்பாக இருந்தன. வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்ட விதத்தில் நீர்ப்பாசன சேவைகளில் விருத்தி நிலை ஏற்படாதிருந்தமை, செலுத்தப்பட்ட கட்டணங்கள் அந்தந்த செய்திட்டப் பகுதியிலேயே செலவிடப்படுகின்றன என்பதற்கு உத்தரவாதமளிக்கத் தவறியமை மற்றும் ஜே.வி.பி.இயக்கத்தின் செல்வாக்கு அதிகரித்துக் கொண்டு வந்த நிலையில் கிராமப் பிரதேசங்களில் அரசாங்கத்தின் செயல்திறன் சீர்குலைந்து வந்தமை போன்ற காரணங்களும் இதில் அடங்கும்.

நீர்ப்பாசன கட்டணங்களை வசூலிக்கும் முயற்சியில் ஏற்பட்டிருந்த தோல்வி காரணமாக, அரசாங்கம், 1988 டிசம்பரில் அமைச்சரவைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தின் மூலம் பங்கேற்பு முகாமை கொள்கையை முறையாக ஏற்றுக்கொண்டது. நீர் விநியோக கால்வாய் மட்டத்தில் நீர் விநியோக கால்வாய்கள் மற்றும் வயல்வாய்க்கால் கள் என்பவற்றின் பராமரிப்புக்கும் இயக்கத்துக்கும் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்வதற்காகவும், இந்தப் பணிகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட செலவுகளை செலுத்துவதற்காகவும் விவசாயிகள் அமைப்புக்கள் உருவாக் கப்பட வேண்டும் என இந்த ஆவணம் பிரகடனம் செய்தது. இதற்குப் பதிலாக நீர்ப்பாசன கட்டணங்களை செலுத்துவதி லிருந்தும் விவசாயிகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்படும். இந்தக் கொள்கை இரு முனையிலான குறிக்கோள்களை கொண்டிருந்தது:

■ நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை, பயிர்களின் தேவைக்கு ஏற்ற விதத்தில் முகாமை செய்வதற்கான விவசாயிகளின் ஆற்றலை விருத்தி செய்வதற்குடாக, சம்பந்தப்பட்ட நீர்ப்பாசன திட்டப் பகுதியின் உற்பத்தித் திறனை விருத்தி செய்தல். விவசாயிகள் முகவரக அதிகாரிகளிலும் பார்க்க பயிர்த் தேவைகள் குறித்து சிறந்த தகவல்களை அறிந்து வைத்துள்ளார்கள் என்பதே இதன் அடிப்படைக் கருத்தாகும். மேலும், விவசாயிகள் செய்திட்டத்தின் செயல் திறனில் பெருமளவுக்கு தங்கியிருந்து வருகின்றனர். அதனால் முகவரக அதிகாரிகளிலும் பார்க்க அவர்கள் அதிகளவிலான தூண்டுதலை பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.

■ விவசாயிகளால் இறுக்கப்படும் நீர்ப்பாசனச் செலவின் பங்கினை அதிகரித்தல். நீர் விநியோக கால்வாய்கள் மற்றும் வயல்வாய்க்கால்கள் என்பவற்றுக்கான முழு நிதிப் பொறுப்பினையும் விவசாயிகள் ஏற்றுக் கொண்டால், நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமை தொடர்பான அரசாங்கத்தின் செலவுகள் சரி பாதி அளவில் குறைந்து விடும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இக் கொள்கையை செயலில் விடுவதற்காக, அரசாங்கம் இரண்டு சட்டத் திருத்தங்களை எடுத்து வந்துள்ளது. கமத்தொழில் சேவைகள் சட்டம் 1991இல் திருத்தியமைக்கப்பட்டது; இதன் மூலம் கமத்தொழில் சேவைகள் ஆணையாளர் விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு - குறிப்பாக, நீர் விநியோக கால்வாய் கழகங்களுக்கு - சட்ட அங்கீகாரத்தினை வழங்குவதற்கு இடமளிக்கப்பட்டது. இரண்டாவதாக, 1994 மே மாதத்தில் நீர்ப்பாசன செய்திட்ட பிரதேசங்களுக்குள் சட்டபூர்வமாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு அதிகாரங்களும் பொறுப்புகளும் அளிக்கப்பட்டன. இந்த திருத்தத்தின் முழு வடிவம் இன்னமும் பிரசுரிக்கப்படவில்லை. எனினும், விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு வழங்கப் படவிருக்கும் அதிகாரங்கள் பின்வரும் முறையில் உள்ளன:

■ நீர் விநியோக கால்வாய் கழகங்களுக்கு நீர் விநியோக கால்வாய்களையும், வயல்வாய்க்கால்களையும் இயக்குவதற்கும் பராமரிப்பதற்குமான அதிகாரம், இந்நோக்கத்துக்காக விவசாயிகளிடமிருந்து கட்டணங்களை வசூலிப்பதற்கான அதிகாரம் என்பவற்றை இது உள்ளடக்குகின்றது.

■ செய்திட்ட முகாமைக் கமிட்டிகள் பயிற்சி செய்கை காலங்கள் தொடர்பான முடிவுகளை எடுக்கும் அதிகாரம்.

மேலும், இந்தத் திருத்தச் சட்டமூலம், விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு நீர்ப்பாசன கட்டணங்களிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கும் அதிகாரத்தை அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு வழங்கியது. 1988இன் அமைச்சரவைப் பத்திரம், இந்த சட்டத் திருத்தங்கள் மற்றும் திணைக்கள ஒழுங்கு விதிகள் என்பன அரசாங்கத்தின் பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமை கொள்கையின் வெளிப்பாடுகளாக இருந்து வருகின்றன.

பங்கேற்பு முகாமையை செயற்படுத்துதல்

பங்கேற்பு முகாமைக் கொள்கையை செயற்படுத்துவதற்கு மூன்று விடயங்கள் அவசியமாகும் :

“பங்கேற்பு முகாமை” என்றால் என்ன ?

ஜெப்ரி புகுவர்

ஒரு நீர்ப்பாசன முறைமை என்பது, குறிப்பிட்ட ஒரு மூலத்திலிருந்து-பொதுவாக, ஒரு நதியிலிருந்து அல்லது சிற்றாறிலிருந்து-தனிப்பட்ட பண்பை நிறுவங்களுக்கு நீரை விநியோகிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் பல்வேறு பெளதிக கட்டமைப்புக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளதாகும். இந்தக் கட்டமைப்புகள் பிரதான கட்டுமானம்-அதாவது ஒரு திசைநிரப்பும் அணைக்கட்டு அல்லது குளம்-கால்வாய்கள், பல்வேறு வாய்க்கால் மற்றும் அமைப்புகள் என்பவற்றினால் கொண்டுள்ளன. இவை நீரின் பிரவாகத்தினைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அவசியமான அமைப்புகளாக இருந்து வருகின்றன.

நீர்ப்பாசன முறைமை ஒன்றின் முகாமை இரண்டு அடிப்படை நடவடிக்கைகளின் தொகுதிகளில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றது:

- மிகப் பொருத்தமான வழிமுறையில், தனிப்பட்ட பண்பை நிறுவங்களுக்கு நீரை விநியோகிப்பதற்காக கட்டுப்பாட்டு அமைப்புகளை இயக்குதல்.
- பிரதான கட்டுமானங்கள், கால்வாய்கள் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு அமைப்புகள் என்பவற்றினால் பராமரித்தல்; நல்ல முறையில் இந்த அமைப்புகள் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தால் மட்டுமே அவற்றின் செயல் திறனையும் பாதுகாப்பினையும் உறுதி செய்ய முடியும்.

பொதுமக்களின் பணத்தைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள நீர்ப்பாசன முறைமைகளில் விவசாயிகளே பயனாளிகளாக இருந்து வருகின்றனர். எனினும், இந்த முறைமைகளின் இயக்கமும் பராமரிப்பும் அரசு நிறுவனங்களின் பொறுப்பிலேயே இருந்து வருகின்றன. முகாமைப் பொறுப்புக்களை ஓர் அரசாங்க முகவரகத்திடம் கையளிப்பதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன:

- இந்த முகவரகம் பொது முதலீட்டினைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும்.
- குறிப்பிட்ட முறைமையை தாக்கமான முறையில் இயக்கி வருவதற்கென நீரியல் துறை பொறியியலாளர்கள் போன்ற பயிற்றப்பட்ட நிபுணர்களை முகவரகம் வழங்கும்.

பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமைக் கருதுகோளின் அடிப்படையில், இந்த நீர்ப்பாசன அமைப்புகளின் முகாமைமயில், சம்பந்தப்பட்ட முகவரகங் களுடன் இணைந்து விவசாயிகளும் ஈடுபட்டு வருவார்கள். கைமாற்றம் மற்றும் கட்டு முகாமை ஆகிய இரு வழிகளில் விவசாயிகள் இதில் பங்கேற்க முடியும்.

கைமாற்றம் என்பது, நீர்ப்பாசன முறைமையின் குறிப்பிட்ட சில பாகங்களின் இயக்கமும் பராமரிப்பும் விவசாயிகளிடம் முழு அளவில் கையளிக்கப்படுவதாகும்.

கட்டு முகாமை என்பது, முகவரக ஆளணியினரையும், விவசாயிகளையும் உள்ளடக்கிய குழுக்களினால் முகாமை தொடர்பான தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுவதனையே குறிக்கின்றது.

பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முகாமை முறை, பல வழிகளில் ஒரு சிறந்த கருதுகோளாக கருதப்படுகின்றது, மிக முக்கியமான இரண்டு காரணங்கள் வருமாறு:

- பயிர்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்றவிதத்தில், பொருத்தமான முறையில் நீரை விநியோகிப்பதற்கு பயிர்-நீர் தேவைகள் குறித்த அறிவு அவசியமாகும். மேலும், சரியான நேரத்தில், சரியான அளவில் நீரை விநியோகிப்பதற்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும், விவசாயிகள், பயிர்த தேவைகள் தொடர்பான முழுத் தகவல்களையும் அறிந்தவர்களாக இருந்து வருகின்றனர்.

- செலவுகளை குறைந்த மட்டத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, நீர்ப்பாசன முறைமையை இயக்கி, பராமரித்து வருவதற்காக ஆகக்குறைந்த பட்ச அளவிலான முகவரக ஆளணியினர் அமர்த்தப்பட்டு வருகின்றனர். முகவரக ஆளணியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் சில பணிகளுக்கு குறைந்திரப்பி செய்வதற்காக விவசாயிகளும் குறிப்பிட்ட சில நடவடிக்கைகளை பொறுப்பேற்க வேண்டியுள்ளது என்பதே இதன் பொருளாகும்.

நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமைமயில் பல்வேறு வழிகளில் பங்கேற்குமாறு விவசாயிகள் கேட்கப்பட முடியும்:

1. கால்வாய்களை துப்பரவு செய்தல், தூர்வாருதல் போன்ற பராமரிப்பு வேலைகளின் பொறுப்பை விவசாயிகள் ஏற்க முடியும்.
2. குறிப்பிட்ட சில கால்வாய் மட்டங்களில் - அதாவது, தனியொரு வாய்க்கால் பகுதியில் - நீரைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான பொறுப்பினை விவசாயிகளிடம் விடலாம்.
3. விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கக்கூடிய பிணக்குகளை தீர்த்து வைக்கும் பொறுப்பினையும், மிதமிஞ்சிய அளவில் நீரைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் அல்லது கட்டமைப்புகளுக்குச் சேதம் விளைவித்தல் போன்ற துஷ்பிரயோகங்களை தடுப்பதற்கான பொறுப்பினையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.
4. எந்த அளவு நீரைப் பகிர்ந்தளிப்பது, எப்பொழுது பகிர்ந்தளிப்பது, பராமரிப்புக்குக் கிடைக்கும் மூலவளங்களை மிகச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்துவது போன்ற முக்கியமான விடயங்களை மேற்கொள்வதில் விவசாயிகள் சம்பந்தப்பட்ட முடியும்.

நீர்ப்பாசன சேவைகள் முகாமை செய்யப்படுவதில் தமக்கும் ஓர் பங்கு இருந்து வரும் நிலையில், விவசாயிகள், இச் சேவைகளுக்காக பணத்தின் மூலமே அல்லது உழைப்பின் மூலமே தமது பங்களிப்புக்களை வழங்குவதற்கு முன்வருவார்கள்.

- விவசாயிகள் கழகங்களை உருவாக்குதல்.
- கூட்டுமுகாமைக் குழுக்களை உருவாக்குதல்.
- சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்க முகவரகங்களுடன் முறையான ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்வற் கூடாக நீர் விநியோக கால்வாய்களினதும், வயல் வாய்க்கால் களினதும் பராமரிப்பு மற்றும் இயக்குதல் பொறுப்புக்களை விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு கைமாற்றம் செய்தல்.

கால்வாய் துப்புரவு வேலைகளில் விவசாயிகள் பங்கேற்பு

இது ஒரே இரவில் நிகழ்ந்து விடக்கூடிய ஒரு நிகழ்வுப்போக்காக இருந்து வரவில்லை. விவசாயிகள் இத்தகைய அமைப்புக்களை தமக்கிடையே உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு உதவி வழங்கப்படுதல் வேண்டும். மேலும், முகாமை தொடர்பான ஆற்றல்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு சில காலம் பிடிக்கும். அத்துடன் இயக்குதல் பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கான தொழிநுட்ப அறிவையும் அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பங்கேற்பு முகாமைக் கொள்கையை செயற்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் மூன்று முக்கிய முயற்சிகளை துவக்கி வைத்துள்ளது:

1. INMAS-பாரிய நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களின் ஒருங்கிணைந்த முகாமை என்றழைக்கப்படும் இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டம் பல்வேறு நீர்ப்பாசன செய்திட்ட பகுதிகளிலும் பங்கேற்பு முகாமையை செயற்படுத்துவதற்கான முதல் முயற்சியாக இருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டம் கணிசமான அளவில் வெற்றி கண்டிருந்தது. ஜனவரி 1994 அளவில், 35 INMAS செய்திட்டங்களின் அனைத்துப் பாகங்களையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில் 1069 நீர் விநியோகக் கால்வாய் விவசாயிகள் கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த செய்திட்டங்கள் அனைத்தும் கூட்டு முகாமைக் குழுக்களைக் கொண்டிருந்தன. இந்த 1069 விவசாயிகள் அமைப்புக்களில் 260 அமைப்புக்கள் நீர்ப்பாசன திணைக்களத்துடன் முகாமைக் கைமாற்றத்துக்கான ஒப்பந்தங்களில் கைச்சாத்திட்டிருந்தன. எனினும், இவற்றில் பல அமைப்புக்கள் இன்னமும்

நீர்ப்பாசன திணைக்களத்திடமிருந்து ஏதோ ஒரு வகையில் நிதி உதவியைப் பெற்று வருகின்றன.

2. MANIS-INMAS நிகழ்ச்சித்திட்டம் பாரிய செய்திட்டங்களை மட்டும் உள்ளடக்கி வருவதனால், நீர்ப்பாசன திணைக்களம், 1986 இல் நடுத்தர செய்திட்டங்களை உள்ளடக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமை (MANIS) என்றழைக்கப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சித்திட்டத்தை ஆரம்பித்து வைத்தது. இந்நிகழ்ச்சித்திட்டமும் INMAS நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் நோக்கங்களையே கொண்டிருந்தது. எனினும், அண்மைக் காலம் வரையில் இந்நிகழ்ச்சித்திட்டத்துக்கு வெளி நிதிப்படுத்துதல் கிடைத்து வரவில்லை. இதன் விளைவாக, விவசாயிகளை ஒருங்கிணைப்பதற்காக முழுநேர ஆளணியினரை ஈடுபடுத்துவதற்கான வாய்ப்பு திணைக்களத்துக்குக் கிடைக்கவில்லை. தொழில்நுட்ப உதவியாளர்கள் தமது ஏனைய பணிகளுடன் இதனையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென கேட்கப்பட்டிருந்தனர். எனவே, இந்த நிலையில் MANIS நிகழ்ச்சித்திட்டம் INMAS நிகழ்ச்சித்திட்டம் அளவுக்கு வெற்றிபெற முடியவில்லை. இப்பொழுது MANIS நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் கீழ் 160 செய்திட்டங்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இந்த செய்திட்டங்களில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள விவசாயிகள் கழகங்கள் குறித்த உத்தியோகபூர்வமான தரவுகள்

கிடைக்கவில்லை. எனினும், இவற்றில் சுமார் அரைவாசிப்பகுதி செய்திட்டங்களில் விவசாயிகள் கழகங்கள் இருந்து வருவதாகவும், அதைவிடச் சற்று குறைந்த அளவிலான செய்திட்டங்களில் செய்திட்ட முகாமை குழுக்கள் இருந்து வருவதாகவும் நாங்கள் மதிப்பிட்டுள்ளோம். மேலும், முகாமைப் பொறுப்புக்கள் விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு உத்தியோகபூர்வமாக கைமாற்றம் செய்து கொடுக்கப்படாமல்லை.

அண்மையில் உலக வங்கியினால் நிதிப்படுத்தப்பட்ட தேசிய நீர்ப்பாசன புனருத்தாரண செய்திட்டம் (NIRP) விவசாயிகளை ஒழுங்கமைப்பதற்கென நிதிகளை வழங்கியுள்ளது. தற்பொழுது புனருத்தாரணத்துக்கென தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் MANIS செய்திட்டங்களில் விவசாயிகளுடன் பணிபுரிவதற்கென நிறுவன ரீதியான அமைப்பாளர்கள் பணியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர்.

3. மகாவலி - மகாவலி குடியேற்றத்திட்டங்களில் விவசாயிகள் கழகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென முன்னைய திட்டங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த போதிலும், 1988 வரையில் இந்த விடயம் தொடர்பாக மிகச் சிறு அளவிலேயே முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. 1988 ஆம் ஆண்டின் அமைச்சரவை ஆவணத்தின் பின்னர், அநேகமாக

அனைத்து மகாவலி குடியேற்றத் திட்டப் பிரதேசங்களிலும் இதற்கென முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. 1992 வரையில் சுமார் 700 கழகங்கள் பெயரளவில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கூட்டு முகாமைக் குழுக்களை உருவாக்குவதற்கோ அல்லது முகாமை கைமாற்றத்துக்கோ எத்தகைய முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. இத்தகைய புதுமை நோக்குகள், மகாவலி பொருளாதார முகவரகத்தின் முகாமைத் தத்துவம் மற்றும் கட்டமைப்பு என்பவற்றுடன் பொருந்திச் செல்லக் கூடியவையாக இருக்கவில்லையென அந்த முகவரகத்தின் அதிகாரிகள் கருதினர்.

மகாவலி பொருளாதார முகவரகத்தின் முகாமைப் பணிப்பாளர் பொறுப்பினை கொட்பிரேடி சில்வா 1992 இல் ஏற்றார். மகாவலி செய்திட்ட பிரதேசங்களில் தாக்கமான பங்கேற்பு முகாமையை எடுத்து வருவதற்கான நிகழ்ச்சித்திட்டமொன்றினை அவர் உருவாக்கினார். ஏனைய துறைகளில் பணிபுரிந்து வந்த ஆளணியினர் நிறுவன ரீதியான அபிவிருத்தியில் முழு நேர அடிப்படையில் பணி புருவதற்கென இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். மேலும், நிறுவனரீதியான அமைப்பாளர்களாக தொண்டர்களை சேர்த்துக் கொள்வதற்கான திட்டங்களும் தயாரிக்கப்பட்டன. அனைத்து மகாவலி செய்திட்ட பிரதேசங்களிலும் 1993 இன் தொடக்கத்தில் கூட்டு முகாமைக் குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. ஏற்கனவே இருந்து வந்த விவசாயிகள் அமைப்புக்களை மீளமைப்புச் செய்து பலப்படுத்துவதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டம் மிகத் துரிதமாக முன்னேற்றங்களை எடுத்துவந்தது.

பங்கேற்பு முகாமைக்கு எதிர்ப்பு

பங்கேற்பு முகாமைக்கு எதிர்ப்பு இருந்து வருகின்றது. இதற்கான இரண்டு அடிப்படைக் காரணங்களை காண முடிகிறது.

1. அதிகாரத்தைக் கைமாற்றம் செய்வதற்கு எதிர்ப்பு: விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன முகாமைப் பொறுப்புக்களை கைமாற்றம் செய்வது என்பது, அதிகாரங்களும் கைமாற்றம் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதையே

குறிக்கின்றது. உதாரணமாக, இயக்கிச் செல்லும் பொறுப்பினை கைமாற்றும் பொழுது அணைக்கட்டுகளின் கதவுகளை இயக்குவதற்கான அதிகாரம் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கின்றது. நீர்ப்பாசன சேவைகளை வழங்குவதற்காக விவசாயிகள் கழகங்கள் பணத்தினை திரட்டவேண்டியிருந்தால், அவை இந்தச் சேவைகளுக்காக கட்டணங்களை விதிக்கும் ஆற்றலையும் கொண்டிருந்தால் வேண்டும். அதிகாரங்கள் இவ்விதம் கைமாற்றம் செய்யப்படும் பொழுது சில உடனடித் தாக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தினாலும் மகாவலி முகவரகத்தினாலும் பணியில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கும் கால்வாய் கதவுகளை திறந்து மூடும் நபர்கள் இச் சந்தர்ப்பங்களில் (அவர்கள் விவசாயிகள் கழகங்களினால் மீளத் தொழிலில் அமர்த்தப்பட்டாலே ஒழிய) தமது தொழில்களை இழந்து விடுகின்றனர். மேலும், இந்த அதிகாரக் கைமாற்றம் முகவரகத்தைச் சேர்ந்த ஆளணியினரினதும் முகவரக ஆளணியினருடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ள விவசாயிகளினதும் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் இழக்கப்படுவதற்கு வழி கோலுகின்றது. இந்த நபர்கள் தமது சொந்த இலாபத்துக்காக இந்த தொடர்புகளை பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பினை இழந்து விடுவார்கள்.

இவ்விதம் முகாமை கைமாற்றம் செய்யப்படுவதனால் பெரும்பாலும் கீழ் மட்ட மற்றும் நடுத்தர மட்ட அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களே பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் தமது அதிகாரங்களையும் செல்வாக்கினையும் (அல்லது தொழில்களையும்) இதன் மூலம் இழந்து விடக்கூடியவர்களாக இருந்து வருவதனால், பங்கேற்பு முகாமைக்கு எதிர்ப்பு நிலவி வருகின்றது. சில செய்திட்டங்களில் தொழில்கள் இழக்கப்பட்டு விடும் என்ற அச்சம் முகாமை பொறுப்புக்கள் முழு அளவில் கைமாற்றம் செய்யப்படாமல்கான காரணமாக இருந்து வருகின்றது என்று கூறப்படுகின்றது. அத்தகைய எதிர்ப்புக்களை வெற்றி கொள்வதற்கு பங்கேற்பு முகாமை முயற்சிக்கு, உச்ச மட்ட தரப்புக்களிலிருந்து உறுதியான ஆதரவு வழங்கப்படுதல் அவசியமாகும்.

2. விவசாயிகளின் செலவுகள் அதிகரித்துச் செல்வதற்கான எதிர்ப்பு: பங்கேற்பு நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமை, நீர்ப்பாசன விவசாயத்துக்கான மானியங்

களை குறைத்து விடுவதற்கான ஒரு வழி முறையாகவும் நோக்கப்பட முடியும். எனவே, இது, அரசாங்கத்தின் உரமானியம் வாபஸ் பெறப்பட்டமை போன்ற மானியங்களை வெட்டி விடுவதற்கான அண்மைக்கால முயற்சிகளுடன் பொருந்திச் செல்லும் ஒரு விடயமாக இருந்து வருகின்றது. இந்த அடிப்படையில் பெருந்தொகையான விவசாயிகளும் சில நோக்கங்களும் பங்கேற்பு முகாமை முறைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்துள்ளனர்.

நீர்ப்பாசன விவசாயத்திலிருந்து கிடைக்கும் இலாபங்கள் - குறிப்பாக, நெல் உற்பத்தியிலிருந்து கிடைக்கும் இலாபங்கள்- இப்பொழுது மிகவும் தாழ்ந்த மட்டங்களில் இருந்து வருவதாகவும், அதனால் நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்புச் செலவுகளை செலுத்த முடியாத நிலையில் விவசாயிகள் இருந்து வருவதாகவும் சிலர் வாதிடுகின்றனர். இதற்கு சாதகமாகவோ அல்லது பாதிக்கமாகவோ எந்த விதமான சான்றுகளும் எமக்கு இதுவரையில் கிடைக்கவில்லை. மேலும், பெரும்பாலான நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்கள் ஏற்கனவே சீர்குலைவுற்ற நிலையில் இருந்து வருவதாக கூட்டிக்காட்டும் சில விமர்சகர்கள், அவற்றை விவசாயிகளிடம் கையளிப்பதென்பது, அரசாங்கத்தின் கடந்த கால தவறுகளை விவசாயிகள் மீது சுமத்திவிடுவதுபோல ஆகிவிடும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். இந்த செய்திட்டங்கள் விவசாயிகளிடம் கையளிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், பொருத்தமான முறையில் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இந்த இரு பிரச்சினைகளும் பங்கேற்பு வழிமுறைகளுக்கிடாக - அதாவது, ஒவ்வொரு செய்திட்டத்திலும் உள்ள ஒழுங்கமைந்த விவசாயிகளுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதற்குடாக - தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

பங்கேற்பு முகாமை, நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் செயல் திறனை விருத்தி செய்வதாக வாக்குறுதி அளிப்பதாக இருந்தால், விவசாயிகள் ஓர் அமைப்பில் ஒன்று திரண்டு, மேலும் அதிகனாவிலான பங்கேற்றினை வலியுறுத்தாதிருப்பது ஏன்? உண்மையிலேயே விவசாயிகள் சில இடங்களில் அவ்விதம் செய்துள்ளனர், தமிழ் நாட்டில் தாமிரபரணி பகுதியில் விவசாயிகள் தமது சொந்த நிறுவனங்கள்

132 ஐ உருவாக்கியுள்ளதுடன், குறிப்பிட்ட சில வழிகளில் நீரைப் பெற்றுத் தருமாறு அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி வருகின்றனர்.

எனினும், இலங்கையை பொறுத்த வரையில், அத்தகைய அமைப்புகள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. நீர்ப்பாசன முகாமை பெருமளவுக்கு அரசாங்கத்தின் மீது தங்கியிருந்தமையே இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். அண்மைய சட்ட திருத்தங்கள் வரையில் தனி விவசாயிகளோ அல்லது விவசாயிகளின் குழுக்களோ நீர்ப்பாசன முறைமைகளில் முடிவுகளை எடுப்பதில் அதிகாரங்களை கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, ஓர் அமைப்பில் ஒன்று திரண்டு கொள்வது பயன் அற்றது என அவர்கள் கருதி வந்துள்ளனர். பயிர்ச் செய்கை போகங்களை நிர்ணயம் செய்யும் கூட்டங்களில் விவசாயிகள் பங்கு பற்றிய போதிலும், முடிவுகள் பெரும்பாலும் அரசாங்க அதிகாரிகளாலேயே எடுக்கப்படுகின்றன. விவசாயிகள் அமைப்புகளையும் கூட்டு முகாமைக் குழுக்களையும் உருவாக்கி, அவற்றுக்கு அதிகாரங்களை அளிப்பதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கு முடிவுகளை எடுக்கும் விடயத்தில் ஓரளவுக்கு ஒரு செல்வாக்கு கிடைக்கின்றது. எனினும், அது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினை முழு அளவில் ஒழித்துவிட வில்லை. இந்த அதிகாரம் இரண்டு சட்ட விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது:

■ நீர் தொடர்பான உரிமைகள் : நீர் தொடர்பான அனைத்து உரிமைகளும், மக்களின் பிரதி நிதித்துவ அமைப்பு என்ற முறையில், அரசாங்கத்துக்கே உரித்தானவையாகும். ஒரு நீர்ப்பாசன முறைமை நீரைப் பெற்றுக் கொள்ளும் உரிமையில் தங்கியுள்ளது; அந்த உரிமை அரசாங்கத்தினால் விவசாயிகளிடமிருந்து பறிக்கப்படுமானால், விவசாயிகள் நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கு பொறுப்பேற்க விரும்பாமல் தாங்கள். இலங்கையின் பெரும்பாலான நீர்ப்பாசன செய்திடங்களை பொறுத்தவரையில் இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இருந்து வரவில்லை. ஏனெனில், நீரைத் திசைதிருப்புவதற்கான வழிமுறை

களை அரசாங்கம் கொண்டிருக்க வில்லை. எனினும், மகாவலி அதிகாரசபை, மகாவலி கங்கையின் நீரை வலயம் 'H'க்கு அல்லது வலயம் 'C' அல்லது 'B' என்பவற்றுக்கு அனுப்பி வைக்க முடியும். ஏற்கனவே 'H' வலயம் 'C' மற்றும் 'B' வலயங்களிலும் பார்க்க குறைந்த அளவிலான நீரைப் பெற்று வருகின்றது என்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு உபயோகங்கள் மற்றும் பல்வேறு உபயோகிப்போர் பிரிவுகள் என்பவற்றுக்கிடையே நீரைப் பெறுவதற்கான போட்டி அதிகரித்து வருவதுடன் இணைந்து, நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் நீர் உரிமைகளை ஸ்தாயித்துக் கொள்ளும் விடயம் அதிகரித்தளவில் முக்கியத்துவத்தை பெறமுடியும்.

■ முறைமை உரித்து : அனைத்து பெளதீக கட்டமைப்புகளும் பாரிய மற்றும் நடுத்தர நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் நிலப்பரப்பின் பெரும்பகுதியும் சட்ட பூர்வமாக அரசாங்கத்துக்கு உரித்தானவையாகும். இந்த முறைமைகளை பராமரிப்பதில் தமது உழைப்பையும் ஏனைய மூலவளங்களையும் முதலீடு செய்வதற்கு விவசாயிகள் தயக்கம் காட்டக்கூடும். மேலும், பராமரிப்பு வேலைகளில் அரசாங்கம் தலையிட முடியும் என்ற விடயமும் விவசாயிகளின் ஆர்வத்தினை குன்றச் செய்துவிட முடியும். நீர்ப்பாசன முறைமைகளுக்கு சட்டபூர்வமான உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் இந்த இடையூறுகளை தீர்த்து வைக்க முடியும்.

விவசாயிகளுக்கான அனுகூலங்கள்

செலவுகளை விவசாயிகளிடம் சுமத்தி விடுவதற்கான ஒரு வழியாக மட்டும் பங்கேற்பு முகாமையை நோக்குவது நிச்சயமாக தவறான ஒரு அணுகுமுறையாகும். விவசாயிகளுக்கு தமது பண்ணைத் தொழில் நடவடிக்கைகளில் அதிகளவிலான கட்டுப்பாட்டு அதிகாரத்தை வழங்கக் கூடிய ஒரு வழிமுறையாகவும் அதனை நோக்க முடியும். இந்த

அமைப்புகள் உண்மையிலேயே செயற்காக்கம் கொண்டவையாக இருந்துவர வேண்டுமானால், தீர்மானங்களை எடுக்கும் விஷயத்தில் விவசாயிகளுக்கு பெருமளவுக்கு தன்னாதிக்கத்தை வழங்க வேண்டும்.

விவசாயிகள், இந்த கழகங்களை ஏனைய விவசாய நோக்கங்களுக்காகவும் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய சாத்தியப்பாடும் இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இப்பொழுது பெருந்தொகையான விவசாய கழகங்கள் தமது சொந்த உறுப்பினர்களுக்கும் ஏனைய விவசாயிகளுக்கும் உரவகைகளையும், விவசாய இரசாயன பொருட்களையும் வழங்கத் தொடங்கியுள்ளன. இதன் விளைவாக, பல பிரதேசங்களில் உரத்துக்கான சில்லறை விலை வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. வேறு சில விவசாய அமைப்புகள் தானிய வியாபாரம் போன்ற ஏனைய வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் இறங்கியுள்ளன.

பங்கேற்பு முகாமையின் பின்விளைவுகள் மிகவும் பரந்த தளத்தில் இடம்பெற்று வருவதனை இந்தக் கலந்துரையாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

1990ஆம் ஆண்டுக்கும் 1992ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையில் நீர்ப்பாசன முகாமை கொள்கை ஆதரவு நடவடிக்கை (IMPSA) கொள்கை வகுப்போர், முகவரக அதிகாரிகள் மற்றும் விவசாயிகள் போன்றவர்களுடன் பல்வேறு கலந்துரையாடல்களையும் நடாத்தியது இந்தக் கலந்துரையாடல்களின் விளைவாக, இலங்கையின் நீர்ப்பாசன விவசாயத்தின் எதிர்காலத்தை முன்னேற்றுவதற்கான கொள்கை சிபார்சு ஒன்று முன் வைக்கப்பட்டது. பங்கேற்பு முகாமை இந்த கொள்கை சிபார்சுகளின் மைய அம்சமாக இருந்தது.

பங்கேற்பு முகாமையை முழு அளவில் செயற்படுத்துவது, நிதிகளுக்காக அரசாங்கத்தின் மீது தங்கியிருக்கும் நிலையை குறைத்துவிடுவது மட்டுமன்றி, விவசாயிகள் ஏனைய புத்தாக்கங்களை எடுத்தவருவதற்கும் தூண்டுதல் அளிக்கும். இந்த மாற்றம் அதிகரித்தளவில் வேளாண்மைத் துறை உற்பத்தியை தரண்டி விடுவதுடன் வேளாண்மைத்துறை உற்பத்திகளின் பெறுமதியையும் அதிகரிக்கச் செய்யும்.

நீர் உபயோகிப்போருக்கு நீர்ப்பாசனத்தை ஒப்படைத்தல் முகாமைக் கைமாற்றம் தொடர்பான சர்வதேச அனுபவங்கள்

கலாநிதி டக்லன் எல்.வேர்மில்லியன்
(சர்வதேச நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவனம்)

உலகில் நீர்ப்பாசன வசதிகளைக் கொண்ட 220 மில்லியன் ஹெக்டயர் நிலம் உள்ளது. இது பயிரிடப்படும் மொத்த நிலப்பரப்பில் 18 சதவீதமாகும்; எனினும், இது உலகின் மொத்த அறுவடையில் 33 சதவீதத்தை உற்பத்தி செய்கின்றது. நீர்ப்பாசனம் பெறும் நிலங்களில் ஏறத்தாழ 158 மில்லியன் ஹெக்டயர் (உலக மொத்தத்தில் 72%) ஆசியாவிலும், இலத்தீன் அமெரிக்காவிலும், ஆபிரிக்காவிலும் காணப்படுகின்றன. அண்மைய ஆண்டுகளில் வளர்முக நாடுகளில் நீர்ப்பாசன அபிவிருத்திக்காக ஏறத்தாழ 1000 முதல் 1500 கோடி அமெரிக்க டொலர்கள் வரைவில் செலவிடப்பட்டுள்ளன. (உலகின் நீர்ப்பாசன வசதிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு அமைந்துள்ள) ஆசியாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றின்படி, அடுத்த சில தசாப்தங்களுக்குத் தேவையான எதிர்கால உணவுற்பத்திப் பெருக்கத்தில் 38 சதவீதம் தற்போதுள்ள பாசன வசதிகள் கொண்ட பிரதேசங்களிலிருந்தும், 36 சதவீதம் புதிய பாசன நிலங்களிலிருந்தும் பெறப்பட வேண்டும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், சனத்தொகைப் பெருக்கத்துக்கு ஈடுகொடுப்பதற்குத் தேவையான உணவுற்பத்திப் பெருக்கம் தற்போதுள்ள அல்லது புதிய பாசனப் பிரதேசங்களிலிருந்தே பெறப்பட வேண்டும்.

உலகின் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்வதற்கு நீர்ப்பாசனம் எத்துணை முக்கியமானது என்பதையும், நீர்ப்பாசன அபிவிருத்திக்காகச் செலவிடப்படும் பெருந்தொகையான வளங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கையில், நீர்ப்பாசன முகாமைகளின் உள்படியான செயலாற்றுகை மிகவும் ஏமாற்ற மளிப்பதாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் தவறான வடிவமைப்பு, நிர்மாணமும் மோசமான முகாமைச் செயற்பாடும் பற்றாக்குறையான பராமரிப்பும் ஆகும். அநேக சந்தர்ப்பங்களில், உள்படியாக நீர் பாய்ச்சப்படும் பரப்பு திட்டமிட்ட பரப்பில் ஒரு சிறு பகுதியாகும். முறைமைகளின் மேற் பகுதிகளில் நீர் விரயமாக்கப்படுவதால் கீழ்ப்பகுதிகளின் அந்தங்களுக்கு நீர் கிடைப்பதில்லை. ஒழுங்குற நிர்மாணிக்கப்பட்டவை யாயினும், அல்லாவிடியும் வாய்க்கால் களும் கதவுகளும் பேணப்படாது விடப்படுகின்றன. வளர்முக நாடுகளில் பொதுவாகப் பாரிய வாய்க்கால் முறைமைகளுக்குள் செலுத்தப்படும் நீரில் 25 அல்லது 30 சதவீதம் மட்டுமே நீர் தேவைப்படும் பயிர்களைச் சென்றடைகின்றது (ரேன்ஜிலி, 1985).

மீண்டும் மீண்டும் பரவலான திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு, பரந்துபட்ட பயிற்சியளிக்கப்பட்டு, கமக்காரர்களின்

பங்களிப்பைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யப்பட்ட பின்னரும் கூட நீர்ப்பாசனச் செயலாற்றுகை பெரும்பாலும் மோசமானதாகவே இருந்து வருகின்றது. இது, அமைப்புகள் நலிவடைதல், திறமையின்மை, கமக்காரர் செயலாக்கமின்மை என்பவற்றைவிட அடிப்படையான பிரச்சினை ஒன்றுள்ளது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. அது உலகின் பாசன முறைமைகளைப் பயனுள்ளவாறு முகாமை செய்வதற்குத் தடையாக அமைகின்றது. சென்ற ஒரு தசாப்த காலமாக அமைப்புக்களை முகாமை செய்தலின் இயல்பின்மீதும், அவற்றைக் கமக்காரர்களின் அபி லாசைகளை நிறைவேற்றக் கூடியனவாய் ஆக்குதல் மீதும் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இப் பொழுது பல அரசாங்கங்கள் கையாளும் ஒரு மாற்றுவழி முகாமை செய்தலை நேரடியாகக் கமக்காரர்களுக்கு ஒப்படைத்தலாகும்.

1980ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியாகும் பொழுது, பாசனத்தில் கமக்காரரின் பங்குபற்றல் மீதான அழுத்தம் பல நாடுகளில் நேரடியாகக் கமக்காரர் அமைப்புக்களுக்கு மாற்றப்பட்டது. நடைமுறையில் கமக்காரர் பங்குபற்றுகை என்பது, அரசாங்கங்களின் திட்டங்களுக்கு ஆதரவாக கமக்காரர்களின் உழைப்பையும் வளங்களையும் ிரட்டுதல் என்பதையே

குறித்தது. கமக்காரர் பொறுப்பு, வளங்கள் என்பவற்றிற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. முகாமை கைமாற்றம் என்பது, அடிப்படையில், கமக்காரர் அதிகாரத்தையும் கட்டுப்பாட்டையும் பற்றியதாகும். பெரும்பாலான தொழிற் பாட்டுக் கொள்கைகளில் கமக்காரர்களிடமிருந்து வளங்களைத் திரட்டுவதைவிட அவர்களின் அதிகாரத்தை உருவாக்குவதற்கே கூடிய அழுத்தம் அளிக்கப்படுகின்றது. மத்தியிலிருந்து நிதியளிக்கப்படும் அதிகார வர்க்கத்தை விட, முறையான கமக்காரர் அமைப்புகள் தம் அபிவிருத்திகளைக் கேற்ப நீர்ப்பாசனத்தை முகாமை செய்வதற்குக் கூடிய ஊக்கமுடையதாகும் என்பது முக்கியமான ஊகமாகும்.

"நீர்ப்பாசன முகாமைக் கைமாற்றம்" என்பதைக் கொண்டு நாம் கருதுவது யாதெனில், நீர்ப்பாசன முகாமைமீல் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டைக் குறைப்பதும், கமக்காரர்களையும் கமக்காரர்களுக்கு நேரடியாக வகை சொல்ல வேண்டிய பிற தனியார் அமைப்புகளையும் பங்கினை விரிவாக்குதலுமாகும். முகாமைக் கைமாற்றம் என்பது, எல்லா நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் அரசாங்கம் முழுமையாக வாபஸ் பெறுவதைக் குறிக்காது. முகாமைப் பொறுப்பும் அதிகாரமும் கமக்காரர் அமைப்புகளுக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பினும், அரசாங்கங்கள், நீர் ஒதுக்கீடுகளை ஒழுங்கு செய்யவும், தகராறுகளில் மத்தியஸ்தம் செய்யவும் தொழில்நுட்ப ஆதரவு வழங்கவும் முடியும். சில வேளைகளில் இம்மாற்றம் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் முழுமைக் குமான அதிகாரத்தையோ திட்டம் மிகப்பாரியதாயின் அதன் பகுதிகளையோ முகாமை செய்யும் அதிகாரத்தை உள்ளடக்கியதாகும்.

முகாமைக் கைமாற்றத்தின் மூலம் அரசாங்கங்கள் செய்ய முனைவன: (1) நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் செயலாற்றுகையையும், நிலைப்பேற்றையும் விருத்தி செய்தல்; (2) அரசாங்கப் பாசனச் செலவைக் குறைத்தல்; (3) அருமையான அரசாங்க வருமானத்தைக் கூடிய தொழில்நுட்பத் தேவைகளுக்கு அல்லது கூடிய உள்ளார்ந்த அரசாங்க நோக்கங்களுக்கு மீள் ஒதுக்கீடு செய்தல் (பல்வகைப்பட்ட அமைப்புகளை நிர்மாணித்தல் அல்லது ஆற்றுப்

படுக்கைகள் வழியாக நீர் உபயோகத்தைக் கிரமமாக்கல் போன்றவை). கைமாற்றம் பிரதானமாக நிதி நெருக்கடிகளினால் உந்தப்படுகின்றது. அத்தகைய நெருக்கடிகள் இயற்கை வளங்களை அரசாங்கங்கள் முகாமை செய்தலைச் சிரமமாக்குவதுடன், அநேகமாகப் பயனற்றதாகவும் செய்கின்றன. இரு ஊகங்கள் கைமாற்றத்தை நியாயப்படுத்துகின்றன: (1) கமக்காரர்கள் பாசன முறைகளின் முகாமையைப் பொறுப்பேற்றதற்கு நிதியைப் பொறுத்தவரையும் அமைப்பு ரீதியாகவும் தயாராகவுள்ளனர்; (2) அது, பாசன முறைகளின் செயலாற்றுகையையும் நிலைப்பேற்றையும் விருத்திசெய்யும்.

நீர்ப்பாசன முகாமையைக் கமக்காரர்களுக்குக் கைமாற்றுவதற்கான பிரதான காரணம், தம் அபிவிருத்திகளைக் கேற்ப அதனை முகாமை செய்வதற்கு அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டு என்பதாகும். அடிப்படைக் காரணத்தைப் பின்வருமாறு கூறலாம்: நீண்டகால உற்பத்தித்திறனைப் பேணுவதில் கமக்காரர்களுக்குச் சொந்த அக்கறையுண்டு. வருமானத்தைத் திரட்டி, நீர்ப்பாசனத்துக்குரிய செலவுகளை இறுப்பதற்காகக் கமக்காரர் அமைப்புகள் கமக்காரர்களைத் தகுதிப்படுத்த வேண்டும். ஆகையினால், கமக்காரர்களை அடிநிலையாகக் கொண்ட அமைப்பொன்றுக்கு சிறந்த, நிலைக்கத்தக்க பாசன முகாமைமீல் பொதுவான அக்கறை உண்டு. கைமாற்றம் பரவலாக இடம் பெறுவதனாலும், அதன் விளைவுகள் காரணமாகவும் அது பாசன முகாமைமீன் இயல்பையும் தொழிற் பாட்டையும் வேறு எப் புது வழிகளையும் விட மிகச் சிறப்பாக மாற்றியமைக்கும் (வேர்மில்லியன், 1992).

அரசாங்கத்துறையில் அவதானிக்கப்பட்டுள்ள மோசமான முகாமையைக் கொண்டு, தனியார் துறையில் முகாமை சிறப்பாக நடைபெறும் எனக் கருத முடியாது. கைமாற்றத்துக்கான காரணம் நீர்ப்பந்திப்பதாகவும், பூர்வாங்க விளைவுகள், கைமாற்றம் நன்மையாகவே முடியும் எனக் கருதும் மனப்பாங்கை நியாயப்படுத்துவதாகவும் இருக்கலாம். எனினும், வேறு எந்த புது முகாமை முறையையும் போன்று, அது செயற்பாட்டில் ஏற்படுத்தும் உள்ள

படியான பயனைக் கொண்டே மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும். கைமாற்றம் பின்வரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தினால் மட்டுமே நியாயமானது எனக் கொள்ளப்படலாம்:

1. பண்ணை மட்டத்தில் நிலைக்கத்தக்க, பொருளாதார ரீதியில் உருப்படத்தக்க தன்மை.
2. முறைமை மட்டத்தில் நிலைக்கத்தக்க செயலாற்றுகை.
3. கிராம வருமானங்களின் அதிகரித்த மட்டங்கள், நீதியான வருமானப் பகிர்வு என்பவற்றுடன் பாசன மறுசீரமைப்புக்குரிய நீண்டகாலச் செலவுட்பட அரசாங்க வளங்களைத் திறமையாகப் பயன்படுத்தல் என்பவற்றை உட்படுத்தத் தக்கவகையில் கணிக்கப்படும் தேசிய மட்டத்திலான அனைத்தும் அடங்கிய தேரிய பயன்.

நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான நிறுவனச் சவால்கள்

நீர்ப்பாசனத்துக்குத் தெளிவான சிறப்பியல்புகளுண்டு; இவை, அதனைத் தனியார் துறைக்கு அல்லது உள்ளூர் அமைப்புகளுக்குக் கைமாற்றுவதைக் கடினமாக்குகின்றன. இச்சிறப்பியல்புகளில் சில வருமாறு:

1. நீர்ப்பாசனத்துக்குச் சில விரிவான வெளிவாரி அம்சங்கள் அல்லது அதனை முகாமை செய்வோருக்கு அப்பாற்பட்ட சில தாக்கங்கள் உண்டு (உவர்த்தன்மை, நீர் தேங்கல், பிறருக்கு நீர் இல்லாமை போன்றவை).
2. மின்சாரம் அல்லது மாநகர நீர் வழங்கல் போலன்றி, நீர் வழங்கலை அளவிட்டுத் தனித்தனிக் கமக்காரர்களுக்குரிய கட்டணங்களைச் சாட்டுவது சிரமமானது. நீர் அநேகமாக வயல் களுக்கிடையே ஓடுகின்றது. கமக்காரர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மூலங்களிலிருந்து நீரைப் பெறுகின்றனர். குறிப்பாக, வளர்முக நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் நடைமுறை, தொழில்நுட்பத் தடைகளை அகற்ற முடியாமையினும், நீரை அளந்து, கமக்காரர் மட்டம்வரை

விலை குறிப்பதற்கான "கொடுக்கல் வாங்கல்" செலவு அநேகமாக அதனால் கிடைக்கும் பயனைவிட அதிகமானதாகும். சில கமக்காரர்களுக்கு மற்றவர்களைவிட அதிக நீர் கிடைக்கும். அது அளக்கப்படவில்லையென்றால் அவர்கள் கட்டணமாக எவ்வளவு செலுத்த வேண்டும்? எல்லோரும் ஒரே கட்டணம் செலுத்துமாறு செய்யப்பட்டால், அதிருப்தி அடைந்த கமக்காரர்கள் கட்டணம் செலுத்த மறுக்கலாம். அது ஒருவேளை சரியாகவும் இருக்கலாம். நீர்ப்பாசனத்துக்குரிய செலவை அரசாங்கம் ஏற்கவேண்டும் என்று சில கமக்காரர்களும் அரசியல்வாதிகளும் வாதிடுகின்றனர். அனால் பணம் இல்லையென்றால் செலவை நியாயமாகச் சாட்டுவது எங்ஙனம்?

3. நீர்ப்பாசன முறைமைகள் பெரும்பாலும் இயற்கையான ஏகபோக உரிமையை அனுபவிக்கின்றன. இதனால் ஒரு அமைப்பு மட்டுமே ஒரு நேரத்தில் தொழிற்பாட்டு அல்லது பேணற் சேவைகளை அளிக்க முடியும்.

4. பல சுற்றாடல்களில், பாசன நீரின் பொருளாதாரப் பெறுமதி மிகத் தாழ்ந்ததாக இருப்பதனால், நேரடியாக நீர்ப்பாசனத்தை முகாமை செய்வதற்கான செலவை கமக்காரர்கள் ஏற்பதனை சாத்தியமாக்குவதோ அவ்வாறு செய்ய ஊக்குவிப்பதோ இயலாததாகும்.

5. நீர் உரிமைகள், காணி குடிவாரமுறை, பிணிக் கும் சட்டமுறையான ஒப்பந்தங்களைச் செய்தல் தொடர்பாகக் கமக்காரர் அமைப்புகளுக்குள்ள அந்தஸ்து, தவறிழைக்கும் கமக்காரர்களுக்கு எதிராகத் தண்டனை விதிப்பதற்கும் கமக்காரர்களின் விசுவாசத்தையும் மதிப்பையும் பெறுவதற்கும் அவ்வமைப்புக்குள்ள நிலை போன்றவை தொடர்பான பலவினமான சட்ட ஏற்பாடுகள்.

6. கைமாற்றத்தின் விளைவாக வரவுசெலவுத்திட்ட ஒதுக்கீடுகளையும் அந்தஸ்துக்களையும் இழக்கும் அதிகாரவர்க்கத்தினர் இக்கொள்கை அமுல் செய்யப்படுவதை எதிர்க்கலாம். செலவுகளைத் துரிதமாகக் குறைக்கும் அவசரத்தில், பள்ளத்தாக்குகள் அல்லது ஆற்று வடிநில முகாமை அல்லது

சுற்றாடல் கண்காணிப்பு, ஒழுங்குமுறை போன்றவற்றைச் செய்தபின் புதிய கடமைகளை மேற்கொள்வதற்கு ஏற்றவகையில் நிறுவனங்களை மாற்றியமைப்பதற்கு அரசாங்கங்கள் தவறிவிடுகின்றன.

கைமாற்றக் கொள்கைகள் செயற்படச் செய்வதற்கு (திட்டமிடல், நிதி அமைச்சுக்களின் பலத்த ஆதரவுடன்) கூடிய அரசியல் மனத்தின்மை அத்தியாவசியமாகும். முக்கியமாக, கமக்காரர்களையும் ஏனைய பண்ணைக்காரர்களையும் ஈடுபடுத்தும் உபாயத்துடன் கூடிய பேச்சுவார்த்தைகளைக் கொண்ட விரிவானதோர் அணுகுமுறையும் அவசியமாகும்.

வளர்முக நாடுகளின் கைமாற்றம்

ஆசியாவின் முன்மாதிரிகள் :

யப்பான், தென்கொரியா, தாய்வான் ஆகிய நாடுகளில், பல்லாயிரக்கணக்கான ஹெக்டயர் நிலப்பரப்புக்களில் நீர்ப்பாசன முறைமைகளைக் கமக்காரர் அமைப்புகள் பல்லாண்டுகளாக முகாமை செய்துள்ளன. நீர்ப்பாசனச் செலவுகளுக்காக அவை கமக்காரர்களிடம் கட்டணம் அறவிட்டுள்ளன. அவற்றுக்குப் பலமான சட்ட அதிகார முள்ளது. இந்நாடுகள் உலகிலேயே மிக அதிகமான நெல் விளைச்சலைப் பெறுகின்றன. இந்நாடுகளின் கமக்காரர் அமைப்புகள், முகாமையை நடத்துவதற்கு பிற குழுவினருக்குப் பொறுப்பளிக்கின்றன. தனியார் குழுக்களுக்கு நீர்ப்பாசன ஒப்பந்தங்களை அளிப்பதற்கு ஏல் வீற்பனை நடத்தும் முறையும் சீனாவிலுண்டு (வேர்மில்லியன் 1994).

இந்தியாவின் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள கக்ரப்பார் நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் மோகினி நீர் விநியோகக் கூட்டுறவுச்சங்கம், 512 ஹெக்டயர்களுக்கு பங்கீடு செய்யும் வாய்க்கால் ஒன்றைத் திறமையாக முகாமை செய்கின்றது. கூட்டுறவுச் சங்கம் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்திடம் கன மெற்றிக் அடிப்படையில் நீரைக் கொள்வனவு செய்து, பங்கீட்டு வாய்க்கால்களையும் மூன்றாம் நிலைக் கால்வாய்களையும் முகாமை செய்கின்றது (டேரை, பீடல் 1987).

இந்தியாவில் பொது, தனியார் குழாய்க் கிணறு நீர்ப்பாசன முறைகளை ஒப்பு நோக்கி சமீபத்தில் நடாத்தப்பட்ட ஓர் ஆய்வில், பொதுக் குழாய்க் கிணறு நீர்ப்பாசன முறை, தொடர்ந்து இயங்கும் பம்புகள் நீண்டகாலம் நிலைத்திருத்தல், திட்டமிட்ட நிலப்பரப்புக்கு எதிரான உள்ளபடியாக பாசன நீர்பெறும் பரப்பு, இயக்கப்படும் மணிநேரம், நிதியாற்றல் மற்றும் வளம்குறைந்த விவசாயிகளுக்கு நீர் கிடைத்தல் என்பவற்றைப் பொறுத்த வரை மோசமாகச் செயற்படுவதாகக் காணப்பட்டது (சேம்பர்ஸ் 1989). இந்தியாவில் குழாய்க் கிணறுகளிலிருந்து நீர்ப் பாய்ச்சப்படும் நிலப்பரப்பில் 95 சதவீதத்துக்கு அதிகமான பரப்பு தனியார் குழாய்க் கிணறுகளிலிருந்து பாசன நீரைப் பெறுவதாகவும் அவ்வாய்வு குறிப்பிட்டுள்ளது. பொதுக் குழாய்க் கிணறுகள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைக்குரிய காரணத்தில் பெரும்பகுதி, கிணற்றை இயக்குபவர், நீரை உபயோகிப்பவர்களுக்கு வகைசொல்லும் பொறுப்பற்றவராக இருப்பதாகும் எனக் கூறப்படுகிறது. "பொதுக் குழாய் கிணறுகளின் மோசமான செயலாற்றுகை பெருஞ் சிக்கலான பலவினங்களைக் கொண்டிருப்பதால், வளம்குறைந்த கமக்காரர்களுக்கு நீர் வழங்குவதற்குரிய பெருமளவிலான ஒரு வழியாக அவை விளங்கும் என்பதில் எமக்கு ஐயப்பாடுண்டு" என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் வந்துள்ளனர். இந்தியாவில் பொதுக் கால்வாய் பாசன நீர்பெறும் நிலப்பரப்புகளின் உணவுத் தானிய சராசரி விளைச்சல் ஒரு ஹெக்டேயருக்கு 4-5 தொன்களாகும்.

இலங்கையில், பொலனறுவை கட்டுல்ல திட்டத்தைச் சேர்ந்த கமக்காரர்கள் நீரின் உள்நூர்க் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்று நீரின் பொருளாதாரப் பெறுமானத்தை அதிகரிப்பதற்கான சவாலை எதிர் கொள்வதற்கு மற்றொருவகை அணுகு முறையை மேற்கொண்டுள்ளனர். 1993 அளவில் நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவின் உதவியுடன் கமக்காரர்கள் தங்களைத் தாபனீதியாக அமைத்துக்கொண்டுள்ளனர். முதல் தடவையாக 1993 சிறுபொக காலத்தில் ஆதிக்கப் பிரதேசம் முழுவதற்கும் நீர் பாய்ச்சுமாறு அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி வெற்றி கண்டனர். நீர்ப்பாய்ச்சிய பின் கதவுகளை

அடைதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மூலம் நீரைத் திறம்பட உபயோகிக்கும் பொறுப்பைக் கமக்காரர்கள் நேரடியாக மேற்கொண்டதனால் அத்திட்டத்தின் வரலாற்றிலேயே முதன்முறையாக ஆதிக்கப்பரப்பு முழுவதிலும் சிறுபோகப் பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்ள முடிந்தது. இக் கமக்காரர் அமைப்பு இப்பொழுது உரவகைகளையும் விதை நெல்லையும் கொள்வனவு செய்வதுடன், கூட்டுறவு அடிப்படையில் பல கமக்காரர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு சந்தைப்படுத்தலையும் அறுவடையையும் மேற் கொள்கின்றனர். அவர்கள் கமக்காரர் களின் உற்பத்திச் செலவைக் குறைத்திருப்ப துடன், அரிசிக்குப் பெற்றுக்கொள்ளும் விலையையும் அதிகரித்துள்ளனர்.

நேபாளத்தில் முகவர் நிலைய முறைமைகளைக் கமக்காரர் முகாமை செய்வதை விஸ்தரிப்பதற்கு அரசாங்கம் விரும்புகின்றது. நேபாளத்தில் "கூட்டுமுகாமை" உபாயத்தைப் பயன்படுத்துவதில் 'USAID' அமைப்பும் ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியும் ஈடுபட்டுள்ளன. பங்களாதேஷின் அரசாங்கம் நீர்ப்பாசனப் பம்புகளின் கொள்வனவையும் விநியோகத்தையும் கட்டுப்பாடு நீக்கி தனியார் மயப்படுத்துவதற்குப் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது. அவ் வரசாங்கம் அதன் பொதுக் குழாய்க் கிணறுகளை விற்றுவிட்டு, குழாய்க் கிணறுகள் வழங்குவதிலிருந்தும் குழாய்க் கிணறு நீர்ப்பாசனத்தை முகாமை செய்வதிலிருந்தும் வாபஸ் பெற்றுள்ளது. கிராமிய வங்கி குழாய்க் கிணறுகளை வாங்கி, சிலவற்றை முகாமை செய்கின்றது. சில, காணியற்ற கமக்காரர்களுக்கு அல்லது மாதர் குழுக்களுக்குக் கடனுக்கு விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. அவர்கள் அவற்றை முகாமை செய்கின்றனர். ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியும் ஏனைய உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களும் பொதுக் குழாய்க் கிணறுகளைத் தனியார் மயமாக்குவதன் சில அம்சங்களில் அரசாங்கத்துக்கு உதவுகின்றன. குழாய்க் கிணறு நீர்ப்பாசனம் தனியார் மயமாக்கப் படுவதனால் உயர் குழாத்தோரிடம் கூடிய அதிகாரமும் பாசன வசதிகள் கொண்ட காணிகளும் குவியலாம் என்ற கவலை தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுக் கிணறு களைத் தனியார் மயப்படுத்தலும்,

உள்ளூர்க் குழுக்களுக்கு முகாமையை மாற்றுவதும் பாகிஸ்தானின் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலிலும் இடம் பெற்றுள்ளன (சுவத்திரியும் யங்கும், 1988).

பிரிப்பைன்ஸ் தேசிய நீர்ப்பாசன நிருவாகத்தினால் நடாத்திப் பேணப்பட்டு வந்த தேசிய நீர்ப்பாசன முறைகளுக்கு அரசாங்கம் அளித்துவந்த நிதி 1982 இல் துண்டிக்கப்பட்டது. அதுமுதல் நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களை உருவாக்கவும் நீர்க் கட்டண வீதங்கள் திரட்டுவதை அதிகரிப்பதற்கும் தேசிய நீர்ப்பாசன நிருவாகம் தாபனார்தியாக நடவடிக்கை எடுத்து வருகின்றது. கட்டணம் திரட்டுவதனை அதிகரிப்பதற்குச் சிறந்தவழி (நாடெங்கும் 50-50 சதவீதம்) கமக்காரர் களின் குறிக்கோள்களுக்கு அமையப் பாசன முகாமையை விருத்தி செய்தல் அல்லது முகாமை முழுவதையும் நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களுக்கு கைமாற்றுவதாகும் என்று நீர்ப்பாசன நிருவாகப் பதவியினர் கூறுகின்றனர். 65 முதல் 70 சதவீதம் வரை கட்டணங்கள் திரட்டப்படுமானால் நீர்ப்பாசன நிருவாகம் நிதிவகையில் தன்னைத்தானே போசித்துக் கொள்ளத்தக்க நிலையை அடையும் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது.

பிரிப்பைன்ஸின் கைமாற்ற மாதிரி முன்று கட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது: உபயோகிப்போர் கட்டணம் அறவிடல், பணிகளைக் கையளித்தல், பசிரும் முறைமை மட்டம் என்பவை அம்முன்று கட்டங்களுமாகும். முதலாம் கட்டத்தில் தேநீநிருவாகம் முகாமைக் காக நீர் உபயோகிப்போருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கின்றது. அதேவேளை, தேநீ நிருவாகம் நீர்த் திசைமாற்றத்தை அல்லது பம்புகளை முகாமை செய்வதுடன் கட்டணத்தையும் திரட்டுகின்றது. இரண்டாம் கட்டத்தில் உபயோகிப்போர் சங்கம் தொடர்ந்தும் ஒப்பந்தங்களைப் பெறுகின்றது. எனினும், அவை கட்டணங்களை திரட்டுவதுடன், வருமானத்தில் பெரும்பகுதியையும் பெற்றுக்கொள்கின்றன. மூன்றாம் கட்டத்தில் சங்கங்கள் முகாமையை முற்றாக மேற்கொள்கின்றன. அத்துடன், கட்டணங்களையும் சேகரிக்கின்றன. இக் கைமாற்றப் பணியில் தேநீநிருவாகம், அரசாங்கம் சாரா அமைப்புகள்,

கமக்காரர் குழுக்கள் ஆசியவற்றைச் சார்ந்த நிறுவன அமைப்பாளர்கள் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றனர். கை மாற்றம் வெற்றிகரமாக நடைபெற்று இருப்பதாக அறிக்கைகள் கூறினாலும் (போஸ்டிஸ்டா, 1987, கோசாலஸ் 1991) பிரிப்பைன்ஸில் ஒருசில முறைமைகளே முழுமையாகக் கைமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. கைமாற்றத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள பயன்கள் பற்றியோ கைமாற்றம் பரவலாக மேற்கொள்ளப்படாததேன் என்பது பற்றியோ கூறுவதற்கு முறையான அந்தாட்சிகள் ஏதுவும் இல்லை.

1988இல் இந்தோனேஷிய அரசாங்கம் 500 ஹெக்டேயருக்குக் குறைந்த நிலப்பரப்புகளின் பொதுப் பாய்ச்சல் முறைமைகள் அணைத்தினதும் முழு முகாமையையும் நீர் உபயோகிப்போருக்குக் கைமாற்றுவதற்கான 15 ஆண்டுத்திட்டமொன்றைத் தொடங்கியுள்ளது. இது இந்தோனேஷியாவின் எல்லா அரசாங்கப் பாசன முறைகளிலும் 70 சதவீதத்தை உள்ளடக்கியதாகும். பயிற்ப்பட்ட முகவர் நிலைய பணியாளர்கள் நிறுவன அமைப்பாளர்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். முகாமை "கைமாற்றம்" செய்யப்படு முன் கமக்காரர்களின் விருப்பத்துக்கு அமைய முறைமைகளில் திருத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பொதுமுறைமைகளின் செலவுகளை அற விடுவதற்காக அரசாங்கம் நீர்ப்பாசனச் சேவையொன்றையும் அறிமுகம் செய்கின்றது.

ஆயிரிக்க முன்மாதிரிகள்

நைஜீரிய அரசாங்கம், 1981 இல் அதன் ஆற்று வடிநில அபிவிருத்தி, அதிகார சபைகளை "வர்த்தகமயமாக்கியது". இவை வட நைஜீரியாவில் உள்ள 100,000 ஹெக்டேயர்களுக்கு நீர் வழங்கும் பாசன முறைகளை முகாமை செய்கின்றன. சமஷ்டி அரசாங்க நிதி வழங்கல் துண்டிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இதனால் அச்சபைகள் சுயமாக இயங்க வேண்டியுள்ளது. வட நைஜீரியாவில் கூடிய வெற்றியுடன் நடைபெறும் பாரிய நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களில் கட்டணங்கள் அறவிடல் 50 சதவீதம் இடம்பெறுகின்றது. இப்பொழுது ஆவ.அ. அதிகார சபைகள் கமக்காரர் முகாமையை விஸ்தரிப்ப

பதற்கும், கட்டணம் வசூலிக்கப்படும் வீதத்தை அதிகரிப்பதற்கும் வழிவகைகளை ஆராய்ந்து வருகின்றன. இறக்குமதிக்கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக அண்மையில் அதிகரித்த இலாப நிலை பாய்ச்சல் நிலங்களில் ஏற்பட்டுள்ளதனால், இம்முறைமைகளை முகாமை செய்வதில் கமக்காரர்களுக்குக் கூடிய பங்கை அளிப்பதற்கான முயற்சிக்கு ஆதரவு சிடைக்கலாம். அரசாங்கம், பதாமா (அதாவது ஓரளவு ஈரலிப்புள்ள தாழ்நிலப் பிரதேசம்) துறையில் தனியார் பம்பு நீர்ப்பாசனமுறை முகாமைக்கும் ஆதரவு தருகின்றது. இம்முறைமை ஏற்கனவே ஏறத்தாழ 800,000 ஹெக்டேயர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுகின்றது.

1984 இல் செனிகல் அரசாங்கம், ஆற்று நீர்ப்பாசன விவசாயத்திலிருந்து அரசு நிறுவனங்களை "விடுவிக்கும்" கொள்கையொன்றைத் தொடங்கியது. அரசு நிறுவனங்கள் நீர்ப்பாசன முகாமையில் இருந்தும் விவசாய உள்ளிடுகைகள் வழங்குவதிலிருந்தும் வாபஸ் பெறுகின்றன. நீர்ப்பாசனச் சங்கங்களுக்கும் உயர்மட்ட சம்மேளனங்களும் உருவாக்கப்பட்டு நீர்முகாமை செய்யும் பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. அதன் அண்மைய (1984-1989) ஐந்தாண்டு காலத்தில் இம்முகவரகம் கடன் உள்ளிடுகை வழங்கல், சந்தைப்படுத்தல், அரிசி ஆலைகளை நடாத்தல், பராமரிப்பு, பாரிய அளவிலான எல்லைப்புறங்களில் நீர்ப்பாய்ச்சல் முதலிய நடவடிக்கைகளிலிருந்து வாபஸ் பெற்று வருகின்றது. செனிகல் ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கில் வெற்றிகள் பற்றியும் தோல்விகள் குறித்தும் அறிக்கைகள் விடுக்கப்பட்டுள்ளன. வாய்க்கால்கள் ஒழுங்காகப் பேணப்படுவதில்லை என்பது தொடக்கத்திலேயே தோன்றியுள்ள ஒரு பிரச்சினையாகும். அரசாங்க நிறுவனங்கள் இப்பணிகளிலிருந்து விலகுவதனால் வறியவர்களும் உறுதியற்ற காணி உரிமை உள்ளவர்களும் காணியும் நீரும் பெறுவதில் பாதகமான தாக்கங்கள் ஏற்படலாம் என்ற கவலையும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மடகஸ்காரில் 1.2 மில்லியன் ஹெக்டேயர் பாய்ச்சல் நிலம் உள்ளது. 100 முதல் 3,000 ஹெக்டேயர் வரை

பரப்புள்ள காணிகளுக்குரிய பாசனத்திட்டங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்கும் முகாமையைக் கைமாற்றுவதற்குமான திட்டம் ஒன்று 1986இல் தொடங்கப்பட்டது. இத்திட்டத்தின்படி, நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டு முகாமை, முற்றாக அவற்றிடம் ஒப்படைக்கப்படும். கமக்காரர்கள் முகாமையை மேற்கொள்வதற்கு ஊக்கமளிப்பதற்காக கமக்காரர்கள் நிதியளிப்பதற்கோ முகாமையை ஏற்பதற்கோ இணங்கும் பட்சத்தில் முறைமைகளை அல்லது பங்கீட்டு வாய்க்கால்களை புனரமைப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வந்துள்ளது. 1990 இல் இத்திட்டத்தின் கீழ் முகாமைக் கைமாற்றத்துக்குத் தகுதிபெற்ற 380 சிறிய அளவிலான முறைமைகளில் 187 ஐச்சேர்ந்த கமக்காரர்கள் புனருத்தாரண நியதிகளை ஏற்பதற்கு இணங்கியுள்ளனர். இவற்றில் 176 முறைமைகள் அல்லது 8,000 ஹெக்டேயர்களில் தேவைகளை இனங்காண்பதற்கு தேவைப்பட்டியல்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன; 29 முறைமைகள் செயல்படுத்தப்பட்டு உள்ளன.

இத்திட்டம் அமுல் செய்யப்படுமுன் 16 முதல் 20 சதவீதமாக இருந்த கட்டணம் திரட்டும் வீதம் திட்டம் அமுலுக்கு வந்தபின் 1990 இல் 65 சதவீதம் வரை அதிகரித்தது. பாரிய முறைமைகளில் பங்கீட்டு வாய்க்கால்களைச் சங்கங்கள் முகாமைசெய்ய, சங்கங்களின் சம்மேளனங்கள் முதநிலை வாய்க்கால்களை மேற்பார்வை செய்கின்றன (என்குயன், 1990). மடகஸ்காரின் கைமாற்றத் திட்டத்துக்கு உலகவங்கி நிதி உதவியும் தொழில்நுட்ப உதவியும் வழங்கியுள்ளது. ஆபிரிக்காவின் வேறு சில பகுதிகளில், தனியார்துறை முகாமைசெய்யும் பாசன முறைகள் அரசாங்க முகாமையின் கீழ் உள்ளவற்றை விடத் திறம்படச் செயல்படுகின்றன என்பதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன (பார்க்கடி., லீ மொயின், 1990).

இலத்தீன் அமெரிக்க முன்மாதிரிகள்

நீர்ப்பாசன முகாமையைத் தனியார் துறைக்குக் கைமாற்றுவதில் ஆசியாவையும் ஆபிரிக்காவையும் விட இலத்தீன் அமெரிக்காவுக்கு நீண்டகால

அனுபவமுண்டு. மெக்சிக்கோ அதன் 77 நீர்ப்பாசன மாவட்டங்களில் (3.2 மில்லியன் ஹெக்டேயர்) பக்க வாய்க்கால்கள் அல்லது வாய்க்கால்கள் தொகுதிகளின் முகாமையை நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களுக்குக் கைமாற்றுவதற்கான திட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்தது. இது பிரதான முறைமை மட்டத்தில் நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களின் சம்மேளனங்களை உருவாக்குதலை உட்படுத்தியதாகும். இத்திட்டம் 5 முதல் 10 ஆண்டுகளில் எல்லா 77 மாவட்டங்களிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. நீர்ப்பாசன மாவட்டங்கள் 1500 ஹெக்டேயர்களுக்குக் கூடிய முறைமைகளை முகாமை செய்கின்றன. இதனைவிடச் சிறிய முறைமைகள் ஏற்கனவே, நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களினால் முகாமை செய்யப்படுகின்றன.

1976இல் கொலம்பியாவில் இரண்டு புதிய நீர்ப்பாசன முறைமைகள், கமக்காரர்களின் முயற்சியினால் நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களுக்குக் கைமாற்றப்பட்டன. இத்திட்டம் 1980இல் துரிதப்படுத்தப்பட்டு, அந்தத் தசாப்தத்தின் இறுதியில் ஒரு தேசியத்திட்டமாக உருவாகிற்று. ஒரே சீரான கணக்கீட்டு நடைமுறைகள் எல்லா நடைமுறைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. நீர்க்கட்டணங்கள் உள்ளபடியான முறைமை மட்டச் செலவுகளின் அடிப்படையில் கணிக்கப்பட்டன. 1990 இல் மூன்று பாசன மாவட்டங்கள் (17,850 ஹெக்டேயர்) கமக்காரர்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் "கையேற்க" பட்டன. ஏனெனில், முந்திய கட்டண அடிப்படையில் அரசாங்கம் முகாமை செய்ததைவிட குறைந்த செலவில் தாம் முகாமையை மேற்கொள்ள முடியும் என்று அவர்கள் கருதினர். முறைமை மட்டத்தில் முகாமைக்கான உள்ளபடியான செலவுகள் பற்றிய திறந்த தகவல்களின் அடிப்படையிலேயே இத்தகைய கமக்காரர் கூட்டுத் தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளப்பட முடியும்.

டொமினிக்கன் குடியரசில் திட்டங்களைப் புனரமைத்தலும் முகாமையும் தொடக்கத்திலேயே உற்சாகம் அளிக்கும் பெறுபெறுகளைக் காட்டியுள்ளன. அரசாங்கத்திடமிருந்து நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களுக்கு

முகாமை கைமாற்றப்பட்ட பின் பின்வரும் பயன்கள் கிடைத்திருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது: (1) உவர்ப்புத் தன்மை அடைதல், நீர் தேங்கல், காணி உற்பத்தித்திறன் குறைதல் ஆகியவற்றால் சூழல் பாதிக்கப்படுதல் தடுக்கப்பட்டுள்ளது; (2) நீர் பாய்ச்சப்படும் மொத்த நிலப் பரப்பு அதிகரித்துள்ளது; (3) முறைமைக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் காணிகளின் அளவு, அமைவிடம் என்ற வேறுபாட்டின் சமமான பாசனத்தையும் பயன்களையும் அவை பெற்றுள்ளன (ஹெர்ஹ்மான், 1990). பல இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் நீர்ப்பாசன முகாமைக் கைமாற்றத் திட்டங்களுக்கு உதவியுள்ள உலகவங்கியும், இன்டர் அமெரிக்கன் வங்கி, யுஎஸ்யெட் ஆகியனவும் இத்திட்டத்துக்கும் உதவியுள்ளன.

படிப்பினைகளும் பிரச்சினைகளும்

சர்வதேச நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவனம் உலகெங்கும் நீர்ப்பாசன முகாமைக் கைமாற்றத்தின் அனுபவங்களை மதிப்பீடு செய்கின்றது. இவ்வாய்விருந்து கிடைத்துள்ள படிப்பினைகளும் பிரச்சினைகளும் வருமாறு:

1. கமக்காரர்களுக்கு ஆதரவான பொருளாதார, சட்ட நிலைமைகள் இன்னும் ஏற்படுத்தப்படாத இடங்களில், கமக்காரர்களுக்குச் செயலுக்கம் ஊட்டி அரசாங்கங்கள் அவர்களைத் தாபனரிதியாக ஒன்றிணைக்க முனைகின்றன. அத்தகைய நிலைமைகள் இல்லாதவிடத்து கமக்காரர்களுக்குச் செயலுக்கம் ஊட்டி அவர்களை ஓர் அமைப்புக்குள் கொண்டுவர முயற்சிப்பதை விட கமக்காரர்கள் முகாமையை மேற்கொள்வதற்கு ஏற்ற நிலைமைகளை உருவாக்குவது கூடிய பயனுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. செயலுக்கம் அளிக்கும் முக்கிய நிலைமைகளிற் சில வருமாறு:

- 0 மூல ஊற்றில் பாதுகாப்பான நீர் வழங்கல்.
- 0 கமக்காரர் அமைப்புகளுக்கு முழுமையான சட்ட, அரசியல் அங்கீகாரம்.
- 0 அரசாங்கம் முறைமை மட்ட உள்ளபடியான செலவை அடிப்

படையாகக் கொண்டிருந்த கைமாற்றத்துக்கு முந்திய கமக்காரர் முதலீடு இது அரசாங்க முகாமைக்கான செலவைக் கமக்காரர்களுக்குத் தெளிவாகக் காட்டியது.)

0 கைமாற்றத்துக்கு முன் பாசனச் சேவையில் கமக்காரர்களுக்கு இருந்த அதிருப்தி.

0 செலவில் சிக்கனத்தையும் முகாமைப் பயன்களையும் விருத்தி செய்யலாம் என்ற கமக்காரர்களின் எதிர்பார்ப்பு.

2. தாம் விரும்பும் விதத்தில் வருமானத்துக்கு வழிசெய்யவும் செலவிடவும் பணியாளர்களை அமர்த்தவும் விலக்கவும் தடைகள் விதிக்கவும் ஒப்பந்தங்கள் செய்யவும் கமக்காரர் அமைப்புகளுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும்.

3. நீர்ப்பாய்ச்சிய விவசாயத்தின் இலாப நிலையும் நீரின் ஒப்பீட்டுப் பயனும் முகாமையைக் கமக்காரர்கள் ஏற்பதைத் தீர்மானிப்பதற்குரிய முக்கிய விடயங்களாகும். கமக்காரர்களின் ஜீவனோபாயத்துக்கு நீரின் பெறுமதி மிகவும் தேவைப்படும் இடங்களில் கைமாற்றம் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் அநேகமாக அதிகமாகும். தாய்வான், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் கைத்தொழில்களுடன் தொடர்புள்ள நீரின் பெறுமதி குறைந்திருப்பதனால் நீர் உபயோகிப்போர் சங்கங்களைப் பலவீனப்படுத்தி இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. நீர் பாய்ச்சிய விவசாயத்தின் பொருளாதாரப் பெறுமானம் உயர்ந்து காணப்படும் சிலி, மொரோக்கோ போன்ற நாடுகளில் உள்ளூரில் முகாமை செய்யப்படும் நீர்ப் பாய்ச்சல் சாத்தியமாகக் கூடியதாகத் தோன்றுகின்றது. விவசாய விளைபொருட்களின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்தும் தானியங்களின் விலை குறைந்தும் காணப்படும் அமெரிக்கா, சீனா, கொலம்பியா போன்ற நாடுகளில் கமக்காரர் அமைப்புகள் நீர்ப்பாசனச் செலவுகளை இறுக்கும் பொருட்டு வேறு வருமான வழிகளை நாடும் மனப்போக்குடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. நடைமுறையில் இது அரசாங்க மானியங்களின் இடத்தில் தனியார்துறை மானியம் இடம்

பெறுவதைக் குறிக்கின்றது. கமக்காரர் நிதியளிக்கும் நீர்ப்பாசன மட்டங்கள் சீனாவில் பொதுவாக "பக்கவாட்டு தொழில்முயற்சி" களைக் கொண்டுள்ளன. நீர்ப்பாசனச் செலவுகளுக்கு உதவும் இம் முயற்சிகளில் பழத்தோப்புக்கள், உண்டிச்சாலைகள், போத்தலில் அடைக்கும் பொறித்தொகுதிகள், உர உற்பத்திச்சாலைகள் முதலியன அடங்கும்.

4. நீர்ப்பாய்ச்சிய விவசாயத்தினால் கிடைக்கும் இலாபத்தைப் பெருக்குவதற்குரிய மற்றோர் அணுகுமுறை நீர்ப்பாசனச் சேவையின் நம்பகத்தன்மையை விருத்திசெய்தல், பயிர்ச்செய்கையைப் பல்வகைப்படுத்தல், குழுக்களுடாக உள்ளிடுகைகளையிட்டு, விளைச்சலைச் சந்தைப்படுத்தல் என்பவற்றைக் கொண்டதாகும். இந்த உபாயம் வெற்றியளிக்குமிடத்து கமக்காரர்கள் நீர்ப்பாசனச் செலவுகளை இறுப்பதற்கும், இலாபத்தை அதிகரிப்பதற்கும் இயலுமாகும். இலங்கையின் முன்மாதிரி இதனைக் காட்டுகின்றது.

5. குறிப்பாக, தேர்தலுக்கு முன்பு அரசியல்வாதிகள், பாசன நீர்வழங்கல் இலவச சேவையாதல் வேண்டுமென அறிவிக்கின்றனர். தேர்தலுக்குப்பின் உள்ளபடியாக நடப்பது என்னவெனில், அரசாங்கங்கள் போதிய நிதி ஒதுக்குவதும் இல்லை; நீர்ப்பாசனத்தை முகாமை செய்வதில்லை என்பதுமாகும். மற்றோர் யதார்த்த நிலை யாதெனில், கமக்காரர்கள் நீர்ப்பாசனத்துக்கு உண்மையில் கட்டணம் செலுத்துமிடத்து அவர்களுக்கு நீர் உரிமை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. எனவே, அரசாங்க நிறுவனத்தினால் வழங்கப்பட்டாலும் கமக்காரர் அமைப்புகளினால் வழங்கப்பட்டாலும் திருப்திகரமான சேவை வழங்கும்படி கேட்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கின்றது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பிலிப்பைன்ஸில் நீர்ப்பாசனக் கட்டணத்தை ஒழிப்பதற்கு முயன்ற அரசியல்வாதிகளுக்கு எதிராக மத்திய லூசோன் கமக்காரர்கள் ஆதரவு திரட்டினர். கட்டணம் அறவிடப்படாவிட்டால் நீர்ப்பாசனமுறை செயலற்று விடும் என்றும், அரசாங்க நிறுவனம்

(21 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இரு பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் மாதிரி பங்கீட்டு வாய்க்கால் பிரதேசங்களில் வளங்களை திரட்டுதல்

கலாநிதி அமரசேன கமாதிகே
(முத்த விரிவுரையாளர், சமூகக் கல்விப் பிரிவு,
திறந்த பல்கலைக்கழகம்)

அறிமுகம்

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தி
லிருந்து கமக்காரர் அமைப்புக்களுக்கு
நீர்ப்பாசன முகாமை கைமாற்றப்
பட்டபின், பெரும் நீர்ப்பாசனத்
திட்டங்களின் முகாமையின் கீழ் வரும்
மீளையா முறைமையின் ராஜாங்கன,
அபகொலவெவ ஆசிய இரு நீர்ப்பாசனத்
திட்டங்களில் 20 மாதிரி பங்கீட்டு
வாய்க்கால் பிரதேசங்களில் தொழிற்பாடு,
பராமரிப்பு மற்றும் நடவடிக்கை
களுக்காக வளங்களைத் திரட்டுவதில்
ஏற்பட்டுள்ள முன் னேற்றத்தை இக்
கட்டுரை ஆராய்கின்றது. இவ்வாய்ப்பு
நீர்ப்பாசன முகாமைக்கும் சில விவசாய
உள்ளிடுகைகளை வழங்குவதற்குமாக
தொழிலாளர்களைத் திரட்டுதல் உட்பட
நிதி திரட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட
பல்வேறு உத்திகள் அல்லது வழிவகைகள்
தொடர்பாக கமக்காரர் அமைப்புக்களின்
அனுபவங் களை விளங்கிக்
கொள்வதற்குப் பயன்படும். கைமாற்றம்
செய்யப்பட்ட முதல் சில ஆண்டுகளில்
அவ்வுத்தி களினால் ஏற்பட்ட பயனை
அறிந்து கொள்ளவும் இது உதவும்.
எனினும், ஓர் அமைப்பின் நிதி
முகாமையின் இரு முக்கிய அம்சங்களான
நிதிப் பயன்பாட்டு நடைமுறைகளையும்,
கண்காணிப்பு முறையையும் இக்கட்டுரை
ஆராய வில்லை. இவ்வாய்வுக்கு ஒரு
பொதுப் பின்னணியாக பாரிய
நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை
நிர்மாணித்தல், புனரமைத்தல்,
செயற்படுத்தல், பராமரித்தல்
என்பவற்றுக்கு நிதியளிப்பதில் அர

சாங்கம் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகள்
கருக்கமாக விளக்கப்படுகின்றன.

இத்திட்டங்கள் பற்றிய இவ்வாய்வு,
ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கிக்காக சர்வதேச
நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவனம்
மேற்கொண்ட பங்குபற்றும் நீர்ப்பாசன
முகாமை பற்றிய ஆய்வின் ஓர் ஆக்கக்
கூறான படிமுறை ஆவணப்படுத்தல்
ஆய்வின் ஒரு பகுதியாகும். வெளிக்கள
உதவியாளர் 1993 சிறுபோக காலம்
முதல் ஒவ்வொரு முறைமையிலும்
நிறுத்தப்பட்டிருக்க, இக்கட்டுரை
ஆசிரியர் தரவு திரட்டலை உன்னிப்பாக
மேற்பார்வை செய்தார்.

கதந்திரத்துக்குப் பின் இலங்கை அர
சாங்கத்தின் நிதியளிப்புக் கொள்கைகள்

மேற்கூறிய இரு பெரும்
நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும் நிர்மாணம்,
புனரமைப்பு, தொழிற்பாடு, பராமரிப்பு
என்பவற்றுக்கு நிதியளிக்கும் பெரும்
பொறுப்பு 1984 வரை அரசாங்கத்தைச்
சார்ந்திருந்தது. எவ்வாறாயினும், பாரிய
நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் சிறுஞான
முறைமைகளும் வயல் வாய்க்கால்களும்
கமக்காரர்களாலேயே முகாமை
செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்துடன்,
தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புச் செலவு
களில் ஒரு பகுதியைக் கமக்காரர்
களிடமிருந்து அறவிடுவதற்கு
நீர்ப்பாசனக் கட்டளைச் சட்டங்களிலும்
ஏற்பாடுகள் இருந்தன. ஆனால்,
அத்தகைய கொள்கை அரசியற்
காரணங்களுக்காக ஊக்குவிக்கப்பட

வில்லை. உதாரணமாக, 1960 ஆம்
ஆண்டுத் தொடரில் மகாவலி அபி
விருத்தித் திட்டத்தின் தொடக்க
நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியளித்தல்
தொடர்பாக நன்கொடை நிறுவனங்
களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்து
வதில், திட்டம் நிறைவேறிய பின்
குறைந்தபட்சம் ஏக்கருக்கு 40 ரூபாவை
யேனும் கமக்காரர்களிடமிருந்து அற
விடுவதற்கு அரசாங்கம் இணங்கியது.
1978இல் தொழிற்பாட்டுப் பராமரிப்புச்
செலவுகள் விளைச்சல் செறிவு,
நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் பரிமாணம்
ஆசியவற்றின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்
கப்பட்டது. இக்கொள்கை 1981 முதல்
1983 வரையான குறுகிய காலத்துக்கு
பாரிய திட்டங்களில் மட்டும் அமுல்
செய்யப்பட்டது. ஆனால், சிறுதொகையே
திரட்டப்பட்டது.

1970ஆம் ஆண்டுத் தொடரின்
பிற்பகுதியிலும் 1980ஆம் ஆண்டு
முற்பகுதியிலும், 1950ஆம் 1960ஆம்
ஆண்டுத் தொடர்களில் நிர்மாணிக்கப்
பட்ட அல்லது புனர்நிர்மாணம்
செய்யப்பட்ட கல்லோயா, கந்தளாய்,
ஹூருளுவெவ, ராஜாங்கன போன்ற
பாரிய திட்டங்களைப் புனருத்தாரணஞ்
செய்வதற்கு நிதியுதவி பெறுவது
சம்பந்தமாக உலக வங்கி, சர்வதேச
அபிவிருத்திக்கான அமெரிக்க நிறுவனம்
(யுஎஸ்எய்ட்) போன்ற தாபனங்களுடன்
அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தைகளை
நடத்தியது. இந்நிறுவனங்கள் மகாவலி
அபிவிருத்தித் திட்டம் உட்பட பாரிய

திட்டங்களைச் சார்ந்த கமக்காரர்களிடமிருந்து தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புக் கட்டணங்கள் அறவிடப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தின.

இக்கட்டணம் அறவிடுவதற்கான புதுமுறை ஒன்று, 1984 இல் பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் ஒன்றிணைந்த முகாமை தாபிக்கப்பட்டதோடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கம் கமக்காரர்களிடம் தொழிற்பாட்டு பராமரிப்புக் கட்டணங்களை அறவிடுவதாகும். 1981 இல் 16 திட்டங்களில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைச் செயற்படுத்திப் பராமரிப்பதற்கு ஏக்கரொன்றுக்கு சராசரி 200 ரூபா தேவை என்று நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் மதிப்பிட்டது. தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புக் கட்டணமாக ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 100 ரூபா கமக்காரர்களிடமிருந்து ஒதுக்கப்பட, அரசாங்கம் செலவில் 50% ஐப் பொறுப்பேற்றது. திரட்டப்பட்ட நிதியங்கள் கமக்காரர்களைக் கவந்தாலோசித்து, நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு மட்டும் செலவிடப்பட்டன. 1984இல் மிகக்கூடிய அளவு கட்டணம் சேகரிக்கப்பட்டதுடன், கட்டணத்தொகையின்னர் படிப்படியாகக் குறைந்தது. உதாரணமாக, 1984 இல் இருந்த 25 திட்டங்களுள் 10 திட்டங்களில் 50% இற்கு மேற்பட்ட கட்டணம் அறவாசியது. 1985 இல் இரண்டு திட்டங்களில் மட்டும் 50 சதவீதத்துக்கு அதிகமான கட்டணம் திரட்டப்பட்டது. உண்மையில், 17 திட்டங்களில் திரட்டப்பட்ட கட்டணம் 20 சதவீதத்துக்குக் குறைவாக இருந்தது. முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று நாட்டில் காணப்பட்ட அரசியல் நிலைமையாகும். திரட்டப்பட்ட வீதம் 1987 இல் 10 சதவீதமாகக் குறைந்தது. தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புக் கட்டணங்களை அறவிடுவதற்குப் பதில் அரசாங்கத்துக்கும் கமக்காரர்களுக்குமிடையில் செலவுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு வழியாக, தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புப் பொறுப்புக்களைக் கமக்காரர் அமைப்புகளுக்குக் கைமாற்றும் கொள்கையை அரசாங்கம் 1989 இல் ஏற்றுக்கொண்டது. 1988 இல் நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவு 1988 இன் விலைகளை வைத்து மதிப்பீடுகளைத் திருத்தி, தொழிற்பாட்டு பராமரிப்புச் செலவுகளுக்கு கமக்காரர்கள் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 380/- ரூபா செலுத்துவர் என எதிர்பார்த்தது.

கைமாற்றியபின் வளத் திரட்டலுக்கான உபாயங்கள்

அட்டவணையில் ராஜாங்கன, அபகொலவெவ ஆகிய இரு திட்டங்களின் 20 மாதிரிக் கமக்காரர் அமைப்புகளில் திரட்டப்பட்ட தொகைகளும் திரட்டப்பட்ட வழிகளும் காட்டப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிட்டவொரு காலத்தில் ஒரு வங்கியில் வைப்பிலிடப்பட்ட பணத்தொகை, கைமாற்றம் செய்யப்பட்ட பின் திரட்டப்பட்ட வளங்களின் முழுத் தொகையை சரியாக காட்டமாட்டாது. ஆனால், அது அமைப்பின் நிதிநிலையை கட்டிக்காட்டும். 1993 சிறுபோக காலத்தின் இறுதியில் ஐந்து மாதிரிக் கமக்காரர் அமைப்புகள் 50,000 ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட தொகையை வைப்பிலிட முடிந்தது. இது, கைமாற்றம் செய்து முன்று ஆண்டுகளுக்குள் செய்யப்பட்டது. வேறுவிதமாகச் சொன்னால், ஒவ்வொரு பயிர்ச் செய்கைக் காலத்திலும் 7,000 ரூபா முதல் 8,000 ரூபா லரை சேமிக்கப்பட்டது. நான்கு கமக்காரர்கள் அமைப்புகளிடம் 25,000 ரூபாவுக்கும் 50,000 ரூபாவுக்கும் இடைப்பட்ட சேமிப்பு வைப்புத் தொகைகள் உள்ளன. ஏறத்தாழ 50 சதவீதமான மாதிரிக் கமக்காரர் அமைப்புகளிடம் 25,000 ரூபாவுக்கும் குறைந்த தொகைகள் அவற்றின் வங்கிக் கணக்குகளில் உள்ளன.

அட்டவணையின் படி இவ்வமைப்புகளுக்கு நிதி திரட்டுவதற்கு ஆறு வழிவகைகள் கையாளப்படுகின்றன: (1) பராமரிப்பு ஒதுக்கீடுகள்; (2) பராமரிப்பு ஒப்பந்தங்களிலிருந்து (நிர்மாண அமைப்புக்களைப் பழுதுபார்த்தல்) சிடைக்கும் இலாபம்; (3) விவசாய இரசாயனப் பொருட்கள், உரம் ஆகியவற்றை விற்பனை செய்வதால் சிடைக்கும் இலாபம்; (4) ஆண்டு அல்லது பருவ அங்கத்துவ உதவு தொகைகள்; (5) அமைப்பின் முயற்சிகளுக்கு சிரமமான உதவியளிக்காத உறுப்பினரிடமிருந்து பெறப்படும் தண்டங்கள்; (6) நிலம் பண்படுத்துவதற்காக இழுபொறிகளை வாடகைக்குக் கொடுத்தல்; ரூபா 5 அல்லது ரூபா 10 நுழைவுக் கட்டணம் திரட்டப்பட்டு பிரயாணம், நூல்கள், போன்ற அமைப்பின் செலவுகளுக்காக பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் பங்கீட்டு வாய்க்கால்களின் சிரமமான

பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்குத் தேவையான நிதிகளை ஏற்பாடு செய்து வருகின்றது. தொழிற்பாட்டுக்கும் பராமரிப்புக்குமான ஏறத்தாழ 50 சதவீதமான மாதிரிக் கமக்காரர் அமைப்புகள் 15,000 ரூபா ஒதுக்கீட்டைப் பெற்று வருகின்றன. தொழிற்பாட்டுக்காக ஒதுக்கப்படும் நிதி நீர்ப்பராமரிப்போரின் சம்பளத்துக்கும் அல்லது அமைப்பு உத்தியோகத்தர்களுக்கு ஒரு கௌரவக் கொடுப்பனவு செய்வதற்கும் நீர் விநியோகத்துக்குப் பொறுப்பான கமக்காரர் பிரதிநிதிகளுக்கு கொடுப்பனவு செய்வதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அநேகமாக, கமக்காரர்கள் அமைப்புகள் அனைத்தும் பங்கீட்டு வாய்க்கால்களை துப்பரவு செய்வதற்கு சிரமதானங்களை நடத்தி, வங்கிக் கணக்கில் வைப்புச் செய்யப்பட்ட நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் ஒதுக்கிய நிதியிலிருந்து கொடுப்பனவு செய்கின்றன. எவ்வாறாயினும், அங்கத்தவர்கள் மிகக் குறைவாகவே பங்குபற்றியுள்ளனர். ஆனால், பலரைப் பொறுத்தவரையில் முன்று மாதிரி அமைப்புகள் மாத்திரமே தண்டங்கள் அறவிடுவதில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளன.

எல்லா கமக்காரர் அமைப்புகளும் ஆண்டு, பருவகால அங்கத்துவக் கட்டணங்களை சேகரித்துள்ளன. அதாவது, பிரதானமாக தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்பு அல்லாத இரசாயனப் பொருட்களையும் உர வகைகளையும் களஞ்சியப்படுத்துவதற்கான கட்டிடங்களையும் விற்பனை நிலையத்தையும் நிர்மாணிப்பதற்கும், கமநலச் சேவைத் திணைக்களத்திலிருந்து இழுபொறி வாங்குவதற்குமான செலவில் ஒரு பகுதியை அறவிடுவதற்காக 50 ரூபா, 100 ரூபாவைப் பணமாகவோ பொருளாகவோ (ஏக்கருக்கு 1/2 புசல்) பெற்றுள்ளன. ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரம் அவசரமான பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்காக இது செலவழிக்கப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், உறுப்பினர்கள் வழங்கிய உதவுதொகைகள் வருமானம் உருவாக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளுக்கும் உரம், விவசாயக் கருவிகள் போன்றவற்றைக் கொள்வனவு செய்வதற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 12 அமைப்புகள் விவசாய இரசாயனப் பொருட்களையும்

உரத்தையும் வீற்பனை செய்வதற்கும் இழுபொறிகளை உறுப்பினர்களுக்கு வாடகைக்குக் கொடுக்கவும் தொடங்கியுள்ளன. ஒப்பந்தங்கள், கமிஷன்கள் முதலியனவற்றிலிருந்து கிடைத்த நிதிகளும் பங்கீட்டு வாய்க்கால் பராமரிப்புக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதியும் அங்கத்துவக் கட்டணங்களும் மூன்று பெரிய நடவடிக்கைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன: (1) களஞ்சிய அறைகளை நிர்மாணித்தல்; (2) இரசாயனப் பொருட்களையும் உர வகைகளையும் கொள்வனவு செய்வதற்கு உரிய தொழிற்படு மூலதனமாக உபயோகித்தல்; (3) 95,000 ரூபா விலைக்கு இழுபொறியொன்றை வாங்குவதற்கான முதலாவது தவணைப் பணத்தை செலுத்துதல். மூன்று மாதிரிக் கமக்கார அமைப்புகள் அண்மையில் நிருமாண வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்துள்ளன. 20 அமைப்புகளில் 6 அமைப்புகள் முதலாவது தவணைப் பணமாக 12,500 ரூபாவைச் செலுத்தி கமநலச் சேவைகள் திணைக்களத்திடமிருந்து இழுபொறிகளை வாங்கியுள்ளன. எரிபொருள் செலவு, சாரதியின் சம்பளம், கடன் தவணைப் பணம் என்பவற்றைச் செலுத்தியபின் ஒரு பயிர்ச்செய்கைப் பருவகாலத்தில் 7,000 ரூபா அல்லது 8,000 ரூபா இலாபம் பெறப்பட்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சென்ற மூன்று ஆண்டுகளில் ஏறத்தாழ 50 சதவீதமான அமைப்புகள், வயல் வாய்க்கால் சுதவுகளையும் பண்ணை வெளிப்போக்கு வாய்க்கால்களையும் திருத்தி அமைப்பதற்கான பராமரிப்பு வேலைகளைச் செய்வதற்குரிய ஒப்பந்தங்களை நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்திடமிருந்து பெற்றன. 1993 இல் இது ஒரு பெரிய நடவடிக்கையாக இருக்கவில்லை. ஆதலால், ராஜாங்கன போன்ற புனரமைக்கப்பட்ட ஒரு நீர்ப்பாசனத்திட்டம், அபகொலவெல திட்டத்துடன் ஒப்புநோக்குகளில் ஒருசில ஒப்பந்தங்களையே பெறுகின்றது.

மாதிரி கமக்காரர் அமைப்பு ஒவ்வொன்றுக்கும் நிதி திரட்டுவதற்காகக் கைக்கொள்ளப்படும் ஆறு உபாயங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் அட்டவணை 1 காட்டுகின்றது. அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சதவீதங்கள் அவ்வமைப்புகளின் உண்மையான நிதி ஆவணங்களை ஆராய்ந்ததன்றி, முக்கிய தகவல்

தருவோரின் தகவல்களை அடிப்படை யாகக் கொண்டு கணி்க்கப்பட்டுள்ளன. எட்டு அமைப்புகளின் மொத்த நிதிகளில் 50 சதவீதத்துக்கு மேலான நிதி நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் ஒதுக்கிய நிதியிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. இது, இவ்வமைப்புகள் உள்ளூர் வளங்களை திரட்டுவதைவிடக் கூடுதலாக வெளியிலிருந்து வரும் நிதியில் தங்கியிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது. அத்துடன், 50 சதவீதத்துக்கு அதிகமான கமக்காரர் அமைப்புகள் பராமரிப்பு ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டும் அவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட இலாபங்களையுமே அவற்றின் வருமான மூலங்களாகக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், பண நிதியங்களை திரட்டுவதற்கு கொடுக்கப்படும் உதவுதொகைகள் மொத்த நிதியத்தின் 10 முதல் 50 சதவீதத்தைக் கொண்டுள்ளது. விவசாய இரசாயனப் பொருள்கள், உரம் என்பவற்றின் விற்பனையிலிருந்து கிடைக்கும் இலாபமும் இழுபொறிகளை வாடகைக்கு விட்டு பெறப்படும் வாடகையிலிருந்து கிடைக்கும் இலாபமும் பல கமக்காரர் அமைப்புகளைப் பொறுத்தவரை பாரிய வருமான வழிகளல்ல. ஏனெனில் அத்தகைய நடவடிக்கைகள் மிக அண்மைக் காலத் திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

எல்லா மாதிரிக் கமக்காரர் அமைப்புகளும் கிரமமான இரு பராமரிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளன. அவை, சிரம தானத்தின் மூலம் காடு துப்புரவாக்கலும், பங்கீட்டு வாய்க்கால்களில் அடையல் எடுத்தலுமாகும். வயல் வாய்க்கால்களைச் சுத்தப்படுத்தல் கைமாற்றத்துக்கு முன்பும் கமக்காரர்களின் பொறுப்பாகவே இருந்தது. எவ்வாறாயினும், பராமரிப்பு என்பதில் பயிர் செய்யும் பருவத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. வாய்க்கால் களின் சேதமடைந்த பகுதிகளைத் திருத்தல், வாய்க்கால் பாதைகளுக்குப் பரல்கல் பதித்தல், நீர்ப்பாசனக் கட்டமைப்புகளுக்குக் கொங்கிரிட் இடல் போன்றவை இதிலடங்கும். இந்நடவடிக்கைகளுக்கு தேர்ச்சியுள்ள, தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளர்கள், பொருட்கள், காசு தேவை. இப்பராமரிப்பு வேலைகள் முறைமை

களின் தன்மை, வெள்ளப்பெருக்குப் போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் என்பவற்றைப் பொறுத்து வேறுபடுகின்றன.

கைமாற்றக் கொள்கையின் அடிப்படை நோக்கம், கமக்காரர்களால் முகாமை செய்யப்படும் நீர்ப்பாசன விநியோகத் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குவதாகும். ஆனால், பெரிய கட்டமைப்புகளைப் பழுதுபார்த்தல் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகும். அரசாங்கம் அளிக்கும் நிதியுதவியாக தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்புச் செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றது. 1993 இல் ஒதுக்கப்பட்ட நிதித்தொகை ஏக்கருக்கு ஓராண்டுக்கு 15 ரூபா முதல் 67 ரூபா வரை (சராசரி ரூ. 30) வேறுபட்டது. கமக்காரர்களுக்கும் நீர்ப்பாசன உத்தியோகத்தர்களுக்கும் திருப்தியான மட்டத்தில் பங்கீட்டுத் திட்டம் ஒன்றைப் பராமரிப்பதற்குத் தேவையான வளங்கள் எவை? கமக்காரர்கள் தம் வளங்களைத் தர முடியுமா, விரும்புவரா? இவ்வாய்வு இதில் முதலாவது கேள்விக்குப் பதிலளிக்க விழைகின்றது.

1988 இல் நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவு தொழிற்பாட்டு ஏக்கருக்கு 120 ரூபாவும் பராமரிப்புக்கு ஏக்கருக்கு 280 ரூபாவும் தேவை என்று மதிப்பிட்டது. இவ்வாய்வு தொழிற்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கு ஓராண்டுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 30 ரூபா போதுமானது என்று காட்டுகின்றது. இதில் மாதம் ஒன்றுக்கு நீர்ப் பராமரிப்பாளருக்கு ரூ.1,500 சம்பளத்தையும் சிறு செலவுகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். அவருக்கு 9 மாதம் சம்பளம் வழங்குவதற்கு ரூ.13,500 தேவை. ஏறத்தாழ 500 ஏக்கர்களைக்கொண்ட பாரிய திட்டங்களில் கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்ட நீர்ப் பராமரிப்பாளரும் கமக்காரர்களும் வயல் வாய்க்கால் மட்டத்தில் தொழிற்பாட்டு நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கின்றனர். சுமார் 2 ஏக்கர்களில் பயிர்செய்த கமக்காரர்கள் வாய்க்கால்களைச் சுத்தஞ் செய்வதற்காகக் குறைந்தபட்சம் 1 1/2 நாளாயினும் தம் உழைப்பை உதவினர். இது சுமார் 400 ரூபாவுக்குச் சமனாகும். (தேர்ச்சியற்ற

(32 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

பாரிய நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களின் கீழ் பங்கேற்பு முகாமைக் கொள்கை

ஆர்.ஐ.எஸ். ஆரியபந்து
(கமநல ஆய்வு பயிற்சி நிறுவகம்)

இரசகாரிய முறை (அதாவது, மன்னருக்காக மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேலைகள்) பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தினால் 1932இல் ஒழிக்கப்பட்டதையடுத்து, பெரும்பாலான நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள் புனரமைப்புச் செய்யப் பட்டது வெறுமனே விடப்பட்டன. அதனையடுத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட மீளமைப்பு நடவடிக்கைகள், நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களின் உற்பத்தித்திறனை சாதகமாக முறையில் விருத்தி செய்திபோதிலும், பலவீனமான திட்டமில், முகாமை மற்றும் மூலவளங்கள் என்பவற்றின் குறைபாடு என்பன முக்கிய இடையூறுகளாக அடையாளம் காணப்பட்டிருந்தன. மேலும், அதிகளவிலான முதலீடுகளை நியாயப்படுத்தும் பொருட்டு, நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களின் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியத்தை உலக வங்கி தூதுக் குழு 1966இல் வலியுறுத்தியது.

அதனையடுத்து துவக்கி வைக்கப்பட்ட பாரிய நீர்ப்பாசன நீர் முகாமை நிகழ்ச்சித்திட்டம் நெல் விளைச்சலை அதிகரித்து, உப-உணவுப் பயிர்களின் சாகுபடியினை அறிமுகம் செய்து வைத்தது. மேலும், அது வேறு பல சாதகமான காரணிகளையும் கொண்டிருந்தது. எனினும், நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளின் பற்றாக்குறையினாலும், தீர்மானங்களை எடுப்பதில் விவசாயிகள் பங்கேற்காது இருந்தமையினாலும் இந்த நிகழ்ச்சித்திட்டம் தொடர்ந்தும் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், உற்பத்தி நிகழ்வுப்போக்கில், விவசாயிகள் பிறிதொரு உள்ளடாக இருந்து வருவதாகக் கருதப்பட்டது.

நீர் முகாமையில் விவசாயிகளின் பங்கேற்பினை பெறுவதற்கான முதல் முயற்சி கண்டி மாவட்டத்தில் மிளிப்பே

நீர் முகாமை செய்திட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இங்கு பின்பற்றப்பட்ட வழி முறை, விவசாயிகளை ஓர் அமைப்புக்குள் திரட்டுவதற்காக உள்ளூர் மதகுருமார், பாடசாலை ஆசிரியர்கள் போன்ற சமூகத் தலைவர்களின் சேவைகளை பெற்றுக் கொண்டமையாகும். நீர்ப்பாவனையாளர்களின் பங்கேற்பினை பெற்றுக் கொள்வதற்கான விருத்தி செய்யப்பட்ட ஒரு முயற்சி கல்லோயா நீர் முகாமை செய்திட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கல்லோயா செய்திட்டம், நீர்ப்பாவனையாளர்களின் பங்கேற்பு இன்மையினாலும், நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் ஈடுபாடு குறைவாக இருந்து வந்தமையாலும் சீர்குலைந்து வந்தது. இந்த நிலைமையை நிவர்த்தி செய்வதற்காக, பாவனையாளர் பங்கேற்பினை பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு, சமூக விஞ்ஞானப் பட்டதாரிகள் தூண்டி விடுபவர்களாக வேலையில் அமர்த்தப்பட்டார்கள். வயல் வாய்க்கால் மட்டத்தில் விவசாயிகளை ஒன்று திரட்டுவதன் மூலம் இந்த அணுகுமுறை துவக்கி வைக்கப்பட்டது. விவசாயிகள் முழு ஈடுபாட்டுடன் அதில் ஈடுபட்டு வந்தமையால் இந்த ஏற்பாடு வெற்றிகரமானதாக இருந்து வந்தது.

இவை தவிர, பல்வேறு அரசு சாரா அமைப்புக்களைச் சேர்ந்தவர்களும், ஆர்வம் கொண்ட தனிநபர்களும் நீர்ப்பாசன செய்திட்ட முகாமையில் விவசாயிகளின் பங்கேற்பினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். கீபுல்வான நீர்முகாமை நிகழ்ச்சித்திட்டம், ஹங்குரங்கெத்த நீர் முகாமை செய்திட்டம், முத்துக்கண்டிய விவசாயிகள் பங்கேற்பு நிகழ்ச்சித்திட்டம் என்பன இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க முயற்சிகளாகும்.

பங்கேற்பு முகாமை தொடர்பாக இதுவரையில் ஏதேனும் கொள்கை இருந்து வந்துள்ளதா என்ற கேள்வியையும், எதிர்காலத்துக்கான கொள்கை எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்ற கேள்வியையும் கடந்த கால அனுபவம் எழுப்புகின்றது. கிராமிய நீர்ப்பாசன முறைகள் பங்கேற்பு முகாமையின் அனைத்து விதமான குணாம் சங்களையும் தம்மகத்தே கொண்டிருப்பதாகக் கருதப்பட்டு வந்த போதிலும், பாரிய நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களை பொறுத்தவரையில் இந்த நிலைமை காணப்படவில்லை. செய்திட்டத்தின் அளவு, குடியேற்ற மாதிரிகள், பயனாளிகள் தெரிவு போன்ற காரணங்களை இதற்குக் கூற முடியும். பாரிய நீர்ப்பாசன முறைமைகளில் அரசாங்கத் தலைமீட்டின் முக்கிய குறிக்கோள்கள் பொருளாதார மற்றும் சமத்துவ அம்சங்களை கொண்டதாக இருந்து வந்தன. இந்தக் கட்டத்தில், அரசாங்கக் கொள்கை, நீர்ப்பாசன முகாமையில் விவசாயிகள் அரசாங்கத்தின் மீது தங்கியிருக்கும் ஒரு போக்கினை ஊக்குவிப்பதாக இருந்து வந்தது. எனவே, இயக்குதல் மற்றும் பராமரிப்புச் செலவுகளை குறைந்த பட்ச மட்டத்தில் வைத்திருப்பதும், விவசாயிகளின் முறைப் பாடுகளை குறைத்துக் கொள்வதும் அரசின் நோக்கமாக இருந்தது. எனினும், சிறு விவசாயிகள் பெரும் எண்ணிக்கையில் இருந்து வந்தமையினாலும், சமூக நலன்புரி விடயங்கள் காரணமாகவும் இந்தக் குறிக்கோள்கள் எதனையும் அரசினால் சாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, இந்தக் குறிக்கோள்களை சாதித்துக் கொள்வதற்குக் கிடைக்கும் மிகச் சிறந்த மாற்று வழி என்ற முறையில், நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமையில் விவசாயிகளின் பங்கேற்பினை பெற்றுக் கொள்வதற்கு அரசாங்கம் தீர்மானித்தது.

நீர்ப்பாசன முகாமையில் பயனாளிகள் பங்கேற்பின் முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரிக்கும் அதேவேளையில், அரசாங்கம், 1984இல் இரு வேறுபட்ட கொள்கை வழிமுறைகளை அமுல் செய்தது. பராமரிப்பு மற்றும் இயக்குதல் கட்டணங்களை வசூலிப்பதனை நிறுவனமயப்படுத்துவதற்கு இதில் ஒரு கொள்கை முயன்றது; இது தொடர்பான விவசாயிகளின் எதிர்விளைவு மிகக் குறைந்த மட்டத்தில் இருந்து வந்தமையால் இக்கொள்கை 1978 இல் கைவிடப்பட்டது.

மற்றைய கொள்கை, பங்கேற்பு முறைமை முகர்மை கருதுகோள் தொடர்பான கொள்கையாகும். இக்கொள்கை, நீர்ப்பாவனையாளர்களை, முறைமை முகாமையின் சமமான பங்காளர்களாக கருதியது. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கையின் நீர்ப்பாசன செய்திட்டங்களின் பராமரிப்புக்கும் இயக்குதலுக்குமான நிதிசன் அரசாங்கவரவுசெலவுத்திட்டங்கள் மூலம் ஒதுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த நிதிசன் மத்தியமய படுத்தப்பட்ட நீர்ப்பாசன முகவரகத்துக்கு ஆண்டுதோறும் வழங்கப்பட்டு வந்தன, எனினும், சொடை வழங்கும் முகவரகங்கள் மேற்கொண்டு வந்த நீர்ப்பந்தங்களின் விளைவாக, இந்த மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பில் தங்கியிருக்கும் நிலைமையை பிற்காலத்தில் மாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. 1977க்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் நீர்ப்பாசன உட்கட்டமைப்பு வசதிகளில் பிரமாண்டமான அளவிலான முதலீடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தமையின் விளைவாக, தேசியப் பொருளாதாரத்தில் மிகுந்த முனைப்புடன் கூடிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்தது. இதன் விளைவாக, உண்மையான பராமரிப்பு மற்றும் இயக்குதல் தேவைகளுக்கும் அவற்றுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி விரிவடைந்து கொண்டு வந்தது. இது ஏற்கனவே மிக மோசமான முறையில் பராமரிக்கப்பட்டு வந்த நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் நிலையை மேலும் சீர்குலைவடையச் செய்தது. இதுதவிர, பிராந்திய சிவில் பொறியியல் நிறுவனம் (TCFO) 1971-78 காலப்பிரிவின் போது பின்பற்றிவந்த தான்தோன்றித் தளமான கொள்கைகளின் விளைவாக இந்நிலைமை மேலும் தீவிரமடைந்திருந்தது. இந்த புதிய மாற்றங்களின் இறுதி விளைவாக அரசாங்கம் 1984 இல் நீர்ப்பாசன சேவை கட்டண வசூல் முறை ஒன்றை அறிமுகம் செய்து வைத்தது. இந்தத்திட்டம் தொடக்க வருடங்களில் வெற்றிகரமாக செயற்பட்டு வந்த போதிலும், 1988 அளவில், பிரதானமாக அரசியல் காரணங்களினாலும், கட்டணம் செலுத்தத் தவறியவர்கள் தொடர்பான சட்டவிதிகளின் தாக்கத் திறன் குறைவாக இருந்தமையினாலும் வீழ்ச்சி அடைந்தது. 'INMAS' திட்டத்துக்கூடாக அமுல் செய்யப்பட்ட பங்கேற்பு முகாமை மாதிரி, நீர்ப்பாசன கட்டண வசூலிப்பு முறையுடன் முரண்பட்ட ஒரு மாதிரியாக இருந்து வந்தது. இந்த 'INMAS' அணுகுமுறை

விவசாயிகளுக்கு, உரித்து தொடர்பான ஓர் உணர்வினை அளித்ததுடன், நீர்ப்பாசன முகாமையில் அவர்களை சமத்துவமான பங்காளர்களாக நோக்கியது.

தேசியக் கொள்கையொன்றாக பங்கேற்பு முகாமை

பங்கேற்பு முகாமை, 1988 இல் அமைச்சரவையினால் கொள்கை அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனினும், அது காணி அபிவிருத்தி, மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஓர் அமைச்சரவை பத்திரத்துக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டதாக இருந்து வந்தது. பொருத்தமான துணைவிதிகள் இல்லாத நிலையில், பங்கேற்பு முகாமையை செயற்படுத்துவதற்கு இந்தக் கொள்கை விளக்கம் போதியதாக இருக்கவில்லை என்பது தொடக்கத்திலேயே கண்டு கொள்ளப்பட்டது. இந்நிலைமை, 1979ஆம் வருடத்தின் 58ஆம் இலக்க கமத்தொழில் சேவைகள் சட்டத்துக்கு 1991 இல் ஒரு திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டதன் மூலம் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது. இந்த சட்டத் திருத்தம், விவசாயிகள் கழகங்கள் ஏனைய முகவரகங்களுடன் பொருளாதார தொடுக்கல் வாங்கல்களை மேற்கொள்வதற்கு அவசியமான சட்டபூர்வமான அந்தஸ்தினை வழங்கியது. இந்தத் திருத்தம், விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு சட்ட அந்தஸ்தினை வழங்கிய போதிலும், அது ஒரு தேசிய கொள்கை என்ற முறையில் பங்கேற்பு முகாமைக்குரிய அந்தஸ்தினை அளிக்கத் தவறிவிட்டது. எனவே, தற்பொழுது, பங்கேற்பு முகாமை குறித்த அமைச்சரவைப் பத்திரம் அமைச்சுக்குள் ஒரு கொள்கையாக நிலவி வந்தபோதிலும், அது ஒரு தேசியக் கொள்கையாக இருந்து வரவில்லை. இந்த அமைச்சரவை ஒப்புதலையடுத்து, பாராளுமன்ற சட்டவாக்கமும் துணை விதிகளும் உருவாக்கப்பட்டு, பங்கேற்பு முகாமைக்கு தேசிய அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த முகாமைக் கருதுகோள் இரு அமைச்சுக்களுக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டதாக இருந்து வந்துள்ளது. இதன் காரணமாக, விவசாயிகள் கழகங்களுக்கு, ஏனைய சிராம மட்ட முகவரகங்களிலிருந்து உரிய அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. பங்கேற்பு முகாமைக்கு தேசிய கொள்கை அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டிருக்கிறமேனாலும், அரசாங்கத் துறையின் அல்லது அரசு

சாரா அமைப்புகளின் சிராம மட்டச் செய்திட்டங்களை பதிவு செய்யப்பட்ட விவசாயிகள் கழகங்களிற்கூடாக செயற்படுத்தியிருக்க முடியும்.

(16 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கமக்காரர்களுக்கு வகைசொல்ல வேண்டிய பொறுப்பிலிருந்து நீங்கிவிடும் என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர்.

6. முகாமை நிறுவனங்கள், கைமாற்றக் கொள்கைகளை பெரும் பாலும், எதிர்ப்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்; ஏனெனில், அவை, அவற்றின் நிதி ஒதுக்கல், பணியாளர் மற்றும் செல்வாக்கு என்பவற்றை இது பாதிக்க முடியும். எனவே, கைமாற்றக் கொள்கை திறம்படச் செயல்படுத்தப்பட வேண்டுமானால் அதற்குப் பலமான நடைமுறை ஆதரவு அவசியமாகும்.

7. கைமாற்றக் கொள்கைகள் வெளிப்படுத்தப்படு முன், கைமாற்றம் செய்யப்பட்ட பின் முகாமை நிறுவனங்களின் நிலை என்ன என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் பங்குபற்றும் உபாயத்திட்டம் வகுக்கப்பட வேண்டும். இது, முகாமை நிலையங்கள் முறைமை மட்ட முகாமையில் நிறுவனங்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்குப் பதில் அவற்றுக்கு எத்தகைய புதிய பங்கீடு அளிக்கப்போகின்றது என்பது இனங்காணப்படுமாயின் நிறுவனங்களின் எதிர்ப்பைக் குறைக்கவும் உதவும். அத்தகைய எதிர்காலப் பணிகள் ஆற்று வடிநிலங்கள் வழியே நீர் ஒதுக்குவதற்கு கூடிய கவனம் செலுத்தல், சுற்றாடல் கண்காணிப்பு என்பனவாகலாம்.

8. கைமாற்றம் செய்யப்பட்டபின் அரசாங்க நிறுவனங்கள் திடீரென முற்றாக விலக்கப்படுவதைக் கமக்காரர்கள் விரும்பாதிருக்கலாம். இவ் விலகல் எவ்வளவு சடுதியாக, எவ்வளவு முற்றாக நடைபெறுதல் வேண்டும் என்பது, முகாமையை மேற்கொள்வதற்குக் கமக்காரர்கள் எந்த அளவுக்குத் தயாராக உள்ளனர் என்பதைப் பொறுத்ததாகும். கமக்காரர் பிரதிநிதிகளுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தைகள் ஒரு புதிய பங்காளர் உறவினை ஏற்படுத்தும்.

(33 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

கூட்டு முகாமை கமிட்டிகள்

கே. ஜினபால

(சர்வதேச நீர்ப்பாசன முகாமை நிறுவகம்)

1970 கள் வரையில், பாரிய நீர்ப்பாசன அமைப்புக்களைச் சேர்ந்த பல்வேறு அக்கறைக் குழுவின் முகாமை முறைகளில் பல சீர்குலைவு வேலைகளை செய்து வந்தார்கள். ஒவ்வொரு தரப் பினரும் தமது சொந்தப் பங்குகளை வசித்து வந்ததுடன், ஏனைய தரப்பினரின் பங்குகளின் செயல் திறன் குறித்து அவர்கள் அக்கறை செலுத்தவில்லை. நீர்ப்பாசன முறைமையின் உற்பத்தியினை விருத்தி செய்வது அனைத்துத் தரப்பினராலும் ஒட்டுமொத்தக் குறிக்கோளாக இருந்து வருகின்றது என்ற உண்மையை இவர்கள் மறந்திருந்தார்கள். நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமை தொடர்பான ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறையொன்று இல்லாதிருந்தமையால் பல்வேறு தரப்பினரிடையேயும் முரண்பாடுகள் தோன்றின. இரு முக்கிய தரப்பினர்களான விவசாயிகளுக்கும், முகவரக அதிகாரிகளுக்கும்மிடையிலான முரண்பாடுகளை மிகவும் தெளிவாக காணக் கூடியதாக இருந்தது. முகவரகங்கள் நீர்த்தேக்கம் மற்றும் கால்வாய் அமைப்பு போன்ற மூலவளங்களை முகாமை செய்து வந்ததுடன், விவசாயிகள் தமது சொந்த காணித் துண்டுகளை நிர்வகிப்பதில் மட்டுமே அக்கறை காட்டினர். இந்த இரு அம்சங்களினதும் ஒருங்கிணைந்த முகாமை, செயல்திறனிலும் உற்பத்தி ஆற்றலிலும் ஒரு தாக்கத்தினை எடுத்து வரும் என்ற விடயத்தை இந்த இரு தரப்பினரும் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமை நடவடிக்கைகளில் திட்டமிடலிலும் அமுலாக்கலிலும் விவசாயிகளின் ஈடுபாடு குறைவாக இருந்து வந்தமை, விவசாயிகளின் பங்கேற்பின் வடிவிலான முக்கியமான ஓர் உள்ளீடு புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதனையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட நிலவரங்கள், கொள்கை வகுப்போரும் நீர்ப்பாசன முறைமை முகாமையாளர்களும்

மாற்று அணுகுமுறையொன்றைப் பின்பற்றுவதற்கு தூண்டுதல் அளித்தன. இந்த மாற்று அணுகுமுறை நீர்ப்பாசன முறைமை ஒன்றில் இயங்கிவரும் பல்வேறு தரப்பினர்களும் வசித்து வரும் பங்குகளை ஒருங்கிணைப்பதற்கு முயன்றது. பங்கேற்பு முகாமை தொடர்பான சுருதுகளை ஒரு மாற்று அணுகுமுறையாக உருவாக்கியது. இந்த அணுகுமுறை இரண்டு முக்கிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது: (1) விவசாயிகள் கழகங்கள்; (2) கூட்டு முகாமைக் குழுக்கள். முகவரகங்களின் உள்ளீடுகளையும் விவசாயிகளின் உள்ளீடுகளையும் ஒருங்கிணைப்பதற்கான ஒரு பொது அரங்கினை உருவாக்கும் பொருட்டு இவை உருவாக்கப்பட்டன.

கூட்டு முகாமைக்குழுக்கள் (கூமுகு)

கூட்டு முகாமைக் குழுக்களின் கட்டமைப்பு நீர்ப்பாசன முறைமையின் அளவைப் பொறுத்ததாகும். நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் 'INMAS' நிகழ்ச்சித் திட்டத்தினால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வரும் நடுத்தர அளவு முறைமைகளில் தனியொரு குழு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், பாரிய நீர்ப்பாசன செய் திட்டங்களில் விவசாயிகளினதும் முகவரக அதிகாரிகளினதும் நியாயமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக பல்வேறு உப குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

கூமுகு களின் அங்கத்துவம், விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் பல்வேறு முகாமை முகவரகங்களின் பிரதிநிதிகள் என்போரை உள்ளடக்கியதாக இருந்து வருகின்றது. கூமுகு கள் நீர் விநியோக மட்ட விவசாய அமைப்புக்களின் பிரதிநிதித்துவ அமைப்புக்களாக செயற்பட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் முகாமை (MANIS) முறையில் உள்ள திட்டங்கள் ஒரு குழுவினை மட்டும் வைத்திருப்பது

சாத்தியமாகும். 'INMAS' பகுதிகளிலும் மகாவலி திட்டப் பகுதிகளிலும் பெருந்தொகையான விவசாயிகள் கழகங்களை உள்ளடக்க வேண்டியதாக இருந்ததனால் ஒரு குழு விவசாயிகள் கழகங்களுக்கும் முகவரக அதிகாரிகளுக்கும் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்க முடியாது. கமத்தொழில் சேவைகள் திணைக்களம், விவசாயத் திணைக்களம் போன்ற ஏனைய முகவரக அதிகாரிகளும் திட்டமிடல் மற்றும் சாகுபடி, பருவங்களை நிர்வகித்தல் என்பவற்றுக்காக தமது உள்ளீடுகளை வழங்கும் பொருட்டு இக்கட்டங்களில் கலந்து கொள்கின்றனர். 'INMAS' அமைப்பின் கூமுகு வில் நீர்ப்பாசன முகாமைப் பிரிவின் செய்திட்ட முகாமையாளர் தலைமை தாங்குகிறார். பங்கேற்பு முகாமையை ஊக்குவிப்பதற்கு இவர் பொறுப்பாக இருந்து வருகின்றார்.

மகாவலி செய்திட்டப் பிரதேசங்களில் வதிவிட செய்திட்ட முகாமையாளர் செய்திட்ட முகாமைக் குழு கூட்டங்களுக்கு தலைமை வகிக்கின்றார். அலகு மட்டத்திலான குழுக்களின் கூட்டங்களுக்கு பிரிவு முகாமையாளர் தலைமை தாங்குகிறார். அலகு மட்டக் குழுக்கள் சிறிய பிரதேசங்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்வதுடன், அக் குழுக்களின் கூட்டங்கள் விவசாயிகள் கழகங்களின் தலைவர்களின் கீழ் நடைபெறுகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு செய்திட்டப் பிரதேசத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கும் விதத்தில், கூமுகு கூட்டங்களில் பங்குபற்றுவதற்கான பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

கூமுகு களின் கருமங்கள்

கூமுகு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு கூமுகு களின் தலைவர்கள் மாநாத்தக் கூட்டங்களை கூட்டுகிறார்கள். இது முறைமை மட்டத்திலான கூமுகு களுக்கும் அதே போல உபகுழு மட்டங்களுக்கும் பொதுவானதாகும். உப குதுக்கள், உயர்மட்ட பிரதிநிதிகளின் குழுக் கூட்டங்களுக்கு முன்னர் கூடி, உயர் மட்டக் குழு கூடுவதற்கு முன்னர் விவசாயிகளும் முகவரக அதிகாரிகளும் தமது பிரச்சினைகள் குறித்து கலந்துரையாடுவதற்கு வாய்ப்புக்களை அளிக்கின்றது. உதாரணமாக, மகாவலி செய்திட்டப் பிரதேசத்தில் பிரிவுமட்ட குழு கூட்டங்களுக்கு முன்னர் அலகு மட்டக்

குழுக்கள் கூடுகின்றன. அதேபோல செய்திட்ட மட்டக் குழுக்கள் கூடுவதற்கு முன்னர், பிரிவு மட்ட குழுக்கள் கூடுகின்றன. இந்த முறை, அதிகாரிகளும் விவசாயிகள் அமைப்புக்களை சேர்ந்தவர்களும் கூட்டுக் கலந்துரையாடல்களை மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பளிக்கின்றது.

அடிப்படையில், கூழுக்கள் இரண்டு பிரதான கருமங்களை நிறைவேற்றி வருகின்றன:

1. சாகுபடி பருவங்களை திட்டமிடல்.
2. பருவ அடிப்படையிலான சாகுபடி நடவடிக்கைகளை கண்காணித்து, மதிப்பீடு செய்தல்.

1. சாகுபடி பருவங்களை திட்டமிடல்

முறையான சாகுபடி பருவக் கூட்டங்களுக்கு முன்னர், குறிப்பிட்ட ஒரு சாகுபடி பருவத்தின் நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிடுவதற்காக கூழுக்கள் பல்வேறு மட்டங்களில் கூடுகின்றன. இந்த திட்டமிடல் நிகழ்வுப்போக்கு உள்ளடக்கும் விடயங்களாவன: முதல் நீர் விநியோகத் திகதிகள், நிலத்தை தயார்ப்படுத்தும் காலம், பயிர் வகைகள், இறுதி நீர் விநியோகத்துக்கான திகதிகள் போன்ற சாகுபடி பருவத்தின் முக்கியமான திகதிகளை நிர்ணயம் செய்தல்.

2. கண்காணிப்பும் மதிப்பீடும்

பல்வேறு முகவரக அதிகாரிகளும் விவசாயிகள் பிரதிநிதிகளும் செய்திட்டப் பகுதியின் சாகுபடி நடவடிக்கைகளின் முன்னேற்றம் குறித்து கலந்துரையாடுகின்றனர். இந்தக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றும் அனைவரும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வரும் நபர்களாக இருந்து வருவதனால், முன்னேற்றத்தை கண்காணிப்புச் செய்யும் விடயத்துக்கு அவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையிலான பங்களிப்பினை வழங்க முடியும். கூழுக்கள், இடம்பெற்று வரும் நடவடிக்கைகளின் செயல் திறனை மதிப்பிடுவது தவிர, குறிப்பிட்ட உப அலகில் விவசாயிகளும் முகவரக அதிகாரிகளும் எதிர்கொள்ளும் உடனடிப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளையும் வழங்குகின்றன.

நீர்ப்பாசன முறைமையின் முகாமையில் கூழுக்கள் சாதகமான பெறுபெறுகளை காட்டிவந்துள்ளன. இந்த குழுக்களின் நடவடிக்கைகளில் கலந்துரையோசிக்கும் அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டு வருவதே இதற்கான காரணமாகும். இது, மேலிருந்து கீழ் நோக்கி திட்டமிடும் முறையிலிருந்து தோன்றும் பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைப்பதற்கு உதவுகின்றது. மத்தியில் திட்டமிடப்படும் முடிவுகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் விஷயத்தில் விவசாயிகள் தயக்கம் காட்டி வந்துள்ளனர். மேலும், முகாமை முகவரகங்களின் ஒரு சில முக்கிய அதிகாரிகள் கலந்துரையாடல்கள் எதுவுமின்றி முடிவுகளை எடுத்துவரும் முறை குறித்து பெரும்பாலான வெளிக்கள முகவரக அதிகாரிகள் அதிருப்தியுற்றிருந்தனர். எனவே, கூழுக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட சாகுபடி பருவ திட்டமிடல் நடைமுறை பின்வரும் பெறுபெறுகளை எடுத்து வந்தது:

1. பருவகால திட்டமிடல் குறித்த தமது கரிசனைகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டியதன் மூலம் விவசாயிகள் பயன் அடைந்தனர்.
2. விவசாயிகளின் அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுக் கொள்வதன் மூலம் முகவரகம் பயனடைந்தது.

இந்த இருவழி தொடர்பாடல் நிகழ்வுப்போக்கின் விளைவாக, சாகுபடி

பருவங்களை முடிவு செய்வதில் இரு தரப்பினரும் கூட்டாக செயற்படக் கூடியதாக இருந்தது. கூழுக்கள் திட்டமிடல் நடவடிக்கை, இரு தரப்பினரதும் அனுசூலத்துக்கான தாக்கமான மூலவளத் திரட்டல்க்கான வாய்ப்புக்களை வழங்குகின்றது.

விவசாயிகள், அதிகாரிகளுக்கு இரு வழிகளில் உதவி வருகின்றனர். அதாவது, அவர்கள் தமது அனுபவத்தினை அதிகாரிகளுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கின்றார்கள். மேலும், நீர் பகிர்நதளிப்பு மற்றும் நீர் விநியோக நடவடிக்கைகளில் சுறுசுறுப்புடன் பங்கேற்பதற்கான விருப்பத்தினையும் அவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். நீர்ப்பாசன முறைமைகளின் பராமரிப்பு, நீர் பகிர்நதளிப்பு மற்றும் விநியோகம் என்பன தொடர்பான தமது முன்னூரிமைகளையும், அக்கறைகளையும் அவர்கள் தெரிவிக்கக் கூடியதாக இருந்து வருவதனால், அதன்மூலம் பயன் அடைகின்றனர். மறுபுறத்தில், முகவரக அதிகாரிகள் விவசாயிகளின் உதவியின் மூலம் பயனடைந்து கொள்கின்றார்கள்.

கூழுக்கள் மாதாந்தக் கூட்டங்கள் பங்கேற்பு முகாமையின் அடிப்படை கோட்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன:

(33 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

பாரிய கொழும்புப் பிரதேசத்தில் வாகன நெரிசல் இந்த நூற்றாண்டின் முடிவில் நாடு NIC' அந்தஸ்தினை சாதித்துக் கொள்வதற்கான ஓர் இடையூறாக இருந்து வருகின்றதா?

புணர்ச்சி கபசிங்க

புணர்ச்சி கபசிங்க, கொள்கைத் திட்டமிடல், அமுலாக்கல் அமைச்சின் தேசிய திட்டமிடல் திணைக்களத்தின் மேலதிகப் பணிப்பாளராகவும், கைத்தொழில்கள், விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அமைச்சின் கைத்தொழில் மயமாக்கல் ஆணைக் குழுவின் செயலாளராகவும் பணியாற்றி வருகின்றார்.

போக்குவரத்து, பல்வேறு துறைகளிலும் தொழில் புரிந்து வரும் ஊழியர்களுக்கான பயண வசதிகளையும் மற்றும் பயணிகளுக்கான பயண வசதிகளையும் வழங்கி வருகின்றது; ஆட்கள், தாம் வேலைசெய்யும் இடங்களுக்கும், சந்தைகளுக்கும் செல்வதற்காக அவர்களுக்கு போக்குவரத்து வசதிகள் தேவைப்படுகின்றன. மேலும், உள்நாட்டு மூலப்பொருட்களையும் அதேபோல இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மூலப்பொருட்களையும் தொழிற்சாலைகளுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். முடிவுப் பொருட்களை உள்நாட்டுச் சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியுள்ளதுடன், துறைமுகங்களுக்கூடாக அவற்றை வெளிநாடுகளுக்கும் அனுப்பிவைக்க வேண்டும்.

தொழில்நுட்பத்தில் ஏற்பட்டு வந்த பாரிய முன்னேற்றங்கள் காரணமாக, இரண்டு மிக முக்கியமான உள்நாட்டுப் போக்குவரத்து முறைகளான மோட்டார் போக்குவரத்திலும், ரெயில் போக்குவரத்திலும் புரட்சிகரமான பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இதன் விளைவாக, உள்நாட்டு போக்குவரத்து முறைகள் செலவு குறைந்தவையாகவும், விரைவான வையாகவும் இப்பொழுது உருவாகி

வந்துள்ளன. மேலும், இந்த நவீன முன்னேற்றங்கள் தொலைதூர இடங்களுக்கான தூரங்களை குறுகச் செய்துள்ளன. பிரான்ஸில் 'TUG' என அழைக்கப்படும், நவீன ரெயில் முறையும், ஜப்பானில் 'Bullet Train' என்று அழைக்கப்படும் நவீன ரெயில்வே முறையும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதனையடுத்து இவற்றில் மேலும் ஒரு படி முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதுவரை காலமும் பிரதான பிரவாகத்திலிருந்து ஒதுக்கியிருந்த தொலைதூரப் பிரதேசங்களுக்கு இந்த ரெயில்வேக்கள், போக்குவரத்து வசதிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளன. இது வேளாண்மைத் துறை வணிகமயமாக்கப்படுவதற்கு வழிகோலியுள்ளதுடன், புதிய கைத்தொழில், தொழில் முயற்சிகளையும் உருவாக்கியுள்ளது.

மோட்டார் வாகனக் கைத்தொழில் துறையிலும் ரெயில்வே கைத்தொழில் துறையிலும் இடம்பெற்று வந்துள்ள புதிய தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள், பழைய கைத்தொழில்களையும், வர்த்தக தொழில் முயற்சிகளையும் நகர் மையங்களிலிருந்து வெளியேற்றி வெளியிடங்களில் ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்கு உதவியுள்ளன. மேலும், புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்படும்

கைத்தொழில்களும் இப்பொழுது நகர் மையங்களுக்கு அப்பால் உள்ள அமைவிடங்களிலேயே நிறுவப்பட்டு வருகின்றன. அதேவேளையில், இதுவரை காலமும் விருத்தி செய்யப்படாதிருந்த பிரதேசங்களை நோக்கி மாண்டக் குடியிருப்புக்கள் நகர்ந்து சென்றுள்ளன. தொலைதூரப் பிரதேசங்களில் மலிவான ஊழியம் அபரிமிதமாக கிடைத்து வந்தமையாலும், இடவசதி கொண்ட நிலப்பரப்பும் மூலப்பொருட்களும் உள்நாட்டுச் சந்தைகளும் இருந்து வந்தமையாலும் இப்பகுதிகள் கைத்தொழில்களையும் வர்த்தக முயற்சிகளையும் மக்களையும் தம்பால் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டுள்ளன.

பாரம்பரிய தேசிய வணிக/கைத்தொழில்/நகர நடவடிக்கைப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே வாழ்ந்து வந்த குடிமக்களுக்கு இதன் மூலம் சமமான வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த வகையில், போக்குவரத்துக் கைத்தொழில் மீதான தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களின் தாக்கம், புதிய கைத்தொழில்/வணிக மையங்களும் மனிதக் குடியிருப்புக்களும் தோன்றுவதற்கு வழி கோலியிருந்தது. இது கைத்தொழில் துறையிலும், வேளாண்மைத் துறையிலும் வணிகத் துறையிலும் புதிய வாய்ப்புகளுக்கான வெள்ளக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டிருந்தது. இந்த மாற்றங்கள் பின்னணி நிலப்பகுதியில் ஒரு புதிய உத்வேகத்தை உருவாக்கியதுடன், அதனை தேசிய பொருளாதாரத்துடனும் ஒருங்கிணைத்திருந்தது.

இந்தச் செலவு குறைந்த, செயல்திறன் வாய்ந்த, நேரத்தை

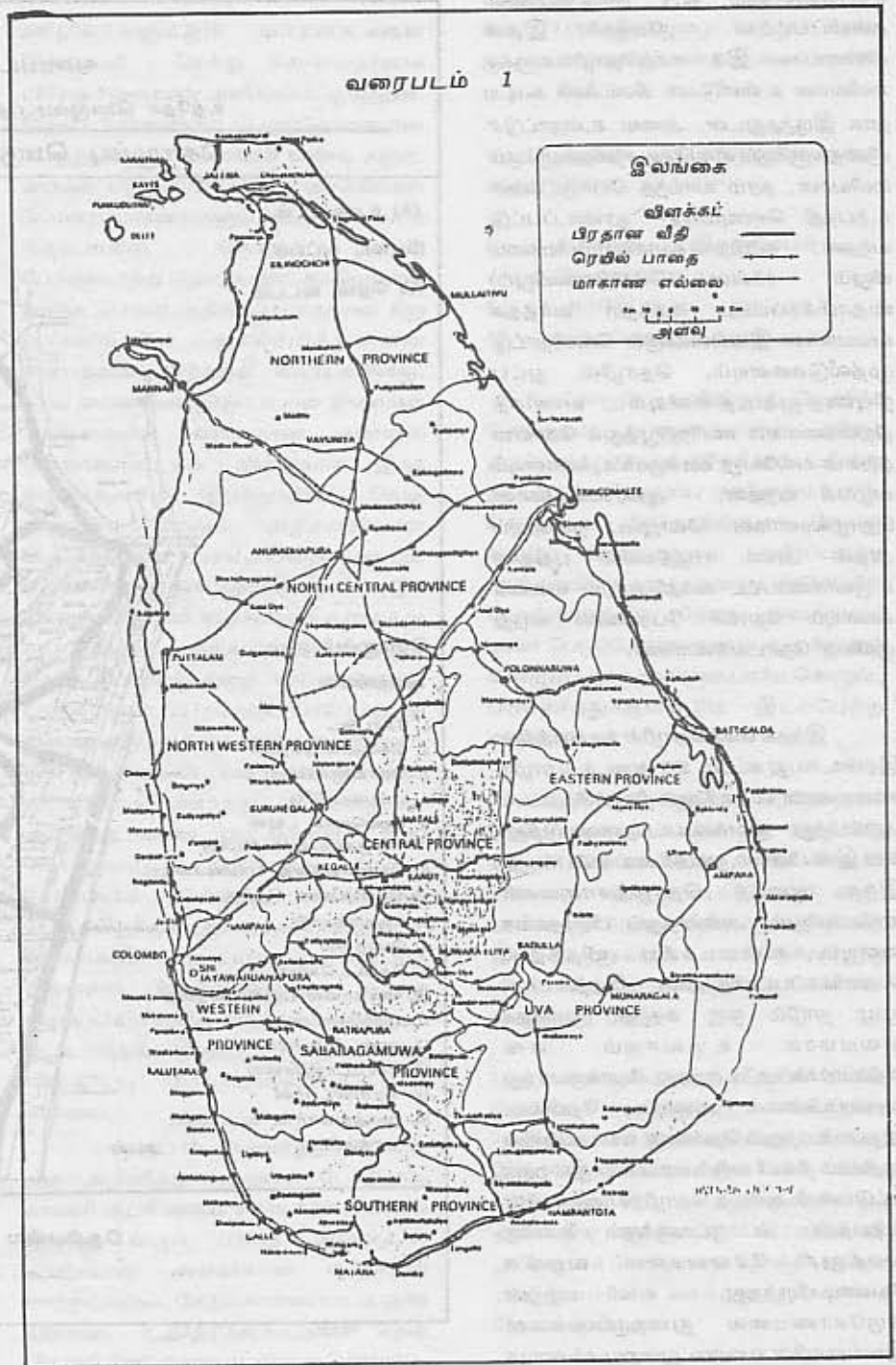
மிச்சப்படுத்தும் நவீன போக்குவரத்து வசதிகள், தொழிலாளர்களும் ஊழியர்களும் இயற்கைச் சூழலில் கிராமப் பரீரதேசங்களில் தனித்தனியான வீட்டு அலகுகளை வைத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களை அளித்தன. அதேவேளையில், இந்த வீடுகள் மின்சாரம் போன்ற நகரத்தின் அனைத்து வசதிகளையும் கொண்டவையாக இருந்து வந்தன. இது, இவர்கள் நெருக்கடி மிகுந்த, வெறுக்கத்தக்க நகர வாழ்க்கையிலிருந்தும் தப்பிக் கொள்வதற்கு வகை செய்தது.

இலங்கையின் அனுபவம்

தேசிய பொருளாதாரத்தில் போக்குவரத்து முறை எடுத்து வரக்கூடிய தாக்கத்தினை விளக்கும் இந்தப் பின்னணியில், இலங்கையின் போக்குவரத்து அமைப்பினை நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். இலங்கையின் போக்குவரத்து வலைப்பின்னல் அமைப்பு மிகத்தீவிரமான பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வருகின்றது. இதற்கு பல மாற்றுத் தீர்வுகள் முன்வைக்கப்பட வேண்டியுள்ள துடன், இது தொடர்பான வெற்றிகரமான திட்டமிடலுக்கும் அமுலாக்கலுக்கும் என மேலும் பல பரிசீலனைகளும் கவந்துரையாடல்களும் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமாகும்.

இலங்கையில், 1977ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர், உள்நோக்கிய இறக்குமதி பதிலீட்டு பொருளாதாரக் கொள்கை செயற்படுத்தப்பட்டு வந்தது. உள்நாட்டுத் தேவைகளை இனங்கண்டு கொண்ட இந்தக் கொள்கை, இத்தேவைகளை நிறைவு செய்து வரும் வேளாண்மை மற்றும் கைத்தொழில் தொழில் முயற்சிகளை விருத்தி செய்வதற்கான உற்பத்திசார் சக்திகளை விடுவிப்பதன் மூலம், உள்நாட்டுத் தேவைகளை திருப்தி செய்வதற்கு முயற்சித்தது. இந்த தொழில் முயற்சிகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களிலிருந்து வரும் போட்டியிலிருந்து தீவை மற்றும் தீவையல்லாத தடுப்பு முறைகளுக்கடாக பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன.

1977ஆம் ஆண்டுக்கு பிற்பட்ட காலகட்டத்தில், எமது கைத்தொழில்களின் சர்வதேச போட்டித் திறனை விருத்தி செய்யும் திறந்த, ஏற்றுமதி நோக்கிலான பொருளாதாரக் கொள்கை செயற்படுத்தப்

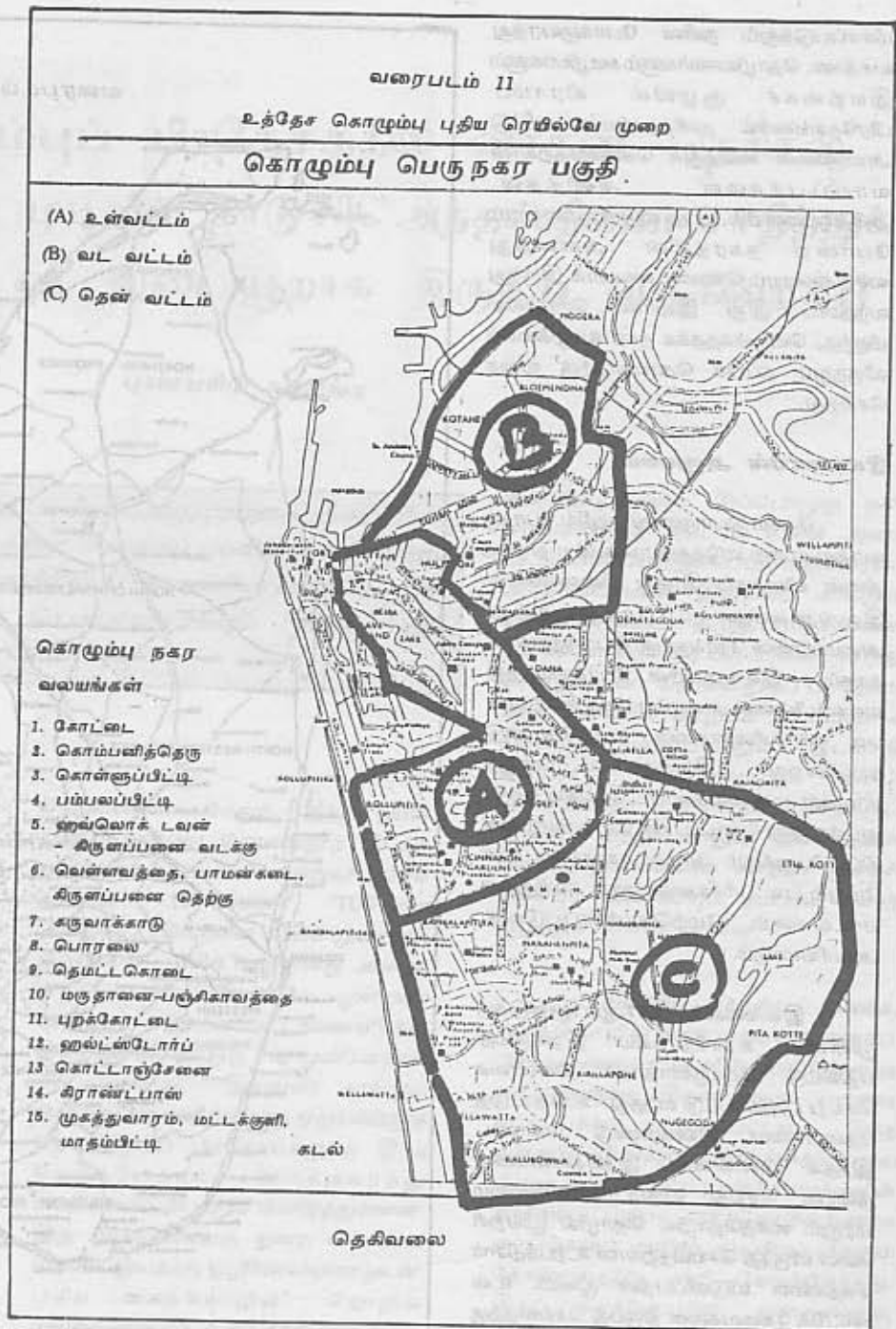

பட்டு வந்தது. இந்த கொள்கைகளின் அடிப்படையில் பொருளாதாரத்தில் ஒரு புதிய உத்வேகமும் முனைப்பும் உருவாகியிருந்தது. பெருந்தொட்டப் பொருளாதாரத்தின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்த பாரம்பரிய ஏற்றுமதி-இறக்குமதி பொருளாதாரக் கொள்கை, கைத்தொழில் பொருளாதாரக் கொள்கையொன்றாக எழுச்சியடையும் விதத்தில் மீளமைக்கப்

பட்டது. இந்தக் கைத்தொழில் பொருளாதாரம் சந்தைச் சக்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கி வரவேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. தீவை மற்றும் தீவையல்லாத தடுப்பு முறைகளிலிருந்து இறக்குமதிகள் விடுவிக்கப்பட்டு தாராளமயமாக்கப்பட்ட தனையடுத்து, உள்நாட்டுக் கைத்தொழில்கள் சர்வதேச போட்டியை நேரடியாக

எதிர்கொள்ளும் ஒரு நிலைமைக்குள் தள்ளப்பட்டன. மேலும், இதன் விளைவாக, இக் கைத்தொழில்களுக்கு மலிவான உள்ளீடுகள் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்ததுடன், அவை உள்ளாட்டுச் சந்தைகளுக்கும் சர்வதேச சந்தைகளுக்கும் மலிவான, தரம் வாய்ந்த பொருட்களை உற்பத்தி செய்யுமாறு தூண்டப்பட்டு வந்தன. கட்டுநாயக்காலிலும் பியகமையிலும் (பின்னர் கொக்கலையிலும்) ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சுதந்திர வர்த்தக வலயங்கள் இலங்கைக்குள் வெளிநாட்டு முதலீடுகளையும், தொழில் நுட்ப நிபுணத்துவத்தினையும், வணிகத்திறன்களையும் கவர்ந்திழுத்துக் கொள்வதற்காக பல்வேறு ஊக்குவிப்புக்களையும் வழங்கி வந்தன. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள், கொழும்பு நகரையும் அதன் அயல் பகுதிகளில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட கைத்தொழில் வலயங்களையும் நோக்கி பேரளவில் வந்து குவியத் தொடங்கினார்கள்.

இந்தக் கைத்தொழில் உபாயத்தின் இரண்டாவது கட்டம், 200 ஆடைத் தொழிற்சாலைகளை ஸ்தாபிக்கும் நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டதளையடுத்து, 1989 இன் பின்னர் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. இந்த ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் நாடெங்கிலும், அனைத்துப் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தன. இதற்கூடாக, முழு நாடும் ஒரு சுதந்திர வர்த்தக வலயமாக உருவாகும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்தது. போக்குவரத்து வலைப்பின்னல் அமைப்பு தேயிலை, இறப்பர் மற்றும் தென்னை என்பவற்றின் ஆதிக்கம் நிலவி வரும் மரப்பயிர் துறைக்கு மட்டுமன்றி ஆடைத் தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கும் போக்குவரத்துச் சேவைகளை வழங்க வேண்டியிருந்தது. காலி மற்றும் திருகோணமலை துறைமுகங்களை இலங்கையின் ஏனைய துறைமுகங்களாக அபிவிருத்தி செய்திருக்க வேண்டியிருந்த போதிலும், பிரதானமாக நிதிப்பற்றாக்குறைகள் காரணமாக அதனைச் சாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, பொருள் உற்பத்தியாற்றல்கள் நாடெங்கிலும் பரவலாக வியாபித்திருந்த போதிலும், உற்பத்தி செய்யப்படும் அனைத்துப் பொருட்களும் கொழும்புத் துறைமுகத்துக் கூடாக மட்டுமே ஏற்றுமதி செய்யப்பட வேண்டியிருந்தன. இதேபோல, இந்த

உற்பத்திகளுக்குத் தேவையான இறக்குமதி உள்ளீடுகளையும் கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கூடாகப் பெற்றே ஏனைய பிரதேசங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. எனவே, துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்து வரும் இந்த ஏற்றுமதி-இறக்குமதிப் பொருளாதாரத்தில் கொழும்பு நகரின் அந்தஸ்து மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

பாதைகளை உபயோகப்

படுத்துபவர்களின் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாகவும் மும்மடங்காகவும் நான்கு மடங்காகவும் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. இந்தப் புதிய கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளின் விளைவாகவும், பிரதானமாக நாட்டின் மேற்குக் கரையோரத்தில் மிகத் தீவிரமான முறையில் ஊக்குவிக்கப்பட்டு வந்த சுற்றுலாத்துறை நடவடிக்கைகளின் விளைவாகவும் பாதைகளை உபயோகிப்பவர்களின்

எண்ணிக்கையில் இவ்விறம் பன்மடங்கு அதிகரிப்புக்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டு வந்தன. கொழும்புத் துறைமுகத் துக் கூடாக இடம்பெற்று வந்த ஏற்றுமதி-இறக்குமதி வர்த்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தவிர, கொழும்பு நகரம், பொருளாதாரத் தின் வர்த்தக மற்றும் நிதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கான ஒரு மையமாக வளர்ச்சி யடைந்ததனையடுத்து, போக்குவரத்துத் தேவைகள் மேலும் பெருக்கம் கண்டன. மேலும், நாட்டின் பிரதான நிர்வாக அமைப்புகள் அனைத்தும் கொழும்பு நகரிலோ அல்லது அதற்கு அருகில் அமைந்திருந்த ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர நகர்ப் பகுதியிலோ அமைந்திருந்தன. கொழும்பு நகரிலும் சுற்றுப் புறங்களிலும் அமைந் திருந்த கல்வி மற்றும் சுகாதார நிறுவனங்கள், பயணிகள் போக்கு வரத்தினை இடையறாது அதிகரிக்கச் செய்து வந்தன. திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் கீழ் தாராளமாகக் கிடைக்கத் தொடங்கியிருந்த நுகர் பொருட்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கு வியாபாரிகளும் நுகர்வோரும் வந்து குவியத் தொடங்கினர். எவ்வாறிருப்பினும், காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தின் போது உருவாக்கப்பட்ட தற்போதைய பாதை மற்றும் ரெயில் பாதை முறையை பயன்படுத்தியே, போக்குவரத்துத் துறையில் இடையறாது பெருகிக் கொண்டுவரும் தேவையை நிறைவு செய்ய வேண்டியிருந்தது.

வாகனங்களின் அதிகரிப்பு

பாதைப் போக்குவரத்து தொடர் பாக தொடர்ச்சியாக அதிகரித்து வந்த தேவையை இலங்கை போக்குவரத்து சபையினால் திருப்தியான முறையில் நிறைவு செய்ய முடியவில்லை என்பதனை மிகத் தெளிவாக காணக் கூடியதாக இருந்தது. பயணிகள் போக்குவரத்து தொடர்பான அரசாங்கத்தின் ஏகபோகம் ஒழிக்கப்பட்டதுடன், இத்துறையில் ஈடுபடுவதற்கு தனியார் துறையினருக்கு அனைத்து விதமான ஊக்குவிப்புகளும் வழங்கப்பட்டன. இறக்குமதி தொடர்பான கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டதுடன், மிகக் குறுகிய காலப்பிரிவுக்குள் பெரும் எண்ணிக் கையிலான பயணிகள் வாகனங்கள் இறக்குமதி செய்வதற்கு இடமளிக்கப் பட்டிருந்தது. மேலும், ஏற்றுமதி அடிப் படையிலான கைத்தொழில்களுக்கும், சில வகைகளைச் சேர்ந்த அரசாங்க

ஊழியர்களுக்கும் வாகனங்களை இறக்குமதி செய்து கொள்வதற்காக விசேஷ சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தப் பின்னணியில், பெருந்தொகையான பெருந்துகளும், பயணிகள் வண்டிகளும், கார்கள் மற்றும் மோட்டார் சைக்கிள்கள் போன்ற வாகனங்களும் நாட்டுக்குள் வரத் தொடங்கின. கொழும்பு நகரின் போக்குவரத்து தொடர்பான ஆய்வொன்று நகரின் பெரும்பகுதியில் பாதைகளை சிறு வாகனங்களே ஆக்கிரமித்துள்ளன என்பதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. சிறிய வாகனங்கள் தொடர்பான தீவைகள் அண்மையில் கணிசமான அளவில் குறைக்கப்பட்டதன் விளைவாக இந்த வாகனங்களின் இறக்குமதியில் வெகு விரைவில் மேலும் அதிகளவிலான பெருக்கத்தினை நாம் எதிர்பார்க்க முடியும். ஏற்கனவே வாகன நெரிசல் காணப்படும் கொழும்பு நகரின் வீதிகளிலும் சுற்றுப்புற உப நகரப் பகுதிகளின் வீதிகளிலும் பாரிய நிர்மாணத்துறை வாகனங்களும், டாங்கர்களும், பெற்றோல், பால் முதலிய வற்றை எடுத்துச் செல்லும் பவுசர்களும், மிக நீளமான கன்டய்னர் வாகனங்களும் வரிசையாக ஊர்ந்து செல்வதனை அடிக்கடி காண முடிகின்றது. இது போக்குவரத்து நெரிசலை மேலும் மோசமாக்கி விடுகின்றது. வாகனங்கள் பெருகியிருக்கும் அளவுக்கு பாதைகளில் வரிவாக்கம் ஏற்படவில்லை என்பதே இங்குள்ள பிரச்சினையாகும். பாதையமைப்பில் சிறுசிறு திருத்தங்கள் செய்யப் பட்டிருந்தபோதிலும், போதியளவுக்கு விலத்தரிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வில்லை.

பாதைப் போக்குவரத்து பன்மடங் காக அதிகரித்து வந்துள்ள போதிலும், காலனி ஆட்சி காலம் தொடக்கம் நாட்டில் இருந்து வரும் பாதை அமைப்பில் கணிசமான அளவிலான எத்தகைய மாற்றங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வில்லை. உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள தென் பிராந்தி நெடுஞ்சாலை மற்றும் கொழும்பு-கட்டுநாயக்கா சுகுத்தி நெடுஞ்சாலை என்பன தவிர, உலக வங்கியின் அனுசரணையுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஏனைய அனைத்து பாதை அபிவிருத்திச் செய்திப்பங்களும், ஏற்கனவே இருந்து வரும் பாதைகளை புனரூத் தாரணம் செய்யும் திட்டங்களாகவே இருந்தன. அவையாவன:

1. கொழும்பு-கண்டி
2. கொழும்பு-அம்பாந்தோட்டை

3. பாரியகொழும்பு மற்றும் தென் மாகாணப் பாதை இணைப்பு (500 கி.மீ.)

ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி அனுசரணை:

1. கொழும்பு - இரத்தினபுரி - வெள்ளவாய
2. அம்பேபுஸ்ஸ - ஹட்டன்
3. தம்புள்ளை - அநுராதபுரம்

கொழும்பு நகரிலிருந்து வெளியே செல்லும் வாகனங்களை திசை திருப்புவதற்காக உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள திட்டங்கள், கொழும்பு நகரினதும் பாரிய கொழும்புப் பிரதேசத்தினதும் போக்கு வரத்து நெருக்கடியை தவிர்ப்பதற்கு அதிகளவில் உதவ முடியாது. ஏனெனில், போக்குவரத்துத் தேவை அவசியமாகி யுள்ள பெருந்தொகையான நடவடிக்கைகள் கொழும்பு நகருக்குள்ளும் பாரிய கொழும்புப் பிரதேசத்துக்குள்ளும் இடம்பெற்று வருகின்றன.

பாரிய கொழும்புப் பிரதேசத்தின் தற்போதைய போக்குவரத்து நெருக்கடி யையும், நெரிசலையும், பாரிய சீர்குலை வினையும் கொழும்பை நோக்கி வரும் அனைத்து பிரதான வீதிகளிலும் அடிக்கடி இடம்பெற்று வரும் வாகன நெரிசலிருந்து மிகத் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

1. கொழும்பு-காலி வீதியின் வாகன நெரிசல் களுத்துறை, பாணந்துறை பகுதியிலேயே ஆரம்பமாகி விடுகின்றது; இது இரத்தமலானையில் மிக மோச மடைவதுடன், தெஹிவலையைத் தாண்டிய பின்னர், வாகனங்கள் அநேகமாக கொழும்பை நோக்கி அங்குல அங்குலமாக ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்குகின்றன.

2. ஹெரெலவல் வீதியின் வாகன நெரிசல் ஹொமாகம்-கொட்டாவ பகுதியில் தொடங்குகின்றது; இது மசரகமையில் தீவிரமடைவதுடன், நுகேகொடை நகரைத் தாண்டிய பின்னர் வாகனங்கள் கொழும்பை நோக்கி ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்குகின்றன.

3. நிகொழும்பு-கட்டுநாயக்கா வீதியின் வாகன நெரிசல் ஜாஎல-கந்தான பகுதியில்

தொடங்குகின்றது; வத்தனையிலிருந்து வாசனங்கள் அங்குலம் அங்குலமாக ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்குகின்றன.

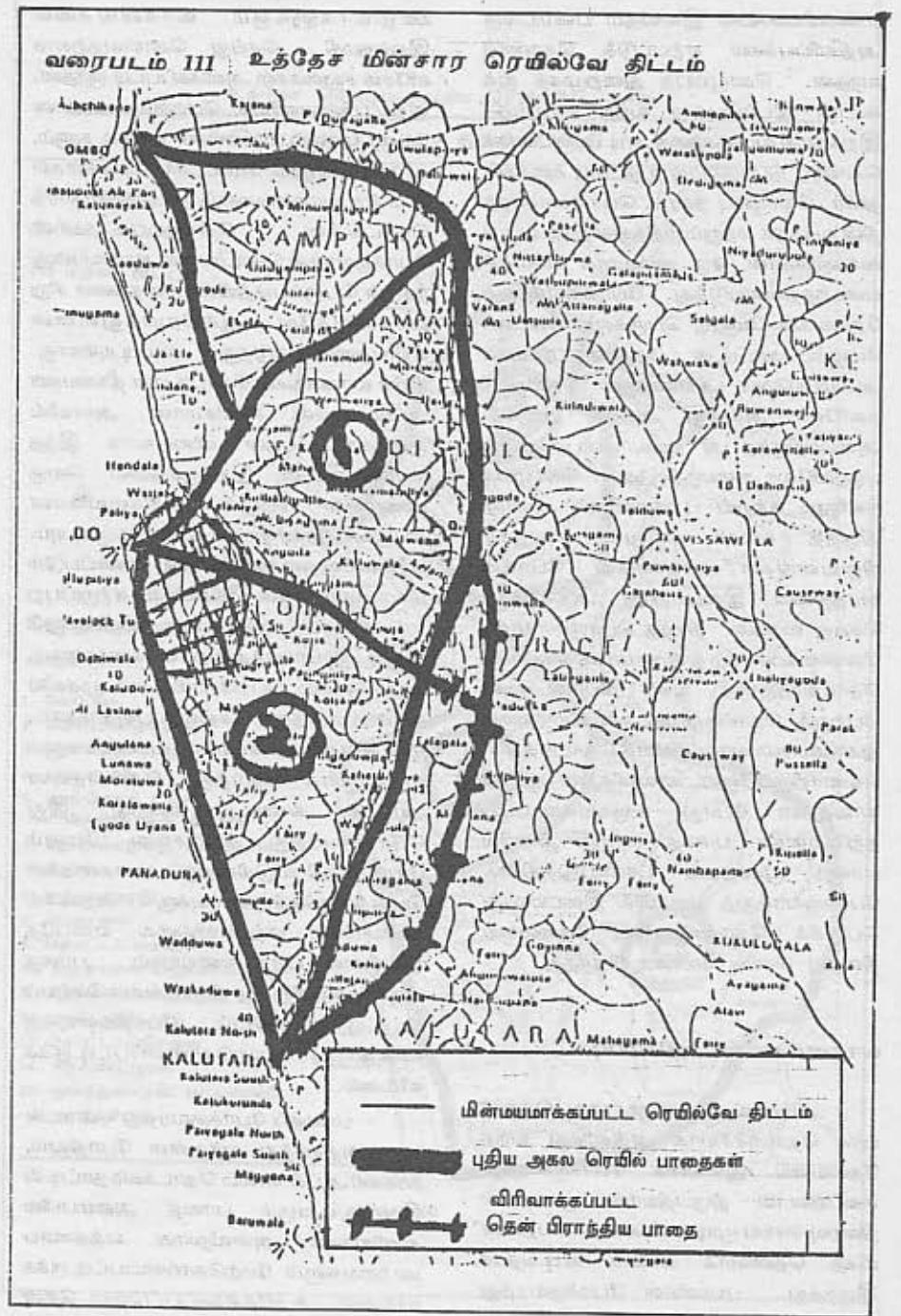
4. சண்டி-சொழும்பு வீதியின் வாசன நெரிசல் யக்கலையில் தொடங்கி விடுகின்றது; இது கடவத்தையில் மிக மோசமான கட்டத்தை அடைவதுடன், கிரிப்தகொடை நகரிலிருந்து சொழும்பை நோக்கி வாசனங்கள் மிக மெதுவாக ஊர்ந்து செல்லும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

5. ஹன்வெல்லை-சொழும்பு வீதியின் வாசன நெரிசல் அதுருகிய பகுதியில் ஆரம்பமாகி, மாலபேயைத் தாண்டிய பின்னர் தீவிரமடைகின்றது.

இந்தப் போக்குவரத்து நெரிசல், அநேகமாக அனைத்து நெடுஞ்சாலைகளிலும் காலை 6 மணியளவில் ஆரம்பமாகி விடுகின்றது. பாடசாலைகளுக்கு பிள்ளைகளை எடுத்துச் செல்லும் பெருந்தொகையான வாசனங்கள் தமது பயணத்தை தொடங்குவதனையடுத்து தோன்றும் இந்த வாசன நெரிசல், காலை 10 மணி வரையில் நீடிக்கின்றது. அதன் பின்னர் ஓரளவுக்கு வீதிகளில் சகஜ நிலைமை தோன்றிய போதிலும், மாலையில் வேலையிலிருந்து திரும்பும் ஊழியர்கள் புறப்பட்டதும் மீண்டும் வாசன நெரிசல் தோன்றுகின்றது. இந்த நெரிசல் இடம்பெறும் நேரங்களில் நெடுஞ்சாலைப் போக்குவரத்தில், கொழும்பிலிருந்து பாணந்துறைக்குச் செல்வதற்கு சுமார் 2 மணி நேரம் பிடிக்கின்றது; இந்தப் பயணத்தை புசையிரதம் 45 நிமிடங்களில் மேற்கொள்வதுடன், மின்சாரப் புசையிரதம் 20 நிமிடங்களில் மேற்கொள்கின்றது.

திருப்திகரமான தீர்வு

எனவே, பெருநகர் பகுதியுடன் சம்பந்தப்பட்ட பொருத்தமான போக்குவரத்து செய்திடமொன்றினை திட்டமிட்டு, செயற்படுத்த வேண்டிய அவசரத் தேவை இப்பொழுது நிலவி வருகின்றது. தற்பொழுது நாம் எதிர்கொண்டு வரும் போக்குவரத்து நெரிசலை தீர்த்துக் கொள்வதற்கு இத்தகைய திட்டமொன்று தேவையாகவுள்ளது. தேவையான பயணிகள் மற்றும் பொருள் போக்குவரத்துக்கான துரித வசதிகள் வழங்கப்படாவிடின், அது தேசிய பொருளாதாரத்தின் மீது மிக மோசமான நஷ்டங்களை எடுத்து வர முடியும்.

தேசிய பொருளாதாரத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய பொருளாதார உத்வேகத்தை தக்க வைத்துக்கொள்வதற்காக, தீவிரமடைந்துள்ள இந்தப் போக்குவரத்துப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டே ஆக வேண்டும்.

நிதிப் பற்றாக்குறை மற்றும் பெருந்தொகையான குடும்பங்களை இடம்பெயரச் செய்து, உயர் பெறுமதி வாய்ந்த காணிகளை வையப்படுத்தலுடன்

தொடர்புபட்ட சமுதாய பிரச்சினைகள் என்பன காரணமாக மாற்றுப்பாதைகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் வரையறுக்கப்பட்டவையாகவே இருந்து வருகின்றன. எனவே, நாம் அடுத்த மாற்றுவழியை - அதாவது, தற்போதைய தேவைகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் புசையிரதப் போக்குவரத்து முறையை திருத்தியமைப்பதனை - கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியுள்ளது. புசையிரத திணைக்களம்

மாத்தறையிலிருந்து சதிரகாமம் வரையிலும், மட்டக்களப்பிலிருந்து பொத்துவில் வரையிலும், நானூலையாவிலிருந்து ராகலை வரையிலும் புகையிரதப் பாதை அமைப்பை விஸ்தரிப்பதற்கான செய்திட்டங்களை கொண்டுள்ளது. இத்திட்டங்கள், பாரிய கொழும்பு பிரதேசத்தில் எதிரோக்கப்படும் போக்குவரத்து நெரிசலினை எந்த வகையிலும் தணித்துவிட முடியாது. இந்த செய்திட்டங்கள் தவிர, மருதானை மூன்றாவது ரெயில் பாதை குறித்த திட்டமொன்றினையும், அவிசாவலை வரையான அகன்ற ரெயில் பாதை திட்டத்தையும் திணைக்களம் கொண்டுள்ளது. இந்த செய்திட்டங்கள் நிறைவு செய்யப்பட்டால், பாரிய கொழும்பு பிரதேசத்தின் போக்குவரத்து நெருக்கடி ஓரளவுக்கு குறைவடைய முடியும். இப்பொழுது ரெயில் போக்குவரத்தில் ஓரளவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. ரெயில்சுள் நேர அட்டவணையின் பிரகாரம் ஓடுவதுடன், புதிய வண்டிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும், நமது ரெயில் சேவை, பயணிகள் போக்குவரத்திலும், பொருள் போக்குவரத்திலும் இன்னமும் கணிசமான ஒரு பங்கினை தன் பக்கம் சுவர்ந்து கொள்ளவில்லை. இந்த இரு பிரிவுகளிலும் கணிசமான ஒரு பகுதியை ரெயில்வே அமைப்பு சுவர்ந்திழுத்திருக்கிறமேயானால், வீதிகளில் இடம்பெற்றுவரும் வாகன நெரிசலை அது பெருமளவுக்குத் தணித்திருக்கும். நாட்டின் ரெயில்வேக்கள் பயணிகள் போக்குவரத்தில் 7 சதவீதத்தையும், பொருள் போக்குவரத்தில் 15 சதவீதத்தையும் மட்டுமே பெற்றுக் கொண்டுள்ளது. ரெயில்வே அமைப்பின் பாரிய உள்ளார்ந்த ஆற்றலைப் பொறுத்த வரையில், இது மிகச் சிறிய ஒரு விகிதாசாரமென்றே கூற வேண்டியுள்ளது.

எனவே, அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரிலும் உலகின் ஏனைய பல நாடுகளின் தலைநகரங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதைப் போன்ற 'Mono-Rail System' என்றழைக்கப்படும் தனி ரெயில் போக்குவரத்து முறை ஒன்று கொழும்பு நகரிலும் பாரிய கொழும்புப் பகுதியிலும் மேற்கொள்ளப்படுதல் வேண்டும் என இங்கு யோசனை தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

லண்டன், பாரிஸ் போன்ற பெருநகரங்களில் இடம் பெற்று வரும்

தரைக்குக்கீழ் இயங்கும் சுரங்க ரெயில் போக்குவரத்து முறையை இங்கு மேற்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், இதற்கு பாரியளவிலான நிதி வளங்கள் தேவையாக இருந்து வருவதுடன், இலங்கையை போன்ற ஒரு வளர்முக நாட்டினால் அதற்கைய செலவுகளை மேற்கொள்வது அநேகமாக சாத்தியமில்லை. மொனோ ரெயில் முறையை தற்போதைய ரெயில் பாதை அமைப்புடன் ஒட்டிய விதத்தில் அமைத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்து வருவதுடன், அதற்காகும் செலவுகளும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் குறைந்த அளவிலேயே இருந்து வருகின்றன. இங்கு தரப்பட்டுள்ள வரைபடம் -2ல் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளவாறு 3 மொனோரெயில் சுற்று வட்டங்கள் அவசியம் என இங்கு யோசனை தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

1. உள்வட்ட ரெயில் வசதி நகர் மையப்பகுதியின் போக்குவரத்து நெரிசலை பெருமளவுக்குத் தணித்துவிடும். இந்தச் சுற்றுவட்டம் கோட்டைய, புறக் கோட்டை, புதுக்கடை, மருதானை, பொரளை, சுதந்திர சதுக்கம், கொள்ளுப்பிட்டி, பம்பலப்பிட்டி, நகர மண்டபம், யூனியன் பிளேஸ் மற்றும் கொம்பனித் தெரு பகுதிகளுடன் இணைக்கும்.

2. வடபகுதி மொனோ ரெயில் முறை, துறைமுகம், களஞ்சிய வசதிப் பிரதேசங்கள், நானாவூத கைத்தொழில் ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் மோட்டார் உதிரிப்பாக விற்பனை நிலைப்பங்கள் போன்றவை அமைந்திருக்கும் அருந்தமாவத்தை வீதி, முகத்துவாரம், சேதவத்தை, தெமட்டகொடை, கொலன்னாவ பகுதி, பஞ்சிகாவத்தை மற்றும் மருதானை ஆகிய பகுதிகளை கொழும்புக் கோட்டையுடன் இணைக்கும்.

3. மூன்றாவது சுற்றுவட்டம் பொரளை, ராஜகிரியா, ஜயவர்தனபுர, கோட்டை, எதுல்கோட்டை, பிட்டக்கோட்டை, நுகேகொட, களுபோலிவை, தெகிவலை, வெள்ளவத்தை ஆகிய பகுதிகளை ஒட்டிய விதத்தில் அமைந்திருக்கும் விரிவான வியாபார நிர்வாக மற்றும் குடியிருப்புத் தொகுதிகளுக்கு உதவுவதுடன், இது பம்பலப்பிட்டி, உள்வட்டத்துடன் இணைந்து கொள்ளும்.

கொழும்பு நகரை நோக்கி வரும் பிரதான நெடுஞ்சாலைகளில் தோன்றும் பாரிய வாகன நெரிசலை, இரு வழிகளிலும்

செல்லும் மின்மயமாக்கப்பட்ட மொனோ ரெயில் முறையொன்று தணித்து விட முடியும். இது நகர்ப் பிரதேசத்தின் போக்குவரத்து நெரிசலை பெருமளவுக்கு குறைத்து விடுவது மட்டுமன்றி, நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் வாகனங்களிலிருந்து தோன்றும் காற்று மாசாக்கலையும் சத்தத்தையும் கூட பெருமளவுக்கு குறைத்து விடும்.

ரெயில்வேக்களை மின்மயமாக்கும் தற்போதைய திட்டம் பல்வேறு ஆய்வு அறிக்கைகளிலும் உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றுள் முக்கியமாக பின்வரும் சம்பந்திய அறிக்கைகளை சுட்டிக்காட்ட முடியும்:

1. சொப்ரயில், பிரான்ஸ் (1991) ரூபா 1,750 கோடி.
2. ஜப்பானியப் போக்குவரத்து உசாத்துணைக் கழகம் (1990) ரூபா 1,500 கோடி.
3. இலங்கை புகையிரத திணைக்களம்-இலங்கை மின்சார சபை (1991) - ரூபா 840 கோடி.

இந்த விரிவான செய்திட்ட ஆய்வு அறிக்கைகளில் வேறுபாடுகள் காணப்பட்ட போதிலும், அவை அனைத்தும் கொழும்பு நகரை அடிப்படையாகக் கொண்ட கரையோர ரெயில் பாதைகளை மின்சார மயமாக்கும் யோசனையை முன்வைத்துள்ளன. உதாரணமாக, இலங்கை புகையிரத திணைக்களம்/இலங்கை மின்சார சபை ரெயில்வே மின்மயமாகும் செய்திட்டம் நான்கு கட்டங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது:

- கட்டம் 1 - கொழும்புக் கோட்டை-ராகம ரூபா 130 கோடி
- கட்டம் 2 - கொழும்புக் கோட்டை-களுத்துறை தெற்கு ரூபா 220 கோடி
- கட்டம் 3 - ராகம - பொல்காவெலை ரூபா 350 கோடி
- கட்டம் 4 - ராகம (விமான நிலையத்துக்குச் செல்லும் கிளைப்பாதையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில்) - நீர்கொழும்பு ரூபா 140 கோடி

மொத்தம் ரூபா 840 கோடி

33 ஆம் பக்கம் பார்க்க

சார்க் முன்னுரிமை வியாபார ஏற்பாடு: தென்னாசியாவில் பரஸ்பர வர்த்தகத்தை பெருக்குவதில் அது உதவ முடியுமா?

கலாநிதி ஜெய்கலேகம

சுமார் ஒன்பதாண்டு காலம் செயற்பட்டு வந்துள்ள சார்க் (பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தென்னாசிய நாடுகளின்) அமைப்பு உப பிராந்திய பொருளாதார ஒத்துழைப்பை எடுத்துவரும் விஷயத்தில் சிறிதளவு முன்னேற்றமே கண்டுள்ளது. அத்தகைய ஒத்துழைப்பினை எடுத்து வருவதற்கான சாதகமான ஒரு முயற்சி என்ற முறையிலேயே அண்மையில் சார்க் முன்னுரிமை வியாபார ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. ஐரோப்பிய சமூகமும் ஆபிரிக்காவிலும் தென்னமெரிக்காவிலும் ஆசியாவிலும் மத்திய கிழக்கிலும் அமைந்துள்ள பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளும் தமது பரஸ்பர வர்த்தகத்தை விருத்தி செய்து கொள்ளும் நோக்கில் அண்மைய வருடங்களில் இத்தகைய ஏற்பாடுகளை செய்து கொண்டுள்ளன. இதனையடுத்து, முன்னுரிமை வர்த்தக ஏற்பாடு, பரஸ்பர வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துவதற்கான பயனுள்ள ஒரு கூட்டு வழிமுறையாக கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. இத்தகைய வர்த்தக ஏற்பாடுகள் பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுடன் நிறுவப்பட்டிருந்த போதிலும், இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, பரஸ்பர வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்துவதில் ஒரு சிறு பங்களிப்பினை மட்டுமே வழங்கியுள்ளன. அதன் விளைவாக, சம்பந்தப்பட்ட உறுப்பு நாடுகள் இது குறித்து ஏமாற்றமடைந்துள்ளன. எனவே, இந்த நிலையில், சார்க் முன்னுரிமை வியாபார ஏற்பாடு, பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள குறிக்கோள்களை சாதித்துக் கொள்வதில் ஒரு தாக்கமான கருவியாக செயற்பட முடியுமா என்பதனை நாங்கள் சற்று விரிவாக நோக்க வேண்டியுள்ளது.

முன்னுரிமை வியாபார ஏற்பாடுகளின் பிரதான நோக்கம், இந்த திட்டத்தின் ஏனைய உறுப்பு நாடுகளிலிருந்து வரும் இறக்குமதிகள் தொடர்பான தீர்வை சார்ந்த மற்றும் தீர்வையல்லாத கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பான முன்னுரிமைகளை அல்லது சலுகைகளை வழங்குவதாகும். அத்தகைய முன்னுரிமைகள் இறக்குமதிகளின் அதிகரிப்புக்கு வழிகோலி, பரஸ்பர வர்த்தகத்தை மேம்படுத்தி, சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் வர்த்தக மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பங்களிப்புச் செய்யமுடியும் என்று நம்பப்படுகின்றது. உறுப்பு நாடுகள், ஏனைய நாடுகளுக்குத் தேவையான பொருட்களை உற்பத்தி செய்து, விற்பனை செய்யும் ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளன; ஆனால், தீர்வை மற்றும் தீர்வையல்லாத தடைகளே இந்த வர்த்தகத்துக்கான பிரதான இடையூறுகளாக இருந்து வருகின்றன என்பதே இந்த திட்டத்தின் பின்னணியிலுள்ள கருதுகோளாகும். தென்னாசியாவைப் பொறுத்தவரையில், இந்த எடுகோள் செல்லுபடியாகக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றதா?

தென்னாசிய நாடுகளின் பரஸ்பர வர்த்தகத்தின் அல்லது உள்-வர்த்தகத்தின் மிகத் தெளிவாகக் காணக் கூடிய அம்சம், அவ்வர்த்தகம் சார்பு ரீதியில் மிகச் சிறு அளவில் இடம் பெற்று வருகின்றது - அதாவது, உலக வர்த்தகத்தில் சுமார் 3 சதவீதத்துக்கும் குறைவானதாக இருந்து வருகின்றது - என்பதாகும். தென்னாசியாவில் வர்த்தக வாய்ப்புக்கள் வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலேயே இருந்து வருகின்றன என்பதனையும், பிராந்தியத்தின் உற்பத்திப் பொருட்கள் தொடர்பாக அது ஒரு சிறு சந்தையை

மட்டும் கொண்டுள்ளது என்பதனையுமே இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மாறாக, ஏஷியன் அமைப்பு நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில், உள் வர்த்தகம் அவற்றின் உலக வர்த்தகத்தில் சுமார் 16 சதவீதமாக இருந்து வருகின்றது. மேலும், தென்னாசியாவின் உள்-வர்த்தகம் 1980இல் 3.2 சதவீதமாக இருந்து, 1990இல் 2.7 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்திருந்தமை, சுடந்த சாபத்தின் போது உப பிராந்தியத்தின் சந்தை உண்மையிலேயே வீழ்ச்சி கண்டு வந்துள்ளது என்பதனையே சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

தென்னாசிய நாடுகளில் பெரும்பாலானவை அநேகமாக ஒரே தன்மையைக் கொண்ட உற்பத்திக் கட்டமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. பிரதானமாக, ஒரே பொருளை பல நாடுகள் உற்பத்தி செய்து வருவதனால், இப்பொருட்கள் ஒன்றுடனொன்று போட்டியிடுகின்றன. இந்நாடுகள் அடிப்படையில் விவசாயப் பொருளாதாரங்களைக் கொண்டுள்ள நாடுகளாக இருந்து வருகின்றன. ஒரு சில பொருட்களை மட்டுமே உற்பத்தி செய்யும் சிறிய கைத்தொழில் துறைகளையும் இவை கொண்டுள்ளன. உலகின் ஏனைய பிராந்தியங்களில் பிரதானமாக கைத்தொழில் பொருட்களின் அடிப்படையில் உள்-வர்த்தகம் அதிகரித்து வந்துள்ளது. எனினும், சார்க் நாடுகளில் கைத்தொழில் துறை, அளவில் சிறியதாக இருந்து வருவதனாலும், வரையறுக்கப்பட்ட வீச்சிலான பொருட்கள் மட்டுமே உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வருவதனாலும் இது இடம் பெறவில்லை. இந்நாடுகளில் இடம்பெற்று

வரும் சிறு அளவிலான உள்-வர்த்தகம் பெரும்பாலும் வேளாண்மைத் துறைப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருந்து வருகின்றது. இந்தப் பொருட்களை சில நாடுகள் உற்பத்தி செய்யும் அதேவேளையில், வேறு சில நாடுகள் உற்பத்தி செய்வதில்லை; அல்லது உற்பாட்டு உற்பத்தியில் நிலவிவரும் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்காக இறக்குமதி செய்து வருகின்றன (அட்டவணை 2).

இந்நாடுகளுக்கிடையிலான உள் வர்த்தகத்தில் இயந்திரங்கள் ஒரு சிறு விகிதாசாரத்தை மட்டுமே பெறுகின்றன; அதே வேளையில், பருத்தி ஆடை உற்பத்திகள் முக்கிய வியாபாரப் பொருட்களாக இருந்து வருகின்றன. பருத்தி ஆடை உற்பத்திகளை இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் ஏற்றுமதி செய்கின்றன; இயந்திரங்கள் மற்றும் துணை உறுப்புக்கள் என்பவற்றின் ஏற்றுமதி இந்தியாவினால் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. பதப்படுத்தப்படாத பருத்தி மற்றும் அரிசி என்பன பாகிஸ்தானின் முக்கிய ஏற்றுமதிப் பண்டங்களாக உள்ளன. பங்களாதேஷ், இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகள் தேயிலையை ஏற்றுமதி செய்து வரும் அதே வேளையில், சணல் மற்றும் சணல் உற்பத்திகள் பிரதானமாக பங்களாதேஷின் ஏற்றுமதிக்களாக உள்ளன.

1990 இல் உள் வர்த்தகத்தில் இந்தியா ஆகக் கூடிய பங்கினைப் பெற்றிருந்தது; அடுத்த ஸ்தானங்களை முறையே பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், இலங்கை மற்றும் நேபாளம் ஆகிய நாடுகள் பெற்றிருந்தன. இந்தியா, சார்ச் நாடுகளுக்கு பிரதானமாக பருத்தி ஆடை வகைகள், இயந்திரங்கள், துணை உறுப்புக்கள், மோட்டார் வாகனங்கள், உதிரிப் பாகங்கள், இரும்புத் தாது, தேயிலை, பின்னும் மற்றும் சுற்றும் இயந்திரங்கள் என்பவற்றை ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றது. பதப்படுத்தப்படாத பருத்தி, அரிசி, பருத்தி ஆடை வகைகள், கருவாடு, பேரிச்சம் பழம், வாசனைத் திரவியங்கள் மற்றும் தோல் என்பன இப்பிராந்தியத்துக்கான பாகிஸ்தானின் ஏற்றுமதிப் பொருட்களாகும். நேபாளம், பிரதானமாக இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்து வருகின்றது. சணல் நிறழட்டும் பொருட்கள், மரக்கறி வகைகள், அரிசி, இயற்கைப் பிசின்கள், சணல் பைகள், சோளம் மற்றும் இஞ்சி என்பன அதன்

அட்டவணை 1

சார்ச் உள்-வர்த்தகம் (அ.டொலர் பத்து இலட்சம்)						
சார்ச்	உலகுடனான மொத்த வர்த்தகம்		சார்ச் உள் வர்த்தகம்		உலக வர்த்தகத்தில் உள்-வர்த்தகத்தின் %	
	1980	1990	1980	1990	1980	1990
பங்களாதேஷ்	3401	5328	165	310	4.9	5.8
இந்தியா	23,263	41,504	476	620	1.9	1.5
மாலத்தீவு	28	239	11	19	25.0	7.9
நேபாளம்	282	800	175	197	45.7	24.6
பாகிஸ்தான்	7,968	12,970	240	344	3.6	2.7
இலங்கை	3,068	4,529	170	254	6.7	5.6
பூட்டான்	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
மொத்தம்	38,010	65,370	1,244	1,744	3.2	2.7

(வர்த்தகத் தரவுகள் ஏற்றுமதிகளையும் இறக்குமதிகளையும் உள்ளடக்குகின்றன)
 மூலம் : சர்வதேச நாணய நிதியம்

ஏற்றுமதிப் பொருட்களாக இருந்து வருகின்றன. இலங்கை, சார்ச் பிராந்தியத்துக்கு தேயிலை, தேங்காய் எண்ணெய் மற்றும் வாசனைத் திரவியங்கள் என்பவற்றினையும் பங்களாதேஷ் சணல், சணல் பைகள் மற்றும் தேயிலை போன்ற பொருட்களையும் ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றது. சார்ச் உள் வர்த்தகத்தில் இந்தியாவுக்கும் பங்களாதேஷுக்கு மிடையிலான வர்த்தகமே மிகப் பெரியதாக இருந்து வருகின்றது. இந்தியாவுக்கும் நேபாளத்துக்கும் இடையிலான வர்த்தகம் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது.

சார்ச் நாடுகளுக்கான இலங்கையின் பிரதான ஏற்றுமதி தேயிலையாகும்; இது குறிப்பாக பாகிஸ்தானுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வருகின்றது; பங்களாதேஷுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வரும் தேங்காய் எண்ணெய் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது. (பாகிஸ்தானிலிருந்து) கருவாடு மற்றும் அரிசி, (இந்தியாவிலிருந்தும் பாகிஸ்தானிலிருந்தும்) பருத்தி ஆடை வகைகள், (இந்தியாவிலிருந்து) மோட்டார் வாகனங்கள், உதிரிப் பாகங்கள் மற்றும் மருந்து வகைகள், (நேபாளத்திலிருந்து) மரக்கறி வகைகள் என்பன பிரதான இறக்குமதிப் பொருட்களாக இருந்து வருகின்றன.

பாகிஸ்தான் இலங்கையின் மிகப் பெரிய உப பிராந்திய ஏற்றுமதிச் சந்தையாக இருந்து வருகின்றது. அதனையடுத்து இந்தியா இடம் பெறுகிறது. அதே வேளையில், இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகள் இலங்கையின் பிரதான இறக்குமதி மூலங்களாக இருந்து வருகின்றன.

அட்டவணை 2

சார்ச் உள்-வர்த்தகத்தில் முக்கிய பண்டங்கள் 1987-1988 (அ.டொ. பத்து இலட்சம்)	
1. பருத்தி	66.4
2. அரிசி	62.6
3. பருத்தித்துணி	41.1
4. தேயிலை	29.8
5. சணல்	28.3
6. நெய்யப்பட்ட பருத்தி	23.7
7. கருவாடு	13.5
8. மரக்கறிகள்	12.2
9. இயந்திர உறுப்புக்கள்	10.6
10. பேரிச்சம் பழம்	8.9

ஐ.நா.புள்ளிவிரங்கள்

தென்னாசியாவுடனான இலங்கையின் வர்த்தகம், அதன் உலகுடனான மொத்த வர்த்தகத்தில் 5.6 சதவீதமாக இருந்து வருகின்றது. உப பிராந்தியத்துக்கான இலங்கையின் ஏற்றுமதிகள் 1980 இல் 7.1 சதவீதமாக இருந்து 1990 இல் 3.7 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்திருந்தது. ஓர் ஏற்றுமதிச் சந்தை என்ற முறையில் தென்னாசியாவின் முக்கியத்துவம் வீழ்ச்சி கண்டு வருகின்றது. 1980 இல் 7.4 கோடி அமெரிக்க டொலர்களாக இருந்து வந்த தென்னாசியாவுக்கான ஏற்றுமதிகள் 1990 இல் 7 கோடி டொலர்களாக வீழ்ச்சி கண்டிருந்தது.

நேபாளமே தென்னாசியப் பிராந்தியத்துடன் ஆகக் கூடிய சதவீத (24%) வியாபார பங்கினைக் கொண்டுள்ளது; குறிப்பாக, அது இந்தியாவுடனேயே வியாபாரம் செய்து வருகின்றது. இதில் மாலத்தீவு இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது. பிராந்தியத்துடனான இந்தியாவின் வர்த்தகம் மிகச் சிறு

அளவிலேயே (1.5%) இருந்து வருகின்றது. அது இந்த உப-பிராந்தியத்திலிருந்து சார்புரீதியில் சிறிய அளவிலான இறக்குமதிகளை மேற்கொண்டு வருவதே இதற்கான காரணமாகும். இந்தியாவின் மொத்த ஏற்றுமதிகளில் சார்க் பிராந்தியத்துக்கான ஏற்றுமதிகள் 2.7 சதவீதமாக இருந்து வரும் அதே வேளையில், அதன் மொத்த இறக்குமதிகளில் இப்பிராந்தியத்திலிருந்து வரும் இறக்குமதிகளின் பங்கு 0.6 சதவீதமாக மட்டுமே இருந்து வருகின்றது. தென்னாசிய நாடுகளுக்கான அதன் ஏற்றுமதிகள் 1980க்கும் 1990க்கும் இடையில் 58 சதவீதத்தால் அதிகரித்திருந்தன; மறுபுறத்தில், அதன் இறக்குமதிகள் 5 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்திருந்தன.

உலக வர்த்தகத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்பொழுது, சார்க் பிராந்தியத்தின் உள் வர்த்தகம் கூந்த தசாப்தத்தின் போது வீழ்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. வேளாண்மைத்துறை உற்பத்திகள் மற்றும் சிறு தயாரிப்பு பொருட்கள் என்பவற்றின் உற்பத்தி அதன் வரையறைகளை எட்டியுள்ளது என்பதனையே இது காட்டுகின்றது. இவ்விதம் வர்த்தகம் செய்யப்பட்டு வரும் பொருட்களையே பெரும்பாலான நாடுகள் உற்பத்தி செய்து வருகின்றன; இதனால் சுயதேவைப் பூர்த்தி எட்டப்படும் அளவுக்கு உள் வர்த்தகத்தின் அளவு குறைவடைந்து வருகின்றது. உதாரணமாக, அரிசி, மீன், மரக்கறிவகைகள், வாசனைத் திரவியங்கள், சீனி மற்றும் பருத்தி ஆடைகள் என்பவற்றின் உள்நாட்டு உற்பத்தி அதிகரிப்பு, அத்தகைய பொருட்களிலான உள் வர்த்தகத்தின் அளவை வீழ்ச்சியடையச் செய்துள்ளது. பாகிஸ்தானின் பதப்படுத்துபடாத பருத்தி மற்றும் பங்களாதேஷின் சணல் ஆகிய இரு ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் மட்டுமே பெரும்பாலான சார்க் நாடுகளால் உற்பத்தி செய்யப்படாத பண்டங்களாக இருந்து வருகின்றன, எனினும், மலிவான சிந்தெடிச் நார் பொருட்களின் போட்டி காரணமாக சணல் அதன் சந்தையின் பெரும் பகுதியை இழந்துள்ளது.

உப-பிராந்தியத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்படும் நாடுகளின் நுகர்வோர் தேவைகளை நிறைவு செய்யவில்லை என்பது மற்றொரு காரணியாகும். உதாரணமாக, பாகிஸ்தான் தேயிலையை உற்பத்தி செய்யாத ஒரு நாடாக இருந்து

வருவதனால், பங்களாதேஷ், இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளின் தேயிலை ஏற்றுமதிகளுக்கு ஒரு பாரிய சந்தையை வழங்குகின்றது. எனினும், பாகிஸ்தானுக்கு தேவைப்படும் சீரீ தேயிலை தென்னாசிய உப-பிராந்தியத்தில் போதியளவில் உற்பத்தி செய்யப் படுவதில்லை; இதனால் பாகிஸ்தானின் தேயிலை இறக்குமதிகளில் கணிசமான ஒரு பகுதி கென்யாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது. இந்தியா பல்வேறு வகைகளையும் சேர்ந்த இயந்திரங்களையும் ஏனைய தயாரிப்புப் பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்து வருகின்றது. எனினும், உப-பிராந்தியத்துக்கு வெளியேயுள்ள நாடுகளின் உற்பத்திப் பொருட்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது, அதன் உற்பத்திகள் சாதகமற்ற ஒரு நிலையில் இருந்து வருவதனை காண முடிகிறது. இதன் காரணமாக, சார்க் நாடுகளுக்கான இந்தியாவின் இயந்திரங்கள் மற்றும் தயார் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் என்பவற்றின் ஏற்றுமதிகள் வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலேயே இடம் பெற்று வருகின்றது.

சார்க் நாடுகள் புதிய ஏற்றுமதிக்கைத்தொழில்களை துவக்கி வைத்ததன் மூலம் அண்மைய வருடங்களில் தமது ஏற்றுமதிகளை பன்முகப்படுத்தி வந்துள்ள போதிலும், அக்கைத்தொழில்கள் பிராந்தியத்துக்கு வெளியுள்ள ஏற்றுமதிச் சந்தைகளை நோக்கியே நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, ஆடைகள் ஏற்றுமதித் துறை பங்களாதேஷ், இலங்கை மற்றும் நேபாளம் ஆகிய நாடுகளின் தனியொரு மிகப்பெரிய ஏற்றுமதித் துறையாக இருந்து வருகின்றது; இந்நாடுகள் அனைத்தும் உலகச் சந்தையில் போட்டிமிட்டு வருகின்றன. வெட்டப்பட்ட வைரம் இந்தியாவின் முன்னணி ஏற்றுமதி யொன்றாகவும், இங்கையின் பிரதான ஏற்றுமதியொன்றாகவும் இருந்து வருகின்றது. ஆனால், உப-பிராந்தியத்தில் இவற்றுக்குச் சந்தைகள் இல்லை. இந்நாடுகளில் இயங்கிவரும் ஏற்றுமதி செயற்பாட்டு வலயங்கள் அனைத்தும், தென்னாசிய உப-பிராந்தியத்துக்கு வெளியே விற்பனை செய்வதற்காக பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. இந்நாடுகள் உப-பிராந்திய சந்தையை கவனத்தில் எடுத்துக் கைத்தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கான அறிஞர்கள் எவையும் தென்படவில்லை. (மிகுதி அடுத்த இதழில் தொடரும்)

அட்டவணை 3

சார்க் நாடுகளுக்கிடையிலான வர்த்தகம் - 1990		
நாடுகள்	வர்த்தகப் பெறுமதி	(அ. டொ. பத்து இலட்சம்)
1. இந்தியா - பங்களாதேஷ்	223	
2. இந்தியா - நேபாளம்	174	
3. இந்தியா - இலங்கை	148	
4. பாகிஸ்தான் - பங்களாதேஷ்	126	
5. பாகிஸ்தான் - இலங்கை	102	
6. பாகிஸ்தான் - இந்தியா	79	
7. பங்களாதேஷ் - இலங்கை	18	

சநாதி. புள்ளிவிவரங்கள்

அட்டவணை 4

சார்க் நாடுகளுடனான இலங்கையின் வர்த்தகம் - 1990 (அ. டொ. ப. இ.)

நாடு	இலங்கையின் இலங்கையின் ஏற்றுமதிகள்	இலங்கையின் இறக்குமதிகள்
பங்களாதேஷ்	10	9
இந்தியா	20	118
மாலத்தீவு	7	6
நேபாளம்	-	-
பாகிஸ்தான்	33	51
மொத்தம்	70	184

சநாதி தரவுகள்

(19 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
தொழிலாளருக்கு நாட்கூலி ரூபா 100, சிறு பழுதுபார்த்தல் போன்ற மற்ற வேலைகளுக்கு இது போதியதாகாது.

அரசாங்கம் பராமரிப்புக்காக மொத்தச் செலவில் 25 சதவீதத்தை ஏற்க வேண்டும். இதில் சுமார் 100 ரூபா கட்டமைப்புக்களைப் பழுதுபார்ப்பதற்காகும். கமக்காரர்கள் மதிப்பிட்ட கூலியில் 50% ஐ அல்லது ஏக்கருக்கு ஆண்டொன்றுக்கு ரூபா 200 உதவ வேண்டும். மீதி 25% அல்லது 100 ரூபாவை வருமானம் உருவாக்கல் நடவடிக்கைகளிலிருந்து சம்பாதிக்கலாம் (தொழிற்பாட்டுக்கு 60%, பிற அமைப்புச் செலவுகளுக்கு 40%). தொழிற்பாட்டு, பராமரிப்பு அல்லாத நடவடிக்கைகளிலிருந்து நிதி திரட்டுவது கடினமான கமக்காரர் அமைப்பு காணாமலிட்டு கமக்காரர்கள் ஆண்டுக்கு ஓர் ஏக்கருக்கு 100 ரூபா உதவ வேண்டும். கமக்காரர்கள் பணம் உதவுவதற்கு வீருப்பமும் ஆற்றலும் உள்ளவர்களாதல் வேண்டும் என்பதுடன், விரும்பத்தக்க மட்டத்தில் பங்கீட்டு முறைமையை நடத்துவதற்கும் பராமரிப்பதற்கும் நிதியை முறையாக உபயோகிப்பதும் கண்காணிப்பதும் இன்றியமையாததாகும்.

(21 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

9. கைமாற்றக் கொள்கையை அறிவிக்கு முன் அரசாங்கமும் கமக்காரர்களும் எதிர்கால முறைமைப் புனருத்தாரணத்துக்கு நிதியளித்து நடைமுறைப்படுத்துவது யார் என்பதைத் தெளிவாக்கிக் கொள்வதுடன், என்னென்ன நியதிகள், நிபந்தனைகள் பிரயோசிக்கப்படும் என்பதையும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இது, பராமரிப்பு பிற்போடப்படுவதைத் தடுப்பதுடன், விவசாயிகள் மூலதன பதிலீட்டு நிதியத்தை உருவாக்கவும் உதவும்.

10. இவ்வாய்வுகளும் வேறு ஆய்வுகளும் கைமாற்றம் செய்த பின் செலவைக் குறைப்பதில் கமக்காரர்களுக்குள்ள ஆர்வம் நீர்ப்பாசன முறைகளின் அமைப்புகள் நிலைத்திருப்பதைப் பாதிக்கலாம் என்பதைக் காட்டுகின்றன (செவட்சன், வேர்மில் வியன்). செலவுக்கும் நீண்டகால முதலீட்டுக்குமிடையில் பொருத்தமான சமநிலையை ஏற்படுத்துவதில் கமக்காரர்களுக்குள்ள திறமையில் பலவீனம் இருக்கலாம். எதிர்காலப் பொறுப்புகள் பற்றிய தெளிவும் வெளியாரைக் கொண்டு செய்யப்படும் நுட்பமான கணக்காய்வும் இவ்விடயத்தில் உதவலாம். அரசாங்கங்கள் எதிர்கால உதவிக்கான நிபந்தனைகளை நுட்பக் கணக்காய்வு மூலம் செய்யப்படும் பராமரிப்பு மதிப்பீடுகளுடன் இணைத்தல் பயனுள்ளதாகும்.

11. சிராமக்களின் கட்சிப் பிரிவுகள், பயனுள்ள கணக்கீட்டு முறைகளின்மை, நீர் உரிமை சம்பந்தமான தகராறுகள் என்பன நியாயமான, பயனுள்ள வகையில் நீர்ச் சேவை அளிக்க முடியாமல் போவதற்கு ஏதுக்களாக அமையலாம். உள்நூலில் முகாமை செய்யப்படும் நீர்ப்பாசனச் சேவை நிலைப்பதற்கும், அவற்றின் வெளிச் சூழலில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஈடு கொடுப்பதற்கும் அரசாங்க நிறுவனங்களின் அல்லது உபயோகிப்பதை அடித்தளமாகக் கொண்ட சம்மேளனங்களின் உதவி அவசியமாகலாம். எனவே, நீர்ப்பாசன முறைகளின் நிலைபெறு உள்ளூர் அமைப்புகளின் ஆற்றலினன்றி உள்ளூர் வளங்களதும் வெளி ஆதரவினதும் கலப்பில் தங்கியுள்ளது என்று தோன்றுகின்றது.

(23 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

- பல்வேறு தரப்பினருக்குமிடையில் அடிக்கடி, நிகழும் கருத்துப் பரிமாற்றம்.
- ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் சுற்றுக் கொள்ளல்
- கூட்டாக தீர்வுகளைத் தேடுதல். கூழு கு என்பது, முறைமையின் செயல்திறனுக்குப் பொறுப்பான ஒரு முகாமை அலகாக இருந்து வரவில்லை. இந்தக் குழுக்கள் திட்டங்களை வகுத்து, நிர்வாக முறைமையில் நிலவி வரும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்தும் கலந்துரையாட முடியும். எனினும், நித்திட்டங்களின் அமுலாக்கலின் வெற்றி, செயற்படுத்தும் நிறுவனங்களினதும் அவற்றின் அதிகாரியினதும் செயல் திறனிலேயே தங்கியுள்ளது.

(29 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்த மின்மயமாக்கும் செய்திட்டங்கள், பயணிகள் போக்குவரத்தினதும் பொருள் போக்குவரத்தினதும் வேகத்தினை விடுத்தி செய்யும் என்பதனை இங்கு வலியுறுத்திக் கூற வேண்டியுள்ளது. மேலும், இவை பிரதேசங்களுக்கு இடையில் இருந்து வரும் தூரத்தையும் (வேகம் காரணமாக) சுருக்கிவிடும். இதன் விளைவாக, கைத்தொழில் மற்றும் வியாபாரத்துறை நடவடிக்கைகள் தொலைவில் அமைந்துள்ள பிரதேசங்களுக்கும் வியாபித்துச் செல்ல முடியும். அதாவது, தற்பொழுது சற்று ஒதுங்கிய நிலையில் இருந்து வரும் கொழுப்பு, கடிபகா மற்றும் கனத்துறை ஆகிய நிர்வாக மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான பிரதேசங்கள் அறிவிருத்தி அடைவதற்கான வாய்ப்பு இதன் மூலம் கிட்டும்.

இந்தச் செய்திட்டம் தொடர்பான ஆராய்ச்சி செலவுகள் உயர்வானவையாக இருந்து வந்தபோதிலும், மின்மயமாக்கப்பட்ட ரெயில் போக்குவரத்து, செலவு குறைந்த மற்றும் சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்புக்கு உசிதமான ஒரு போக்குவரத்து முறையை அளிக்கக் கூடியதாக இருந்து வருவதுடன், பாதைப் போக்குவரத்தின் எரிபொருள் செலவில் பாரியளவிலான சிக்கனங்களையும் எடுத்து வருகின்றது. மேலும், ஆட்களையும் பொருட்களையும் மலிவான விதத்தில் போக்குவரத்துச் செய்வதன் மூலம் அது

பொருளாதாரத்துக்கு உதவும். இலங்கையின் கைத்தொழில்மயமாக்கலின் சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருக்க வேண்டுமானால், ஆட்களும் பொருட்களும் இவ்விதம் துரிதமாக எடுத்துச் செல்லப் படுகின்ற முறையொன்று இயங்கிவருதல் வேண்டும்.

இந்த ரெயில்வே மின்மயமாக்கல், செய்திட்டம், பின்னணி நிலப்பகுதிக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட முடியும் என்பதனை பி. ராஜகோபால் (1993) சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் (வரைபடம் 3ஆ பார்க்கவும்). அது போக்குவரத்து நெரிசலை தணிப்பது மட்டுமன்றி, நாட்டின் கைத்தொழில்மயமாக்கும் முயற்சிக்கும் ஒரு தூண்டுதலை அளித்துவர முடியும். உத்தேச செலவு குறைந்த, நவீன, துரிதமான மின்சார மயமாக்கப்பட்ட ரெயில்வே போக்குவரத்து முறை, புதிய பிரதேசங்களை அபிவிருத்திக்கொள் திறந்து விட முடியும். இந்த பின்னணி நிலப் பிரதேசங்களின் மலிவான ஊழியத்தையும், வளமாந்த இயற்கை மூலவளங்களையும் அது வெளியிடுவதற்குத் திறந்து காட்டும். இதன் விளைவாக, உள்நாட்டு முதலீட்டாளர்களும் அதேபோல வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களும் இப்பிரதேசங்களை நோக்கி கவர்ந்திழுக்கப்படுவதுடன், இப்பிரதேசங்கள் தேசிய பொருளாதாரத்துடன் ஒருங்கிணைந்து விடும்.

நிதிப்படுத்தல்

இந்த இருவழி ரெயில்வே திட்டம் பாரிய செலவுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்து வருகின்றது. சர்வதேச கொடை முகவரகங்களின் உதவியுடன் இந்த செலவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சர்வதேச சமூகம், இந்த செய்திட்டத்தை, மகாவலி செய்திட்டத்தை போன்ற கட்டம் கட்டமான ஓர் அடிப்படையில் மேற்கொள்வதற்கு இலங்கைக்கு உதவிவதன் மூலம் ஒரு முக்கியமான பங்களிப்பை வழங்க முடியும். மேலும், தற்பொழுது பெருமளவுக்கு தாராள மயமாக்கப்பட்டிருக்கும் தென்னாசிய பொருளாதாரமான இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் துரிதமான கைத்தொழில்மயமாக்கத்துக்கும் அது இதன் மூலம் உதவ முடியும். துரித கைத்தொழில் மயமாக்கலுக்கு அவசியமான குறிப்பாக, போக்குவரத்துப் போன்ற பொதுக் கட்டமைப்பு வசதிகளை வழங்கு வது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்.

பொருளியல் நோக்கு

பொருளியல் நோக்கு, கடந்த பத்தொன்பது வருட காலமாக, சமகால அபிவிருத்தி மற்றும் சர்வதேச சமூக, அரசியல், பொருளாதார விவகாரங்கள் தொடர்பான கலந்துரையாடல்களுக்கான ஒரு களத்தினை அளித்து வந்துள்ளது. அது அண்மையில், சிறப்பு அக்கறைக்குரிய பல தலைப்புக்களை உள்ளடக்கிய விசேஷ அறிக்கைகளை வாசகர்களுக்கு வழங்கியுள்ளது.

- ❖ பொருளாதார மந்தம்
- ❖ மனித மூலவள அபிவிருத்தி
- ❖ இலங்கையின் பொருளாதாரம்
- ❖ இலங்கையில் தனியார் டியூசன் முறை

பொருளியல் நோக்கு பிரதிகளை நாடெங்கிலும் உள்ள புத்தக நிலையங்களிலும் மக்கள் வங்கிக் கிளைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

பிரதி விலை : ரூ. 10/- ஆண்டு சந்தா : ரூ.120/-

ஆண்டு சந்தா (வெளிநாடு) :

தென்னாசியா - US\$ 24

தென்கிழக்காசியா/ஆபிரிக்கா - US\$ 27

ஜப்பான் - US\$ 30

உலகின் ஏனைய பாகங்கள் - US\$ 33

காசோலைகள்/காசுக்கட்டளைகள் "People's Bank Economic Review" என்ற பெயருக்கு வரையப்பட்டு கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்பப்படுதல் வேண்டும் :

ஆராய்ச்சிப் பணிப்பாளர், ஆராய்ச்சிப்பிரிவு,
மக்கள் வங்கித் தலைமையலுவலகம், கொழும்பு 2.
தொலைபேசி: 327082, 436940,

பொருளியல் நோக்கு - மக்கள் வங்கியின்
ஒரு சமூகப் பணித்திட்டம்

உரிய முறையில் "பொருளியல் நோக்கின்" பெயரைக் குறிப்பிட்டு, அதில் இடம் பெறும் கட்டுரைகளை மேற்கோள் காட்டவோ மீளப் பிரசுரிக்கவோ முடியும்.

பிரதி விலை : ரூ.10/-